

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7 Haziran '96, Sayı:7 Fiyatı: 50 000 TL.

Zindanlarda Zulme Son!

Katliamcı devletin saldırılarına karşı
**Cezaevlerinde
Direniş Ateşi
Yayılıyor**

● Sayfa 4

*HABİTAT-II ve Kapitalist
yerleşim olgusu*
Kimin Yerleşimi!

● Sayfa 7

**15-16 Haziran'ın
dersleri ışığında
Sınıfın devrimciliği
ve
devrimcileştirilmesi**

● Orta Sayfa

Ekim Gençliği'nden

**ÜGK üzerine
açıklama:**

**Eylem birlikleri ve
güç sendromu!**

● Sayfa 18

**Faşizm imha politikası uyguluyor
Devrimciler faşizme
boyun eğmeyecekler!**

Çürüyen Düzenin Çöken Hükümetleri

60 günde zor kurulan son koalisyon hükümeti ANAYOL, 90 gün gibi kısa bir zamanda çöktü. Bir önceki koalisyonun dağılmasında, işçi hareketinin çeşitli düzeylerde etkisinden söz etmek mümkündür. Bu, en azından dış bir etken olarak tespit edilebilirdi. Ama bu kez, hükümeti çökerten asıl etken, burjuva siyaset ahırının kendi pislikleri oldu.

Pislik kuşkusuz, ne parlamento kaynaklı ve ne de onunla sınırlıdır. Parlatonun da kokuşmasını sağlayan asıl etmen, sistemin yapısal çürüklüğüdür. Burjuva siyaset sahnesinde sergilenen, hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, dolandırıcılık, ahlak düşkünlüğü vb. sistemin bir temsilinden başka bir şey değildir. Pisliklerin, öncelikle ve en fazla siyaset sahnesinde ortaya dökülmesini ise, parlamentonun, sermaye devletinin en işlevsiz kurumu haline gelmesiyle ilişkilendirmek gerekir. Özellikle son koalisyon serüveni izlendiğinde, bu işlevsizlik bütün çıplaklığıyla görülebilir. Bu hükümet, kurulmadan önce, kurulduğu sırada ve 90 günlük ömrü boyunca, sürekli didişen, birbirine olmadık hakaret ve suçlamalar yağdıran iki partinin ortaklığı oldu. Sözde hiç bir konuda anlaşamıyorlardı. Üstelik daha baştan "haklı yenmiş" bir başka düzen partisinin (RP), bunlardan hiç de aşağı kalmayan suçlamalarla yürüttüğü bir muhalefet söz konusuydu. Bu çelişki ve çatışmalar sonuçta koalisyonu bozdu, hükümeti çöktürdü.

Ne var ki, bütün bu anlaşmazlık ve çatışmaların sürdüğü, hükümetin sallandığı aynı günlerde, sermaye devleti, işçi sınıfına, emekçi katmanlara, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik saldırılarını aralıksız sürdüreceği başka ve daha sağlam kurumlara sahipti. Zamlardan özelleştirmelere, tensiktatlardan, gözaltılara, işkence, infaz ve kaybetmelerden köy boşaltmalara kadar tüm saldırılar aralıksız ve daha da yoğunlaştırılmış bir şekilde devam

Hükümet kaosu

etti, etmekte.

Bir yandan Çiller'in açığa çıkarılmaya çalışılan hırsızlık ve yolsuzlukları, diğer yandan REFAH'ın gizlenmeye çalışılan hırsızlık ve yolsuzlukları... Bütün bu karmaşa ve yoğun saldırılar eşliğinde işçi sınıfına ve emekçi kitlelere dönme verilmeye çalışılan mesaj hiç değişmiyor. "Aman sesinizi çıkarmayın darbe gelir", veya, "aman bulduğunuzla yetinin şeriat gelir." Uzun zamandır kullanıla kullanıla bayatlayan bu tehditlerin de pek sökmediği artık gözlenebiliyor. Yerel yönetimler icraatı, Mercümeç yolsuzluğu, Erbakan'ın altınları derken, Refah'ın da diğerlerinden pek de farkı olmayan bir düzen partisi olduğu, emekçi kitleler nezdinde, giderek daha da açığa çıkıyor. Ancak emekçi kitleler henüz, sistem içi çözümlerden başkasını tanımıyor, görmüyor. Demagogik ve dönemselsel de olsa, radikal(!) bir eleştiri yönelttiği için, REFAH'ı destekleme gibi bir geri zemine kayabiliyor.

Oysa REFAH'ın en keskin eleştirileri seçim dönemlerinde ortaya çıkmış, hükümet olanağının görüldüğü her yerde ise, bu eleştirilerinden 180 derece çark etmesi hiç zor olmamıştır. Hükümetin çökmesiyle sonuçlanan son iki haftadaki bütün söylem ve

tutumlarıyla da, geçmişteki her türden eleştirisini en fazla kendisinin hak ettiğini kanıtlamıştır. Önce soruşturma önergeleriyle Çiller'i sıkıştırıp, ardından ise "bizimle anlaşan süttün çıkmış ak kaşık olur" diyen bu parti, gerçekte sistemin pisliklerinden hiç de rahatsız olmadığını kanıtlamıştır. O da, tüm diğer burjuva partiler gibi hükümet olmanın avantajlarından yararlanmak, yani parsadan, en az diğerleri kadar pay almak istemektedir. Kendisine hükümette yer verildiği takdirde, "açarım" tehdidiyle gündeme getirdiği suç dosyalarını, derhal sümen altı edebileceğini ifade etmektedir. Kuşkusuz bu tür oyunların tek uzmanı REFAH değildir. Düzen partileri, bu yağma savaşında birbirini aratmayacak denli uzmanlaştıklarını, son iki haftada, bir kez daha ve bütün çıplaklığıyla kanıtlamışlardır. DYP ve REFAH'ın karşılıklı olarak gündeme getirdiği, başkanlarının malvarlığıyla ilgili önergelerden, birinin reddi, diğerinin kabulü bile, durumu açıklamaya yeterlidir. Dün DYP ile anlaşmış REFAH'ı sıkıştırmaya çalışan ANAP, bugün REFAH'la anlaşarak DYP'yi sıkıştırabiliyor. Yarın bir başka formülle yeniden DYP ile anlaşmış REFAH'a karşı suç birliği yapmasının önünde hiç bir engel

bulunmuyor. REFAH'sa, bu iki muhalifinden bazen birini, bazen diğerini diskalifiye edebilmek için, küçük partilere kemik atmaktan geri durmuyor. Araştırma önergesi konusunda DSP-CHP desteğini sağlayabilmesi, bu yönlü pazarlıklarla mümkün oluyor.

Burjuva siyaset cephesinde yaşanan bütün bu pislikler, işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt ulusuna karşı işlenen suçlarla içiçe, birbirini besleyerek sürmektedir. Dolayısıyla işçi sınıfı, burjuvazinin kendi pisliliğidir diyerek arkasını dönme olanağına sahip değildir. Burjuvazinin iktidarda olduğu, her türlü gücü elinde bulundurduğu bir toplumda, çürüme, burjuvaziyle, onun parlamentosu, meclisi vb. ile sınırlı kalmaz, kalmıyor. Bu toplumun bir parçası olarak işçi sınıfını ve emekçi kitleleri de zehirleyen bir etmene, giderek daha fazla dönüşüyor. Bu pislikler, bu çürüme ve kokuşma, sistemin yapısından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla tedavi ve temizlik mümkün değildir. Burjuva cephenin açtığı "temiz toplum" kampanyalarının oyalamaca-aldatmacanın dışında hiç bir işe yaramadığının kanıtı İtalya örneğidir. Bu mafya yurdunun temizlik kampanyası kahramanı savcının da aynı pislige bulaşmış olduğu kısa zamanda açığa çıkmıştır. Toplum bu çürümeden kurtaracak olan, bir sistem değişikliğinden başkası olamaz. Her türlü hırsızlığın, yolsuzluğun, yozlaşma ve kokuşmanın kaynağı, emek-gücü hırsızlığı üzerine kurulu bu sistem olduğuna göre, sorunların çözümü de sistemin yıkılmasından geçmektedir. Emek-gücü sömürsünü, hırsızlığın bu ana kaynağını ortadan kaldırmak, ancak işçi sınıfı iktidarı tarafından kurulabilecek olan sosyalist bir sistemde mümkün olacaktır. Toplum yozlaşma ve çürümeden kurtaracak olan da bu yönlü bir sistem değişikliğidir.

Kızıl Bayrak'tan

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Yeniden Yayın Yaşamında

Bugüne kadar komünist açık alan çalışması ve yayıncılık faaliyeti bir çok saldırıyla karşılaştı. Legal yayın faaliyetine başladığımızdan bu yana çıkardığımız hemen hemen tüm basılı materyal toplandı. Çalışanlarımız defalarca gözaltına alındı. Tutuklandı. Merkez büromuz ve temsilcilerimiz basıldı. Çalışanlarımıza yönelik bir çok ev baskını düzenlendi. Bir kez kapatma, iki kez de yayın durdurma terörü ile karşılaştık.

Ancak sermaye devletinin hiçbir saldırısı faaliyetimizin sürekliliğini aksatamadı. Geçtiğimiz bir aylık süreç bunun kanıtıdır. Devletin yayın durdurma saldırısına maruz kalmamıza rağmen; devrimci yaratıcılığımızla ve burjuva legalitenin sınırlarını zorlayarak yayın faaliyetimizi ve bunun etrafında şekillenen açık alan çalışmalarımızı sürdürdük. Şimdi yine Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'la yolumuza devam ediyoruz.

Ancak sermayenin devrimci-sosyalist basına yönelik saldırıları sadece bizimle sınırlı değil. Bir çok devrimci yayın organı benzeri saldırılarla yüzyüze. Sermaye bu saldırıları ile kitle hareketinin devrimci öncülerini buluşturabilmesinin yollarından birini tıkamaya çalışıyor. Son dönemde aynı çerçevede yeni bir saldırı daha gündeme geldi.

Sadece devrimci basını değil, düzen şu ya da bu düzeyde muhalif tüm yayın organlarını hedefleyen bu saldırı, gazete dağıtım şirketlerinin tekelleşmesidir. Ekonomik bir karar olmaktan çok politik bir manevra olan bu tekelleşme, devrimci ve muhalif basının en geniş kitleye ulaşmasının önüne konulmak istenen bir engeldir.

Gazetemiz daha önce de dağıtım tekelleri ile çalışmadığı için bu saldırıdan ilk planda etkilenmeyecektir. Ancak burada saldırının kimi kapsayıp kimi kapsamadığı ya da etkileme derecesi belirleyici değildir. Bu saldırı tüm devrimci güçlere yönelmiştir. Bu saldırıya karşı ortak tavır almak ve dayanışma içinde olmak devrimci bir sorumluluktur. Devrimci basın dışında, muhalif basını da kapsayan saldırı, bize aynı zamanda, geniş bir teşhir alanı da açmaktadır.

Devrimci basına yönelen bu saldırı da yaratıcı yöntemlerle aşılabacaktır. Ancak burada devrimci okura önemli sorumluluklar düşmektedir. Bugün devrimci yayınlara sahip çıkmak, dağıtımına ve satışına yardımcı olmak her zamankinden daha önemlidir. Devrimci yayınların tirajlarını artırarak yollara devam etmesi, sermayeye verilecek en net yanıt olacaktır.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:7 (9) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50 000 TL. (KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmez

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Faşizm İmha Politikası Uyguluyor Zindanlarda Zulme Son!

Her tarafından dökülen sistemden yükselen lağım kokularına son dönemde yoğun bir kan kokusu karıştı. Su yüzüne çıkan bin bir türlü rezillik hükümetleri çökertmekte, parlamentoyu birbirine katmakta, partileri karıştırmaktadır. Ancak sermaye düzeni sömürü ve şiddet üzerine kurulu varlığını kan içerek devam ettirmektedir. Burjuva siyaset sahnesinde tam bir başı boşluk yaşanırken, sermayenin temel sömürü ve saldırı politikaları aksamadan hayata geçirilmektedir. Devletin ve ülke yönetiminin güya sahipsiz görüldüğü bugünkü ortam, devletin çelik çekirdeği kontr-gerilla güçlerine tam bir hareket serbestiyeti tanımaktadır. Aylar öncesi hazırlanan azgın ve kanlı planlar büyük bir hızla uygulanmaya konulmaktadır. Bunların başında, cezaevlerini ıslah ve devrimci tutsakları imha politikası gelmektedir.

Bir yanda sömürüye, sefalet ve devlet terörüne karşı yükselen bir toplumsal muhalefetin varlığı, diğer yanda işçi ve emekçi hareketinin devrimci bir önderlikle buluşma tehlikesi, öncüsüzleştirme politikasını her geçen gün daha yakıcı kılıyor. Devrimci tutsakların can ve kan bedeli yarattığı direniş geleneği ve bu mücadele içerisinde kazanılmış mevziler cezaevlerini hedef tahtasının odağına oturtuyor. Sermaye devleti, zindanlardaki mücadeleyi kırmayı, devrimci tutsakları teslim almayı başardığı koşullarda, devrim cephesine karşı moral üstünlüğü ele geçireceğini, toplumsal muhalefeti daha kolay sindirebileceğini sanıyor. İşçi ve emekçilere dönük yeni, kapsamlı sömürü paketleri gündemde olduğu günlerde böylesi bir avantaja her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyor.

Sermaye için saldırı startı veren asıl gelişme ise, kitle tabanlarını önemli ölçüde artırmış, küçümsenmeyecek bir işçi ve emekçi potansiyelini yanlarına çekebilmiş devrimci güçlerin 1 Mayıs'taki dirilişidir. Devletteki korkunun ve yol açtığı tahammülsüzlüğün boyutlarını görmek için zindanlara dönük zulmün kudurganlığına bakmak yeterlidir.

Devrimci tutsakları akıllalmaz fiziki ve manevi işkencelere maruz bırakan düzen, zindanları adeta Nazi toplama kamplarına dönüştürmeye çalışıyor. Tutuklular hücrelerde tecrit ediliyor, çırılçıplak soyularak dayaktan geçiriliyor, saçları kazıtılıyor, avukat ve yakınları ile görüşme gibi en temel hakları gaspediliyor, faşist zulmün en koyusuyla itirafçılık ve teslimiyet dayatılıyor. Eskişehir tabutluğunun

yeniden açılmasıyla, sürgünler ve askeri disiplin uygulamalarıyla başlayan saldırı, Diyarbakır'da yaşandığı gibi imha amaçlı katliam girişimleriyle sürüyor.

Dışarda işçi ve emekçilere en ağır sömürü koşullarını, en koyu baskıyı dayatan devlet, içerde kan ve ölüm kusuyor. Evlatlarına sahip çıkan, saldırılar karşısında cezaevlerinden yükselen direniş destekleyen tutsak yakınları her geçen gün yoğunlaştırılan terör uygulamalarıyla susturulmak isteniyor. Zindanlardaki yakınlarını görüşe giden insanlar toplu halde gözaltına alınıp dayaktan geçiriliyor, mücadele alanlarında seslerini duyurmaya çalışan gözü yaşlı anneler-babalar joplaniyor, saçlarından sürükleniyor. En ağır işkence ve hakaretlere uğruyor.

Ne var ki, gözü dönmüş faşist diktatörlüğün iğrenç ve kanlı saldırıları bu kez de devrimci tutsakların ve onlarla dayanışma bayrağını yükselten devrimci ve ilerici güçlerin direniş duvarına çarptı. Bir çok cezaevinde bedenlerinden başka savunma aracına sahip olmayan devrimci tutsaklar süresiz açlık grevleri başlatılarak direnişe geçtiler. Birleşik ve kararlı bir tarzda faşist saldırı ve uygulamalara asla taviz vermeyecekleri, teslim olmayacaklarını ilan ettiler. Can ve kan pahasına devrimci direniş bayrağını yükselteceklerini haykırdılar.

Devrimci tutsaklardan yükselen bu onurlu direnişin dışardaki taşıyıcıları olan tutsak yakınları var güçleriyle evlatlarının imha edilmesinin, cezaevlerinin faşist toplama kamplarına dönüştürülmesinin önüne engel olmaya çalışıyorlar. Ancak hali hazırda kimi demokratik kitle örgütlerinin ve devrimci yapının dışında anlamlı bir destek göremiyorlar.

"Yüreklerin kulakları sağır!", bu haykırış bir tutsak yakını babaya aittir. Bu haykırışa yanıt vermemek, zindan direnişçileriyle dayanışma bayrağını yükseltmemek, tutsak yakınları hareketiyle eylem alanlarında bulunmamak insanlık suçudur! Türkiye işçi sınıfı bu suça ortak olmamalıdır. İşçi ve emekçilere sömürü, sefalet ve zulümden başka bir şey vermeyen/veremeyen devletin zindanlara dönük imha politikası birleşik ve militan bir direnişle gerisin geri püskürtülmelidir! Mücadelenin okları bizzat şiddet ve kan üzerinde kurulu faşist sermaye devletine yöneltilmelidir!

Devrimci Tutsakları İmha Operasyonu

Devletin devrimci tutsaklara yönelik politikasının özü bugüne kadar hep boyun eğdirmek, teslim almak ve devrimci kimliklerini yoketmeye çalışmak oldu. 12 Eylül'den bu yana sürekli olarak uygulanmaya çalışılan bu politika, devrimci tutsakların can bedeli mücadeleleriyle her seferinde boşa çıkarıldı.

Faşist rejim katliam boyutlarına varan saldırılarına rağmen yıllardır devrimci tutsaklara boyun eğdirmeyi başaramadı. Toplumdaki suskunluğun kırlamadığı dönemlerde ilk onurlu ses zindanlardan yükseldi. Devrimci tutsaklar, Nazi kamplarını aratmayan iğrenç işkence yöntemlerine, manevi olarak çökertme politikalarına karşı şehitler vererek direndiler. Siyasal kimliklerini, devrimci inançlarını ve değerlerini savundular. Zindanlar birer devrimci direniş odağı haline getirildi. Kazanılan mevzilere yönelen saldırılar her seferinde daha güçlü kitlesel direnişlerle karşılandı. Zindanlar dışarıdaki mücadeleyi güçlendiren, devrimcileri eğiten ve çelikleştirilen okullar haline getirildi.

Düzenin krizi onu her geçen gün daha da derinleşen bir bataklığın içine çekmektedir. Çürüyen ve kokuşan düzen, yüzündeki tüm iğreti maskeleri atmamak zorunda kalmaktadır. O artık kendisini tümüyle bir terör aygıtı olarak tahkim etmektedir. Toplumun tüm kesimlerini hedefleyen baskı ve şiddet politikalarının öncelikle yöneldiği kesim ise devrimci tutsaklar olmaktadır. Düzen iğrenç yüzünü en çıplak bir biçimde zindanlara yönelik saldırılarında ortaya koymaktadır.

Tutsak devrimcileri fiziki olarak ezme ve yoketme operasyonunun hazırlıkları uzun bir dönemdir yapılmaktaydı. İlk saldırılar, Buca ve Ümraniye Cezaevlerinde ortaya konulan can bedeli bir direniş duvarına çarptı. Devrimci tutsakların ortaya koyduğu kararlı direnişle ve toplum genelinde yükselen tepkilerle bu saldırılar geri püskürtüldü.

Faşist sermaye iktidarı bugün devrimci tutsaklara karşı daha kapsamlı yeni bir saldırıya girişmiş bulunmaktadır. Açıkça "boyun eğdirmezsem imha ederim" demekte, buna uygun bir politika izlemektedir. MGK patentli bu politika aylardır hazırlanmaktaydı. Bugün "cezaevi reformu" adı altında sicilli katil ve işkenceci Mehmet Ağar eliyle uygulamaya konulmaktadır. Özel ölüm timleri kurdurarak çok sayıda yargısız infazı gerçekleştiren bu kontr-gerilla şefi, kanlı icraatlarını artık daha yasal kılıflar içinde gerçekleştirecek bir konum kazanmıştır. Düzenin kokuşmuş "adalet"i artık tümüyle kontr-gerilla merkezinin emrindedir. İğrenç imha ve katliam politikasını kolaylaştırmak, ona meşruluk kazandırmak üzere işleyecektir.

Eli kanlı bir katilin Adalet Bakanı yapılması, devrimci tutsaklar için "hepsi bir kilo siyanüre bakar" diyebilen gözü dönmüş bir faşistin Ceza ve Tevkif Evleri Müdürlüğü'ne atanması, planlanan son imha saldırısının ön hazırlıklarıydı. Bizzat MGK toplantılarında tezgahlanan bu saldırıya "meşru" bir zemin yaratmak için sermaye basını da devreye sokuldu. Kirli savaş medyası bu kirli oyunda üzerine düşeni layıkıyla yerine getirdi. Devrimci tutsakları açık saldırı hedefi haline getiren program ve yazılarla, kanlı katliamların önünü açmak doğrultusunda iğrenç bir kampanya yürütüldü.

Görkemli 1 Mayıs'ın düzen cephesinde yarattığı ürküntü saldırı planlarını uygulamaya sokma sürecini hızlandırdı. 1 Mayıs'ın ardından devrimci güçlere yönelik olarak başlatılan çok yönlü saldırı kampanyası, devrimci örgütlerin cezaevlerinden yönetildiği propagandası ile birleştirildi. Nihayet 6 Mayıs genelgesi ile saldırı planı devreye sokuldu. Eskişehir tabutluğu açıldı, saldırılar arttırıldı, sürgünler başlatıldı, askeri disiplin dayatıldı, tutsak aileleri üzerindeki baskılar yoğunlaştırıldı, vb...

Devrimci tutsaklar ise her zamanki gibi direniş bayrağını yeniden yükseltmiş bulunuyorlar. Birbirini izleyen açlık grevleri ile saldırılara boyun eğmeyeceklerini açıkça ilan ediyorlar. Bu mücadeleyi güçlü bir biçimde sahiplenmek ve dışarıdan ona her yolla gerekli kitle desteğini sağlamak bugünün en önemli ve öncelikli devrimci görevlerinden biridir.

Sermaye iktidarının zindanlara yönelik kanlı operasyonları ile işçilere ve emekçilere yönelik çok yönlü iktisadi ve politik saldırıları bir bütündür. Sermaye düzeni, devrimci örgütlü güçleri imha etmeyi başarabildiği ölçüde kitlelere yönelik saldırılarını da daha kolay uygulamaya koyabileceğinin bilincinde hareket etmektedir. Bu gerçek her yolla kitlelere anlatılmalıdır. Zira emekçi kitleleri faşizmin zindanlara yönelik imha politikasına karşı mücadeleye çekmeyi başarabiliyoruz, bu gerçeği kitlelere anlatabilmemiz ölçüsünde olanaklı olacaktır.

Kızıl Bayrak

Cezaevlerinde Direniş Ateşi Yayılıyor!

Cezaevine dönük devletin azgın saldırıları karşısında "yürekerin sağırlığını" içine sindiremeyen tutsak ailelerinin ve çeşitli Ankara'lı demokratik kitle örgütlerinin yaptığı açıklamayı yayınıyoruz:

Gerçek Dostlara İhtiyacımız Var!

Cezaevleri kanyor, ancak "yürekerin kulakları sağır".

Cezaevlerindeki koşullara, süren ölüm oruçlarına karşı duyarsızlık, sadece, devleti, medyası ve sermaye sınıfıyla gericiğin neden olduğu bir durum değildir. Bu durum, ne yazık ki, demokratik kitle örgütleri, siyasi partilerin de parçası haline geldikleri, getirildikleri bir genel duyarsızlıktır.

Kendilerine sivil toplum örgütçüleri sıfatını yakıştıran mevki sahipleri, "risksiz" seçim dönemlerinde Kürt meselesini kendilerine kaldıraç etmek isteyen siyasi parti yöneticileri ve sendika bürokratları da bu duyarsızlığa katkıda bulunuyorlar.

Kapalı mekanlara tıklan "eylem"lerle sesimizin kamuoyuna ulaşmasını engelleyen, sadece kendi katıldıkları veya katılmadıkları eylemlerde bizleri yalnız bırakan, katıldıkları toplantılarda alınan kararların uygulanmasını eylem anındaki emri vakiler ile engelleyenlere hoşgörü gösterilemez.

Yasak savmacı yöntemlerle vicdanları temizlemek imkansızdır. Yasak savmacılıkla eylemleri çözenlerin eylemlerin ileriye taşınmasını engelleyenlerin bağışlanması imkansızdır.

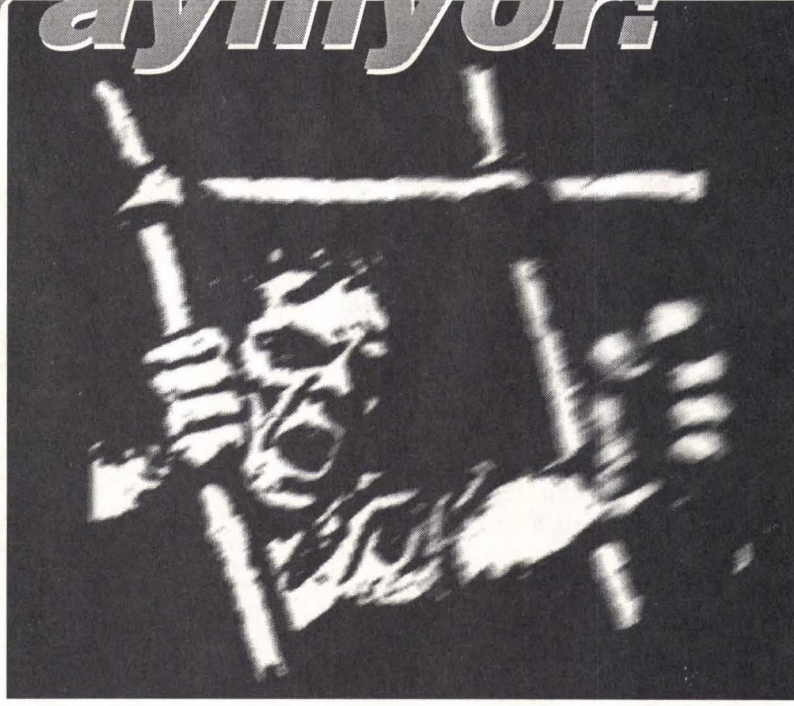
Acımız büyüktür; hem evlatlarımız eriyor, hem de buna karşı mücadele edecek cepheyi genişletemiyoruz. Açlık grevlerini desteklemek amacıyla biraraya gelen kitle örgütleri toplantısında, basın açıklamaları ile yetinmeyeceği, yetinilmemesi gerektiği açıkça dile getirilmiştir. Adalet Bakanlığı'na siyah çelenk bırakarak, taleplerimize cevap alınca kadar terk etmeme kararı net şekilde verilmiştir.

Tutsak ailelerinin, dayanışma kararı alan, kararlarının takipçisi olan kitle örgütü temsilci ve üyelerinin iradelerine saygı gösterilmelidir. Eylemler meşru bir çizgide kararlılıkla geliştirilmeli, korku duvarı aşılmalı, ses getirilmelidir. Demeç demokratisiyle yasak savmak yerine, katılımlı ve ses getirici eylemlere baş vurulmalıdır. Başka çare yoktur!

Bugün sessiz kalanlar yarın torunlarının bile başına geleceklerin ortağı olacaklardır.

Bizler, yapılan tartışmalar katılan tutsak aileleri, kamu çalışanları, işçiler, üniversite öğrencileri eylem disiplinimizin likide edilmesine bir daha müsamaha göstermeyeceğiz. Gerçek dostlarımızı, kimin nerede nereye kadar bizimle birlikte olduğunu bilmek istiyoruz.

İHD, D.Sosyalist Basın P., Bahadır Kültür D., T. Sosyal Sen. Gn. Mrk./Ank. ŞB., BTS, DİSK/Nakliyat-İş, SİP'li Öğrenciler, ODTÜ/ÜÖP, Özgür Üni. Öğr., TİYAD, DEYÜ TAB oluşum, Tuncelililer Der., Halkevleri Gn. Mrk., Tarım-Sen Ank. Şb., HADEP Ank. İl., Komal Y., Sosyal Hizmet Sen., Liman-İş Gn. Mrk., SİP, Seyranbağları Halkevi, Halkın H. Bürosu, ÇHD Gn. Mrk., ÇHD Cezaevleri Kom., Emek Partisi Ank. İl., Mazlum Der., Demokrat İşçi Muhalefeti, Bem Sen. Ank. Şb., Sağlık Sen. Ank. Şb., ÖDP, Türkiye ve Ortadoğu Forumu Vakfı, Mülkiyeliler Birliği, Eğitim Sen.

Faşist sermaye devleti '96 1 Mayıs'ın hemen ardından toplumsal muhalefete yönelik terör uygulamalarını artırdı. İlk hedeflenenler arasında cezaevlerindeki devrimci tutsaklar var. 6, 8 ve 10 Mayıs genelgeleri ile başlatılan yoğun saldırılar tutsakların direnişleri ile yanıtlanıyor. Bugün 33 cezaevinde devrimci ve yurtsever tutsaklar açlık grevindeler.

6, 8 ve 10 Mayıs tarihli genelgelerin temel hedefi tutsakları yalıtma, kişiliksizleştirme ve fiziki imhaya dayanan politikaların en hızlı tarzda hayata geçirilmesidir. Bu genelgeler aslolarak, bugüne kadar cezaevlerinin direniş geleneğinde önemli yeri olan ve belli kazanımları elde etmiş cezaevlerinin tasfiyesini amaçlıyor. İlk sırada Bayrampaşa Cezaevi ve yakın dönemde devletin vahşi saldırılarını şehit verme pahasına geri püskürten Ümraniye ve Buca Cezaevlerindeki kazanımların gaspı ve bu cezaevlerinin tasfiyesi yer almaktadır.

İzmir ve İstanbul'da DGM kapsamındaki tutuklu ve hükümlüler, Mayıs genelgelerine göre artık buldukları illerdeki cezaevlerine değil Eskişehir, Kütahya, Sinop vb. tabutluklara gönderilecek. Burjuva hukukun sınırlarına bile sığmayan bu uygulama gereği tabutluklar yeniden açılmaya başlandı.

Eskişehir Tabutluğu Açıldı

Önceki yıllarda, devrimci tutsakların iki şehit verme pahasına direndikleri ve kapattırdıkları Eskişehir tabutluğu 6 Mayıs genelgesinin hemen ardından tekrar açıldı. İstanbul DGM kapsamındaki tutuklu ve hükümlüler bu tabutluğa sevk edilmeye başlandılar. Bugün Eskişehir'de, en vahşi insanlık dışı uygulamalar söz konusu.

Tutsakların sevk ve nakil sırasında çırılçıplak soyularak polis ve jandarma tarafından dövülmeleri, zorla saçlarının kazınması, tek kişilik hücrelerde yalıtma, askeri disiplin uygulamalarının dayatılması, kitap/gazete gibi materyallerin tutsaklara verilmeyişi, avukat ve aile görüşlerinde kısıtlamalar bu uygulamalardan bazıları. Devrimci tutsaklar tüm bunlara direnişleriyle yanıt veriyorlar. Bu ise devletin yeni ve daha azgın saldırıları ile karşılaşılıyor. 24 Mayıs günü gardiyanlar devrimci tutsaklara vahşice saldırarak 7'sini yaraladılar. Sağlık durumları ciddi olan tutsakların tedavileri yapılmadı.

Diyarbakır Cezaevi'nde de devletin tutsaklara yönelik yoğun saldırıları var. 25 Nisan'da PKK'li tutsakların başlattıkları açlık grevi bugün 45. gününde. Devlet tutsaklara 29 Mayıs'ta vahşi bir saldırı gerçekleştirdi. Saldırıya direnişle yanıt veren tutsaklardan 19'u yaralandı. Yaralılardan 17'si 30 Mayıs'ta Antep Cezaevi'ne sevk edildiler. Hücrelerde tecrit etme, itirafçılığa zorlamalar, hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi (bunun sonucu Muhyettin Dikmen, Tuncay Ballaş, Orhan Tanrıku, Hakan Enberili, Ali Sanlı, Yılmaz Doğru isimli tutsaklar öldü) vb. saldırılar burada da sürmekte.

Eskişehir ve Diyarbakır Cezaevleri tekil örnekler değil. Devletin cezaevlerine yönelik sistematik saldırılar başta Ümraniye, Buca, Bayrampaşa, Erzurum, Konya cezaevleri olmak üzere tüm diğer cezaevlerinde de yaşanmakta.

Tutsak Yakınları Hareketine Yönelik Saldırılar

Sermaye devletinin cezaevlerine yönelik saldırısı, tutsak yakınlarına yönelik azgın bir baskı ve şiddetle elele yürümektedir. Cezaevi direnişlerini

dışardaki mücadeleleriyle destekleyen, imha politikasına karşı kamuoyu ve güçlü bir karşı koyuşu yaratmaya çalışan tutsak yakınları yoğun gözaltı, tutuklama vb. saldırılara maruz kalıyor. 6, 8 ve 10 Mayıs genelgeleri ile İstanbul ve İzmir'deki cezaevlerinin tasfiyesi, aynı zamanda bu kentlerde yükselen tutsak yakınları hareketinin önünü kesmeye yöneliktir. Tutsaklara eylemleri ile destek veren, kamuoyu duyarlılığı yaratan tutsak yakınları hareketi son dönem aslolarak bu iki kentte yükseliyordu. Genel olarak kitle hareketinin de kuvvetli olduğu metropollerde, tutsak yakınları hareketinin mücadeleyi yükselten bir etkisi de var. Devlet, bir yandan buradaki cezaevlerini tasfiye ederken diğer yandan da tutsak yakınları hareketini etkisizleştirmeyi amaçlıyor.

1 Mayıs sonrası özellikle Bayrampaşa Cezaevi'ne ziyarete gelen tutsak yakınlarından yüzlercesinin (sadece iki görüş gününde 350 tutsak yakını gözaltına alınmıştır) gözaltına alınması ve bir kısmının tutuklanması planlanan kapsamlı saldırının ilk adımı oldu. Geçtiğimiz hafta içerisinde, tutsak yakınlarının ve İHD gibi kitle örgütlerinin cezaevleri ile ilgili etkinliklerine dönük vahşi saldırılar ise devletin tahammülsüzlüğünün bir diğer göstergesi oldu.

Devlet gerek cezaevindeki tutsaklara gerekse tutsak yakınları hareketine dönük saldırılarını öncelikle güçlü olan halkalara yöneliyor. Politikalarını burada uygulamayı başarabilirse önünün açılacağını bilincinde. Ancak bu aynı zamanda devletin en büyük açmazı durumunda. Çünkü, gerek tutsaklar gerekse tutsak yakınları hareketi bir direniş geleneğine sahip. Düşmanın saldırılarını bir çok kez mücadeleleri ile boşa çıkardılar. Bu kez de öyle olacak. Devletin bu saldırıları da devrimci irade ve kararlılık karşısında boşa çıkacak.

Sermaye devletinin cezaevlerine yönelttiği bu saldırılar sadece tutsakları ve yakınlarını hedeflemiyor. Onların şahsında hedeflenen işçi ve emekçi katmanlardır. Kitle mücadelesinin öncüsüzleştirilmesi ve sindirilmesi kapsamında gelişen bu saldırılar aynı zamanda en temel insani değerlerimizin de ayaklar altına alınmasıdır. Tüm bunlara karşı duyarlı olmak ve karşı durmak görevimizdir.

Zindanlardaki evlatlarına destek olmak için mücadele eden analarımızın sesine sesimizi katmalıyız. Yaşamın her alanından zindanlardaki zulme karşı tepkileri örgütlemeliyiz. Devrimci tutsakların başeğmez direnişinin dışardaki yüzü olabilmeli ve devleti bir kez daha yenilgiye uğratmalıyız.

**Zindanlar Yıksın!
Tutsaklara Özgürlük!
Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!
Katil Devlet Hesap Verecek!**

Sağmalcılar Cezaevi'nden EKİM'ci Tutsaklar:

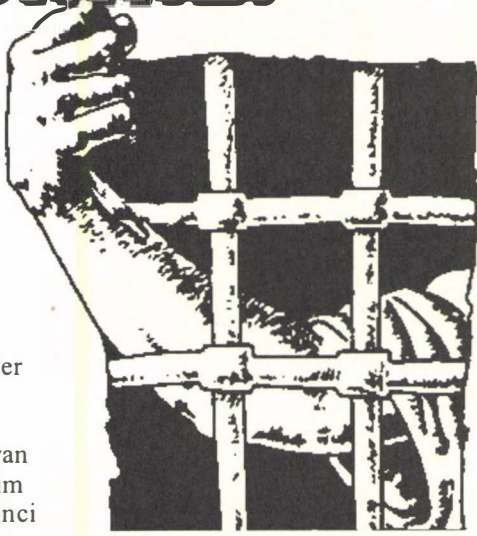
Yaşasın Genel Direnişimiz!

Devrimci tutsakları Buca ve Ümraniye katliamlarıyla dize getiremeyen, dahası kendisi dize gelen düşman Eskişehir tabutluğuyla bu amacına ulaşmak peşindedir. Tecrit etme, teslim alma ve itirafçılaştırma hesaplarıyla açtırılan Eskişehir tabutluğu aynı zamanda devrimci tutsaklar şahsında işçi-emekçi yığınlarına gözdağı verilerek sindirilmesi hesabına dayanıyor. Her şeyden önce on yıllardır can bedeli direnişlerle devrimci kimlik ve onurlarını göz bebekleri gibi koruyan devrimci tutsakları hiç bir güç teslim alamadı, alamaz da. Bu hesabın ikinci ayağı olan emekçi kitlelere gözdağı verme planları da 1 Mayıs'ta boşa çıkmıştır. Zira devrimci 1 Mayıs sınıf mücadelesinin politikleşmesiyle ve düzeyiyle ilgili açıklıklar sunmakla kalmadı, yanısıra militan öfkeyle korku duvarını parçalayarak düşmanın bu hesabını da boşa çıkarmaktadır. Bu ise düşman terörünün işçi-emekçi kitleler üzerindeki yıldırıcı gücünün büyük ölçüde geriletildiğini göstermektedir.

(...)

19 Mayıs'tan itibaren başlattığımız genel direnişimiz on milyonlarca bilenmiş öfkenin zindan cephesinde susturulamaz haykırılışıdır.

Dün Eskişehir tabutluğunu can bedeli bir direnişle düşmana diz çöktürerek nasıl kapattırdıysak, bugün de aynı kararlılıkla kapattıracağız. Belirtmek gerekir ki, uğrunda can bedeli bir kavga yürüttüğümüz devrim ve sosyalizm davasını zindan cephesinde de aynı inanç ve kararlılıkla savunmaya azimliyiz. Hiçbir güç ve hiçbir uygulama bizleri

sosyalizm davasını savunmaktan ve onun şanlı kızıl bayrağını zindan cephesinde dalgalandırmaktan alıkoyamayacaktır. Rejim Ağar çetesiyle ve Eskişehir tabutluklarıyla devrimci tutsakları sindirebilmek, teslim alabilmek hevesindedir. Şimdiden ilan ediyoruz ki, düşmanın hevesi bir kez daha kursağında kalacak, diz çöken biz değil onlar olacaktır. Herkes bilmelidir ki, bedeli ne olursa olsun bizler işçi sınıfını, yoldaşlarımızı ve dostlarımızı asla utandırmayacak, hesap veren değil, hesap soran olacağız.

Devrimci tutsaklar şahsında teslim alınmak istenen işçi sınıfının devrim ve sosyalizm kavgasıdır. Bu bilinç ve inançla biz Ekimci tutsaklar, başta komünistler ve devrimciler olmak üzere tüm işçi ve emekçileri sürdürdüğümüz "genel direniş"imize destek ve dayanışmaya çağırıyor, hep birlikte bu kan emici, bu kapitalist rejimden hesap soralım diyoruz.

Bayrampaşa Cezaevinden EKİM'ci Tutsaklar

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden Basına ve Kamuoyuna!

Sermaye devleti, yıllardan beri devrimci tutsaklara yönelik olarak, katliam, işkence, itirafçılaştırma, tecrit ve teslim alma politikalarını, imha ve hak gasplarını azgınca sürdürüyor.

Bir ay önce, siyanürcü Cezaevleri Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay ve onlarca insanın katili Adalet Bakanı Mehmet Ağar ikilisi 6-8-10 Mayıs genelgeleri ile Eskişehir ve benzeri tabutlukları yeniden devreye soktular.

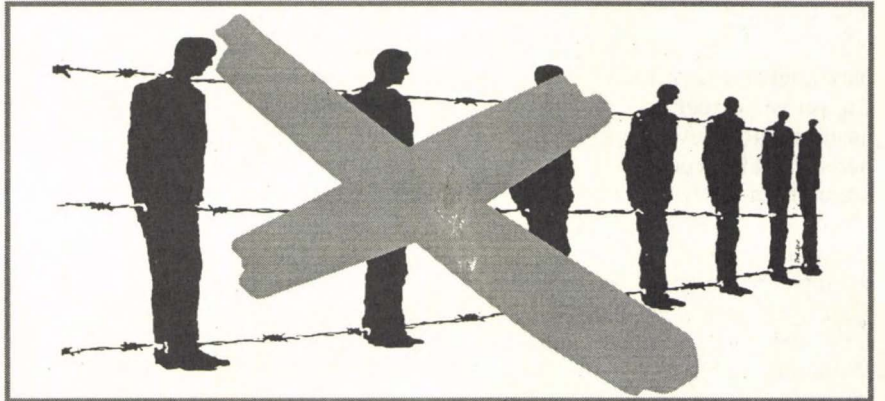
Ancak zalimlerin görmek istemediği bir gerçek var. Yıllardan beri bunca zulme, katliamlara ve baskılara karşı direnerek onlarca şehit veren, nice bedeller ödeyerek devrimci onurlarını koruyan devrimci tutsaklar olarak zulme karşı direnecek, onurumuzu ve haklarımızı koruyacağız.

Biz Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan EKİM Davası tutsakları olarak, 3.6.1996 tarihinden itibaren, genelgeler geri çekilinceye, tabutluklar kapatılıncaya ve gasp edilen tüm haklarımızı geri kazanıncaya dek süresiz açlık grevine başlamış bulunuyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki EKİM davası tutsakları

Tutsak Babası Abdullah SONER:

“Onursuzca çocuklarımızın ölümünü seyretmektense onurlu bir ölümü yeğliyorum...”

4-6-1996 tarihinde ÖDP'de ölüm orucuna yatan tutsak babası Abdullah Soner, bir önceki gün Adalet Bakanlığı önündeki eylemde DKÖ'lerin ilgisizliğini protesto etmek için, yeterli desteğin sağlandığını görene kadar bu ölüm orucuna devam edeceğini bir basın açıklamasıyla duyurdu.

“Bir ülkede zulüm varsa, zulmedenler kadar zulme sessiz kalanlar da suçludur.” diyen Abdullah Soner; DKÖ'lerin, partilerin (ÖDP, EP, SİP), odaların kapılarını çaldıklarını, insanların yanlarında olacaklarını söylediklerini ancak aktif desteğe

gelince kimseyi bulamadıklarını ifade etti. Soner: “18 yaralı tutsak Diyarbakır'dan Antep'e naklediliyor. 'Hitler'in doktorları' nakledilebilirler diyor ve Tabip odaları ses çıkarmıyor. Bu partilerin ve örgütlerin tabanlarına sesleniyorum kendi örgütleri gibi duyarsız olmasınlar”. dedi.

Sonuna kadar kararlı davranacağını belirten Abdullah Soner duygularını şöyle ifade etti: “Onursuzca çocuklarımızın ölümünü seyretmektense onurlu bir ölümü yeğliyorum.”

S. Y. Kızıl Bayrak/ANKARA

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde Adli Tutuklular da Açlık Grevinde

Polis şefi Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı'na getirilmesinin hemen ardından başlattığı baskılara tepki olarak başlatılan süresiz açlık grevlerine Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsakların yanısıra adli tutuklular da katılıyor.

Eski polis şefi Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı'ndan istifa etmesi, 6 Mayıs Genelgesi'nin derhal geri çekilmesi, Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nin derhal kapatılması ve sevklerin durdurulması, tutsaklar ve yakınları üzerindeki her türlü baskılara son verilmesi, tutsaklar üzerindeki itirafçılığa, dayatmalara son verilmesi, cezaevi önünde polislin keyfi gözaltılarına son verilmesi ve polislin cezaevi önünden çekilmesi, jandarma ve cezaevi gözetiminin aileler üzerindeki keyfi baskılarına son verilmesi, gelen eşyaların eksiksiz verilmesi...

İstemiyle, Türkiye cezaevlerinde başlayan süresiz açlık grevi direnişine Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsakların yanısıra, adli tutuklular da katıldı. “Cezaevleri Merkezi Koordinasyonunu destekliyoruz” ibaresiyle açlık grevi direnişi dilekçelerini cezaevi yönetimine veren adli hükümlülere de yıldırma politikası uygulanıyor.

Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi'nde önce, ikisi siyasi, biri adli olmak üzere 3 tutuklu ve hükümlü süresiz açlık grevine başlamış, 6.6.1996 tarihinden itibaren de 5 adli tutuklu daha katılmıştır.

Tutuklular adına
Ali AKÇAKAYA

Süresiz Açlık Grevi Direnişi 26 Cezaevinde Sürüyor

DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TİKB, EKİM, TKP/ML, TKEP-Leninist ve Direniş Hareketi tutsaklarının bir araya gelerek oluşturduğu Cezaevleri Merkez Koordinasyonu, devletin cezaevlerine dönük sistematik saldırılarına karşı direniş bayrağını yükseltiyor. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonuna tabi olan 26 cezaevinde 1500 devrimci tutsak aşağıdaki talepleri kabul edilinceye dek süresiz açlık grevini sürdürecekler.

- Tabutluk genelgelerinin iptal edilmesi; eskişehir, Kastamonu, İnebolu, Kırklareli, Kütahya, Sinop ve Sakarya tabutluklarının kapatılması
- Tutsak yakınlarına yönelik saldırıların durdurulması
- Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalarına çıkmalarının önündeki engellerin kaldırılması

Devlet Terörüne Karşı Devrimci Önderlik Misyonu

Bugün sermaye iktidarının manevra alanları, esneme imkanları iyice daralmış durumdadır. Hükümetiyle-muhalefetiyle parlamenter sistem iflas etmiştir. Rüşvet ve yolsuzluk olayları, tarihinin hiçbir evresinde olmadığı derece açıktan yürümekte ve kokuları yayılmaktadır. Devlet bürokrasisi ve mafya içiçeleşmiş durumdadır. Devlet terörü dizginsiz boyutlara ulaşmıştır. Sömürgeci kirli savaş tüm vahşeti ile sürmektedir. Sermaye ekonomik bir bataklıkta yuzyüzmektedir. Krizden çıkış yollarını büyük oranda tüketmiş ve zorunlu manevralar yapmak durumundadır.

Tüm bunlar emekçi kitlelerde hoşnutsuzluk ve öfkenin büyümesine, arayışın artmasına yol açmaktadır. Devrimci hareketin, kitle hareketi ile buluşma kanalları yakaladığı ve güç kazandığı da göz önüne alındığında sermayenin istikrar bunalımı bir kat daha artmaktadır.

Sermaye yaşadığı bu bunalımı, en güçlü silahı ile aşmayı planlıyor. Bu silah, baskı ve zordur. Sisteme muhalif her türlü hareketi ortadan kaldırmaya yönelik yoğunlaşan devlet terörü aslolarak iki temel eksende yürümektedir. Birincisi; devrimci öncüyü imha ve kitlelerden yalıtma amacına dayanmaktadır. İkincisi ise; birincisinin de etkisi ile kitleleri sindirmeye, mücadele dinamiklerini zemeye yöneliktir. Sermaye, 12 Eylül'de faşist bir askeri darbe ile yaptığı bugün kontgerilla şefferi ile desteklenmiş MGK hükümetleriyle yapmayı düşünmektedir. Ancak, dozu daha şimdiden 12 Eylül'ün en karanlık günlerini aratmayan bir düzeye gelmiş olan terör de istediği işlevi görmemektedir.

Ancak bu, sermayenin bu krizinden de kurtulamayacağı, yeniden nefes alma imkanları

bulamayacağı anlamına gelmiyor. Burjuva düzen, proletaryanın bilinçli ve örgütlü bir karşı saldırısıyla yanıtlanmadığı sürece, kendi varlığını sürdürecektir. koşulları yeniden üretecektir.

Toplumsal gelişmelerin önüne çıkan her sorun, çözümünü de dayatır. Kapitalist sistemin kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı kendi bağrında oluşturması gibi. Çelişkiler, çözümünü sağlayacak yöntem ve toplumsal güçleri de içinde barındırır. Burada temel belirleyen, bu yöntem ve toplumsal güçlerin iradi bir tarzda değerlendirilmesidir. Bu olanaklar devrimci bir tarzda kullanılmadığı ve müdahale edilemediği ölçüde sorun boyutlanır ve çözüm yolları tıkanır.

Bugün gelinen aşamada temel önem taşıyan şey de, sermaye bataklığının ortaya çıkardığı olanakların devrimci bir tarzda kullanımı ve iradi bir tarzda değerlendirilmesidir. Sermayenin kendi bataklığında boğulmasını sağlamak, iktidarına son verebilmek tam da bu devrimci önderliğin niteliği ve yönelimi ile ilintilidir.

"Modern sınıflı toplumlarda tek gerçek devrimci sınıf proletaryadır" gerçeği, boş bir söz kalıbından ibaret değilse eğer, sermayenin saldırılarını göğüslemek ve iktidarına son verebilmek işçi sınıfını kendi bağımsız politikaları etrafında harekete geçirebilmekle mümkün olacaktır. Tek başına bu gerçeklik bile sözünü ettiğimiz devrimci önderliğin niteliğini ve yönelimini tanımlamaya yeterlidir.

Bugün devrimci hareketin devlet terörüne karşı siyasal faaliyetlerini yoğunlaştırması gereken alan fabrikalar ve işletmeler olmalıdır. Bir sınıf olarak burjuvazinin saldırılarına ancak işçi sınıfının örgütlü gücü karşı koyabilecektir. Elbetteki bu

söylediklerimiz, şu an hareketli olan ve mücadelenin dinamik unsurlarını teşkil eden sınıfsal katmanları görmezlikten gelmek anlamına gelmemektedir. Gençlik, büyük kent yoksulları, tutsak yakınları hareketi bugün her zamankinden daha fazla mücadele içindedir ve ilerlemektedir. Bu, devrimci kanallarda yükselen bir gelişimdir. Düzene karşı mücadelemizde büyük bir önem taşımaktadır. Bundan da öte bu hareket bugüne kadar olduğu gibi bazı başarıları da yakalayacaktır. Sermayeye geri adımlar attırabilecektir. Ancak sorunu, işçi sınıfının devrimci iktidarı talebiyle birleştirebilmek gerekiyor. Bu ise, sermaye düzenini yıkacak temel toplumsal gücü, işçi sınıfını harekete geçirebilmekten geçiyor.

Proletarya bağımsız politik kimliği ile mücadele alanlarına çıkmadığı, düzene karşı devrimci mücadelede öncü rolünü üstlenmediği sürece, kapitalist sömürü iktidarını yıkmak mümkün olmayacaktır. Bunun da ötesinde, bugün yaşanan güncel demokratik sorunların da devrimci bir tarzda en kesin çözümü yine işçi sınıfının devrimci talepleri sahiplenmesinden geçmektedir.

Bugün farklı toplumsal katmanlar üzerinden yürüyen mücadele dinamiklerini sınıf eksenli bir siyasal çalışma ve toplumsal muhalefet etrafında toparlayabilmek gerekiyor. Sermayenin saldırılarına verilecek en anlamlı yanıt işçi kitlelerini "Devlet terörüne Son!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!", "Sömürgeci Kirli Savaşa Son!" talepleri etrafında harekete geçirebilmektir.

Sosyalist basına yeni bir saldırı: BİR-YAY

İki büyük basın-dağıtım şirketi birleşti. Hürriyet-Milliyet grubunun YAYSAT'ı ile Sabah grubunun Birleşik Basın Dağıtım'ı, anti-tekel yasalara ve yakın zamana dek büyük bir rekabet içinde olmalarına rağmen ani bir kararla birleşerek BİR-YAY'ı kurdular.

BİR-YAY olayının altında, tekeli sermayenin ekonomik çıkarlarından öte nedenler yatmaktadır. Özellikle düzenin içinde bulunduğu bugünkü siyasi kriz koşullarında, bu yeni tekelin oluşturulmasını iktisadi değil, politik bir ihtiyaç yönlendirmiştir. Tekelci burjuvazi bir kez daha, sınıfsal çıkarlarını kişisel (grupsal) çıkarlarının üstünde tutacak denli öngörülü olduğunu göstermiştir.

BİR-YAY tekelinin ilanı, sermayenin işçi sınıfına, emekçilere, Kürt ulusuna ve devrimci kitle mücadelelerine karşı yürüttüğü topyekün saldırısının bir parçasıdır. Düzenin 4. kuvveti olarak çalışan medya cephesinin yeni bir mevziyle tahkimidir.

Sermaye devleti, her alanda olduğu gibi, basın alanında da çatlak sesler istememekte, bugünün hashas koşullarında en zararsız muhalefete dahi tahammül göstermemektedir.

Biliniyor ki sermaye devletinin devrimci basına karşı temel politikası terördür. Ancak devrimci basın bu silahı bugüne dek kararlılığı ve direnişiyi hep püskürtebilmiştir. Kitle hareketinin yükseldiği ve devrimci rüzgarların yeniden esmeye başladığı içinde bulunduğumuz dönemde düzen, her ne pahasına olursa olsun devrimci politikanın kitlelerle buluşmasının önüne geçmeye çalışıyor. Devrimci ve muhalif basının dağıtımının engellenmesi isteniyor. BİR-YAY'la ezilmek, kontrol altına alınmak istenenin devrimci ve muhalif basın olduğunu görmek için, BİR-YAY'ın dayattığı yeni sözleşme ve yeni fahiş fiyatlara bakmak yeterlidir.

Ancak dün olduğu gibi bugün de devrimci basın düzenin engelleme çabalarını bertaraf etmeyi bilecektir. Her geçen gün işçi ve emekçiler kendi seslerine daha fazla sahip çıkıyor. Elden ve militan dağıtım yaygınlaşıyor. Yalnızca devrimci ve muhalif basın çalışanları değil, okurlar gazetelerini daha büyük kitlelere ulaştırmak için çaba harcıyor.

BİR-YAY saldırısını etkisizleştirmek biraz devrimci yaratıcılık ama herşeyden önce devrimci politikayı işçi ve emekçi kitleler içinde etkin kılmak çabası gerektiriyor. Siyasal mücadele içerisinde kitlelerle buluşan, mücadelelere önderlik eden güçler kendini her zaman okutturmaya bileceklerdir. Bu mücadele içerisinde burjuva dağıtım tekellerine karşı devrimci alternatifler ve organizasyonlar yaratmak da zor olmayacaktır.

Bugün BİR-YAY saldırısına karşı devrimci ve muhalif basınla sınırlı kalmayan, bu basının tüm okur ve hedef kitlesini de kapsayan, olabildiğince geniş bir duyarlılık ve muhalefet örgütlemelidir. Etkili bir kampanyayla başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin kendi basınlarına, ses ve soluklarına sahip çıkmaları sağlanmalıdır.

HABİTAT-II: Kimin Yerleşimi?

Yerleşim kavramı, insan iki ayak üzerine kalktığı, doğadan kendini korumayı kaygı edindiği günden beri mevcuttur. Buna koşut olarak insan soyu, yaşamını sürdürebilmek için avcı-toplayıcılıktan üreticiliğe geçmiş, dolayısıyla doğaya müdahalesini bir üst boyuta sıçratmıştır. Bu tarihsel süreçte ortaya çıkan toplumsal tabakalaşma zaman içinde üretim ilişkilerine dayalı sınıfsal farklılaşmayı ve nihayet sınıfsal egemenliğe dayalı iktidar ilişkilerini (hükmeden - hükmedilen, ezen - ezilen) oluşturmuş, kurumsallaştırmıştır. İşte tüm toplumsal, kültürel olguların olduğu gibi yerleşimlerin ve yerleşilen yerlerin özellikleri de bu egemenlik ilişkileri tarafından belirlenmiştir.

Sözgelimi bugünkü kentlerin ilk örnekleri, sadece yaşanılan değil, belli bir yoğunlukta mal değiş tokuşu da yapılan büyük köylerden ibarettir. Yerleşim planı da üretimi dolayısıyla paylaşımı ve değiş tokuşu denetleyen ilkel dinlerin büyücüleri temel alınarak şekillendirilmiştir. Bu büyük köylerin merkezinde bu din adamları oturur. Bunu çevreleyen halkalarda da ailesine mensup gruplar yaşarlara ve yakınlık derecelerine göre yerleşirdi. Sınıfsal ayrılmaya dayalı ve bu ayrışmayı yok etmeyi hedeflemeyen tüm toplumsal biçimlerde de mantık aynı olagelmıştır. Köleci toplumun kentlerini köle sahipleri, feodal toplumun kent ve köylerini feodal ağalar ve din adamları, ve nihayet kapitalist toplumun yerleşim birimlerini burjuva sınıfı yönlendirmekte ve denetlemektedir. Bu sadece doğrudan bir yönetim olmakla kalmaz. Toplumdaki egemen güç olan bu sınıflar toplumsal gelişme yasalarının yönünü de belirleyebilme gücüne sahiptirler. Bu sınıflar merkezi devlet aygıtını ellerinde bulundurmakta, dolayısıyla tüm bu yerleşim birimleri arasındaki ilişkiyi de denetlemektedir. Her devlet kendi yerleşim politikasını egemen sınıfın ihtiyaçlarına uygun olarak belirler.

Bugünün kentlerinin "çağdaş", "halkın seçimine dayalı", "katılımcı" belediye örgütlenmelerine, "metropol yönetim"lerine sahip olmaları bu gerçeği değiştirmiyor. Bu karmaşık ve biraz da "demokratik" görünümlü biçimler toplumsal ilişkilerin gittikçe derinleştiği bir sistem olan kapitalizmin zaten sürekli kullandığı sis perdeleridir, o kadar. Bu tür yaldızlı boyaları kazıdığımızda altından kaçınılmaz bir baskıcılık ve ezilen yığınların kentsel yaşamdan dışlanmışlığı çıkar. Kapitalizmin kentlerine ve tüm "insan yerleşimleri"ne egemen olan yasa yine kapitalizmin temel yasasıdır. "Her şey en fazla sermaye birikimi için!" ya da "Kâr daha çok kâr!" diye

● **Emperyalist-kapitalist sistem kendi yolaçtığı sorunları ele alacağı ve çözüm yollarını tartışacağı bir uluslararası konferans daha topluyor. İlginçtir ki, insan yerleşimlerinin tartışılacağı Habitat-II, insanları zorla yurtlarından eden, göçe zorlayan bir devletin egemen olduğu topraklarda yapılıyor.**

● **Bu zirvenin gündemini dünya yüzeyindeki insan yerleşimi sorunları oluşturuyor. Yeterli ve sağlıklı konut üretimi, yaşanabilir / insani fiziksel-kentsel çevre, sürdürülebilir ve güvenli yerleşim gibi temel açılımların ayrıntılarıyla tartışılacağı bildiriliyor.**

kısaca özetlenebilecek bir temel yasadır bu.

Kentlerin, genel olarak da bölgelerin planlanmasına ve bu planların uygulanıp uygulanmamasına yön veren insani ihtiyaçlar, toplumsal-kültürel gelişme ya da doğal çevreden en iyi biçimde yararlanma çabası değildir. Kapitalizmin kentlerinde plana ve uygulamaya yön veren şey, burada ticaret yapan, fabrika, enerji santrali vb. gibi üretim birimleri kuran ve işleten, ve tam da bu yüzden burada ikamet eden burjuva sınıfının ihtiyaçlarıdır. Kent merkezleri, kapitalist kurumların merkezleridir. Bankalar, finans kurumları, holding merkezleri, büyük mağazalar ve tanrısı para olan bu sistemin tüm düğüm noktaları buralarda toplanmıştır. Kentsel ya da bölgesel plan ve uygulama, bu toplanmanın bir kılıfa sokulmasından ibarettir. Kent yönetimleri, yeri gelir Ankara'nın nefes borusu, kent ortasında bir yeşil vaha olan Güven Park'ı Otopark kılıfında bir alış-veriş merkezine çevirmeye, yeri gelir İstanbul'un mevcut tüm planlarda korunması neredeyse emredilen "Boğaziçi silueti"ni Park Otel duvarıyla delip geçmeye kalkabilir. Burada bir tek yasa esastır: "Kâr daha çok kâr" yasası.

Burjuva sınıfı egemen olduğu bu kent merkezlerinden önce kenti, sonra ülkeyi ve giderek de dünyayı yönetmeyi ister. Üretimin yapıldığı merkezleri, fabrika vb.lerini ise kent dokusunun neredeyse dışına atmıştır.

Yönetim, dolayısıyla burjuvalar ve onların uşakları kent merkezlerine yerleşmiş, üretim dolayısıyla üretkenler ve genel olarak ezilenler bu merkezlerin çevrelerine yerleştirilmişlerdir. Tıpkı ilkel büyücülerin evleri etrafına yerleşim kuran ilkel klanlar gibi. (*)

Burjuvazi ve onun "iyi niyetli" evlatları istese de bu gerçeği değiştiremez. Burjuvanın bir sınıf olarak varlık koşulu sermaye biriktirmesi, yani artı değer sömürüsünü sürdürmesidir. Yerleşimlerini ve yerleşim politikalarını da bu temel gerçek, bu nesnel zemin belirler. Gökova'nın mavi-yeşil cennetini kara duman bozacaksa bundandır. Zonguldak'ın maden tünelleri yeraltında onları çıkartan ellere mezar oluyorsa, yerüstünde proleterlerin evlerinin duvarlarında derin çatlaklar açılıyorsa bundandır. Marmara'nın mavi suyunu bozbulanık eden insani yerleşim politikası değildir. Ona yeni rengini veren burjuvanın doğaya düşman sanayi yerleşimidir. İstanbul'un su kaynaklarını kurutan da bu sanayi yerleşimidir. Eğer yeni su kaynaklarına ulaşmak mümkün olmuysa bunun nedeni de litresi 2 000 TL'den 20 000 TL'ye kadar fiyata su satabilen yine aynı burjuva sınıfın pazar ve sanayi öncelikleridir. Örnekler çoğaltılabilir. Etrafınıza bakın kolayca göreceksiniz. HABİTAT-II için kaldırım taşlarına ayrılan milyarlarla yüzbinlerce insan aylarca yaşamını sürdürebilir. (Ayrılan tüm kaynakla 2 000 Hastane

ya da 10 000 temel eğitim okulu ya da yaşanabilir 20 000 konut ya da örneğin her biri 500 kişi çalıştırabilecek 500 tekstil fabrikası kurulabilir.)

Ama yine de HABİTAT-II kapitalizm koşullarında "insan yerleşimi sorunları"na çözümler üretmek ve önermek için toplanmaktadır. Oysa bu sorunların gerçek çözümü kapitalizm koşullarında yoktur. Kapitalizmin kentleri, köyleri ve ülkeleri, ezilen üretkenlerin cefasını, ezen asalakların ve uşaklarının sefasını sürdürdüğü yerleşimlerdir.

HABİTAT-II burjuvazinin yerleşimini tartışmak, çözümler üretmek ve bu asalak sınıfı insanlığın baş belası olarak dünyaya "yerleştirmek" için toplanmaktadır. Niyeti insani bir takım sonuçlar üretmek değildir, olamaz da. Bu zirveye katılan hiç bir kent ve bölge plancısı, kent sosyoloğu, sosyal psikolog ya da "insancıl ve katılımcı" belediye yönetimi kapitalizm koşulları altında bu gerçeği değiştiremez.

HABİTAT-II, işçi sınıfı ve emekçilerin yerleşim sorunlarına çare olamaz. Çünkü o kapitalist bir ülkede emperyalizmin güdümünde toplanmak ve emperyalist-kapitalist sistemi sorgulamamakla insani yerleşimi yalın ve tarafsız olarak tartışmak şansını baştan yitirmiştir. Niyeti egemen üretim ilişkilerini sorgulamak ve değiştirmek değildir. Oysa kentlerde ve insanların yaşadığı, ürettiği ve yerleştiği tüm birimlerde egemen ve belirleyici olan bu ilişki yıkılmadan egemen yerleşim politikası da değiştirilemez. Ancak bu sistemin sürmesinden hiç bir somut çıkarı olmayan güçlerin, işçi sınıfının ve emekçilerin iktidarı altında şekillenecek bir yerleşim politikası, üretkenlerin yönettiği bir dünyanın taze soluğu, sağlıklı, insani ve güvenli yerleşim sorununu sorun olmaktan çıkarabilir.

(*) Aynı ilişki emperyalist ülkeler ile geri kapitalist ve diğer çevre ülkeler arasında da kurulmuştur. Emperyalistler dünyaya hükmeden, para piyasalarını, bağımlı ülke yönetimlerini ve ekonomilerini, hatta dünyadaki tüm üretimi yönlendiren bir nevi çağdaş "büyücü"lerdir. Diğerleri de bu devlerin güdümündeki dünya ekonomisine güç veren, güç verdikçe kendi güçsüzleşen ve giderek de bu emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşerek kişisizleşen, yok olan klan üyeleridir. Onlar tıpkı ışık etrafında dolaşan ve ışığa yaklaştıkça ölümlü kucaklayan pervaneler gibi sistemin merkezine yaklaştıkça yok olurlar. Bugün Türk devletine HABİTAT-II zirvesi için İstanbul'un kaldırım taşlarını yerinden oynattıran güç işte bu emperyalizmin güdümünde kanat çırpın, ona yaklaştıkça da derinleşen kişisizleşmenin gücüdür.

Tüm-Bel Sen Genel Kurulunun Gösterdikleri

11-12 Mayıs tarihlerinde toplanan Tüm Belediye Memurları Sendikası Tüm Bel-Sen kongresi, hem belediye özgülünün, hem de genel olarak kamu çalışanları hareketinin kimi zaaflarıyla güçlü yanlarını sergilemesi açısından önem taşımaktadır.

Kongre, öncelikle, pek çok devrimci çevrenin, baştan beri reformizmle koro halinde söylediği "kitlenin geri bilinci" şarkısının hiç de korkulan düzeyde olmadığını sergiledi. Siyasi içerikli (hatta siyaset ağırlıklı) konuşmalar, delegeler tarafından coşkuyla karşılandı. En çok alkış alan konuşmalar bunlar oldu. En çarpıcı iki örnek, Hava-İş Başkanı Atılay Ayçin'in her zamanki etkili siyasal ajitasyonuydu. Bu konuşma uzun uzun ayakta alkışlandı. Gene, İzmir delegesi ve şube yöneticisi bir Tüm Bel-Sen üyesinin, 1 Mayıs'la ilgili tümüyle siyasal bir başka konuşması da benzer bir etki yarattı. Yemek ve çay molalarında, kulislerde politik görüşler üzerinden delegelerle tanışmak, görüşmek oldukça rahattı. Salt kongre günlerinin sınırlı zamanı içinde bile, insanlarla politik ilişkiler kurmak olanaklıysa eğer, sistemli bir çalışmanın alanda yaratacağı gelişmeyi tasavvur etmek zor olmasa gerek. Ama, bu, sendikal mücadeleyi sendikalizmle sınırlayan bir zihniyetle, kuşkusuz olanaksızdır. Sendikal mücadelenin bile önünü açacak, gelişip serpilmesini sağlayacak olan, iktidar

perspektifli bir sınıf öncülüğüdür.

Kongre, hareketin sadece potansiyellerini değil, ama zaafalarını da ortaya çıkarmıştır. Seçim sonuçları, bir yandan reformizmin güç ve etkisinin, diğer yandan devrimci çalışmanın zayıflıklarının göstergesidir. Reformizmin, kitlenin geri bilincinden beslendiği söylenir. Bu genel doğru başka bazı özgün doğrularla da beslenmesi gerekirse, Tüm Bel-Sen kongresinde reformizmi güçlendiren başlıca etmenin, devrimci oyların parçalanmışlığı olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Gerek kongre öncesi, gerekse sırasında, komünistlerin ve kimi devrimci çevrelerin, devrimci oyları birleştirmek için gösterdiği yoğun çabalar, ne yazık ki tam bir başarı sağlayamamıştır. Bazı devrimci çevreler ile yurtseverler, reformistlerle flörtü ve güç birliğini, devrimci bir güç birliğine tercih etmiştir. Devrimci güç birliğine yanaşmış görünen bir devrimci çevre (Atılım çevresi) ile, bir reformist çevreden diğerine yanan yurtseverlerin (ÖDP'den EP'e) bu doğrultudaki tutumunun samimi bir tavır değil, oy kapma oyunlarını ifade ettiği, seçim sonuçlarıyla kanıtlanmıştır. Birinciler, sözde devrimci güç birliğine gelmişler, ama uygulamada oy aldıkları fakat vermedikleri ortaya çıkmıştır. İkinciler, sözde EP'le birlik oluşturmuşlar, ama sonuçta

ÖDP'ye oy kullandıkları anlaşılmıştır vb.

Burjuva siyasetine yaraşır ayak oyunlarının marifet sayıldığı kongrede, söylemiyle eylemi birbirini tutan tek çevre devrimci güç birliğini oluşturan üç temel hareketin taraftarları ve onlara destek veren kimi devrimcilerdir. Sözde güçbirliği içinde yer aldığı halde, eylemi farklı olan Atılım çevresinin, "hareketin önünü tıkayan reformist barikat"tan söz etmeye ne kadar hakkı olduğu ise ayrı bir tartışma konusudur.

Burada asıl önemli olan, yönetimde hangi hareketin ne düzeyde temsil edildiğinden ziyade, yönetimin hareketi nereye ve nasıl götüreceğidir. Kamu çalışanlarının sendikal hak mücadelesini kazanımlarla taçlandırarak yükseltecek ve işçi sınıfının iktidar mücadelesine yüzünü önderlik hareketin ihtiyacı. Bunansa, reformizmin yasalıcı-icazetçi zihniyetiyle sağlanamayacağı çoktan teslim edilmiş ve bu çerçevede reformizme karşı devrimci güç birliği doğrultusunda bir çaba ortaya çıkmıştır. Şimdi sıra, bu çalışmada yer alanların devrimci dürüstlüğünde, bu çabayı gerçek sonucuna, kongre iradesine dönüştürme tavrı gösterebilmelerindedir. Tabanın karşısına kararlı ve dürüst her çıkışın reformizmin altını oyacağı, devrimci bir yönetimin zeminini hazırlayacağı da hesaba katılmalıdır.

İETT Grevi ve Belediyelerde Durum

Tensikatlar ve buna karşı yükselen direnişler döneminin ardından, uzunca bir durgunluk sürecine giren belediye işçileri, 3 Haziran'da İETT'de gerçekleştirdikleri grevle bu sessizliği bıçak gibi kesti. Ve bu grev, belediyeler sorununu bir kez daha gündeme soktu.

Aylardır süren toplu sözleşme görüşmelerinde bir türlü uzlaşma sağlanamaması üzerine, İETT işçileri, ellerindeki gücü hatırlatma düzeyinde bir günlük iş bıraktılar. Bu "resmi" bir grev değildi. İşçiler, "mazeret izni hakkımızın bir gününü kullandık" diyorlardı. Devlette uyarıyordu onları; "toplusözleşme görüşmelerini etkileyecek bir davranıştan kaçının."

Oysa uzun zamandır belediye işçilerinin üzerinde öyle bir basınç uygulanmaktadır ki, bu, kimi işçilerde "keşke toplu sözleşme imzalanmasa da işten atılmasak" gibi bir çarpık görüşün gelişmesine zemin olabilmıştır. Yönetimi aldıkları günden itibaren, ilk icraatları tensikat olan REFAH'lı yönetimler, belediyeleri kendi adamlarıyla doldurdular. Bu ilk aşamada, hemen her tensikat işçiler tarafından bir direnişle karşılanmış, püskürtülmeye çalışılmıştı. Ne var ki, hem kendi iç zayıflıkları ve hem de üzerlerine estirilen devlet terörünün etkisiyle, direnişler, çoğunlukla yenilgiyle sonuçlandı. Hem bu maddi zemin, hem bilinçli olarak yayılan söylentiler yüzünden belediye işçileri, kalanların da çok geçmeden atılacağı, artık bir şey yapmanın mümkün olmadığı

yönünde bir karamsarlığa yöneldi.

Şimdi İETT grevi bir kez daha gösterdi ki, ne tensikat, ne baskı, ne tehdit, işçi sınıfının gücünü ortadan kaldırma yeteneğinde değildir. İşçiler istedikten sonra birlik de sağlayabilir, ellerindeki bu gücü harekete geçirebilirler. Ve harekete

geçen bu güç, sadece düşmanı değil, dostları da etkilemektedir. Düşman üzerindeki etkisi açıktır. Dostlardaki etkisi ise, bir kıvanç, bir güven duygusu halinde içten içe gelişen bir bilinç durumudur. Trafığın bir günlük felci bile, emekçilere bu güç hissini verebilmiştir. Belediye işçileri bunun arkasını getirmeli, grev ve direnişleri belediyelerin çeşitli birimlerine yaymalıydılar. Bu mücadelenin bir yararı da, yeni işçilerin bilinçlenmesine yapacağı katkı olacaktır. Belediyelerdeki mücadele potansiyelini düşürmeyi, sömürüyü ve köleliği artırmayı hedefleyen taşeron ve sözleşmeli işçi uygulaması, ancak bu işçilerin de bilinçlenerek mücadeledeki yerlerini almalarıyla boşa çıkarılabilir. Boşa çıkartılması gereken bir başka oyun, işçilerin siyasi eğilimlerine göre bölünmesidir. Bugün REFAH'lı olarak mücadeleden uzak, işverene yakın duran kimi işçiler, sömürünün belirli bir aşamasında, mücadelenin belirli bir evresinde, kendi sınıfsal varlıklarını farkedecek ve saflarını alacaklardır. Bu sürecin hızlanması ise, sınıf bilinçli işçilerin çabalarına, mücadeleyi sıcak tutmalarına ve yükseltmelerine bağlıdır.

Sosyalist bir belediye çalışanının, Tüm Bel-Sen İzmir 1 No'lu şubede yaptığı bir konuşmadan;

Arkadaşlar 6 yıllık mücadele zemininde, mücadelemiz sürekli aynı anlayışlar etrafında şekillendi. Sermaye sınıfının tüm saldırılarına karşın bu anlayışlardan biri hala 1 Mayıs'ta kırılan camların hesabını yapmakta. Bunları yerdən yere vurmamız gerekiyor. Oysa giden canların hesabı yapılmıyordu, sermaye devletinden hesap sorulmalıydı.

Ciddi ciddi düşünmek zorundayız; tabana genel bir örgütsüzlük hakim ama tavanda da aynı şekilde ciddi önderlik sorunu var. Burada kastım devrimci önderliktir. 35 konuşmacı söz aldı. 3 Yurtsever kardeşim sorunu direk yaşadıkları için direk dile getirdiler. Diğer konuşmacılar ise kirli savaşı bir kenara bırakın, savundukları sosyalizmden, devrimden söz edemediler. Genel anlamıyla bir kısırılık hakimdi. Devrim ve sosyalizm şiarını yalnızca iki Kızıl Bayrakçı yükseltebildi.

Siyasi önderliği mutlaka kurmak ve yaratmak, tabanı da bu zemin etrafında şekillendirmek zorundayız. Bu kısır döngü aynı anlayışlar etrafında şekillendikçe, başta işçi sınıfı olmak üzere kamu emekçileri ve geniş yığınlar kendi içinde gündemde tuttuğu siyaset yapma yasağı ekseninde apolitik kitlelerle ne devrimci önderlik yakalanabilir ne de sınıf adına siyasallaşmış ciddi önderini bulabilir. Hal böyle olunca sermaye devleti ve onun uşakları daha çok "muzafferim" türküleri söyler. Bunun da sorumluluğu düzenle içten pazarlıklı uzlaşmacı reformist anlayışlarla birlikte bu anlayışı kıramayan devrimci ve komünistlerin olacak.

Sermaye düzeni ve onun devleti pervasızca işçi, emekçi halkımıza karşı çok boyutlu saldırılarına devam etmektedir. Özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, sendikasılaştırmalar, sokağa atmalar, dahası toplumu tamamen örgütsüz ve öndersiz brakma çabasına yönelik sürmektedir.

Bu saldırıların önemli yanı, sermaye devleti ve onun yandaşlarının emeğin şiddetinden gelen korkusudur. Koca devin silkinmesinden, uyanmasından, tepelerine balyozu yemekten korkuyorlar. Evet korkuyorlar sermaye düzeni ve onun uşakları.

Döner Sermaye Sömürüsü ve Devrimci Tutum

Döner sermaye; yoksul emekçi insanların sağlığı ve canı üzerinden uygulanan bir kirli pazarlık, bir hırsızlıktır.

Döner sermaye; sağlığı ticarete döken bir zihniyetin ürünüdür. Sağlık sektöründe serbest piyasa ekonomisi uygulamalarının bir parçasıdır. Özelleştirmeye kapının aralanmasıdır.

Bugün önümüzde iki yol var, ya döner sermayeden pay alarak bu hırsızlığa ortak olmak, ya da bu politikaya ve uygulamaya cepheden karşı çıkmak.

Sağlık alanında, sendikal örgütlenme çalışmalarında tekrar tekrar karşımıza çıkan sorunlardan biri de çalışanların somut istemleri ve kazanımlar noktasıdır. Döner sermaye sağlık çalışanının bir talebi olabilir mi?

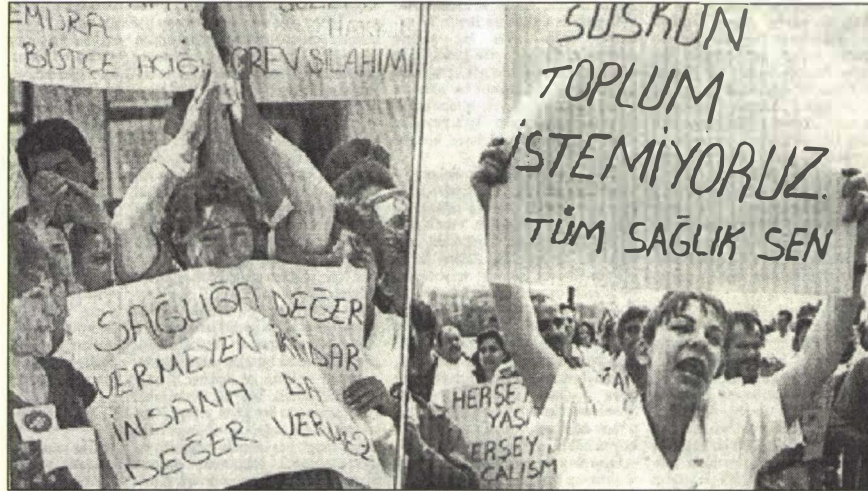
Bilindiği gibi, hastane yönetimlerinin birer işletmeye dönüştürülebilmesi ve döner sermayeden hastane çalışanlarına pay verilmesi uygulamaları '91 yılında gündeme girmiştir. Bu payların "anti-demokratik" dağılımı bir çok tartışmayı beraberinde getirmiştir. Kimi yerlerde hiç bir ödeme yapılmamıştır. Ödemenin yapıldığı hastanelerde ise, bu hiç bir zaman "adil" olmamıştır.

Fakat burada asla unutulmaması gereken nokta, yukarıda da belirtildiği gibi, döner sermayenin bir hırsızlık olduğudur. Kimi sağlıklı arkadaşlar, "biz döner sermaye uygulamasına karşıyız" dediklerinde sağlık çalışanlarından olumsuz tepki geleceği yönünde bir kaygı taşımaktadırlar. Oysa, "çalışanlar somut kazanım istiyor" mantığıyla hırsızlığa karşı tutum geliştirememek büyük bir zaafiyet olur. "Payların dengeli dağıtımı" hiçbir zaman bir talep olarak yükseltilemez. Bu yalnızca mücadele perspektifinin karartılmasına yol açar.

Sınıf bilinçli bir sağlık çalışanının görevi hırsızlığı meşrulaştırmak değil teşhir etmektir. Yoksul emekçi insanların sağlığı, yani canı-kanı üzerinde uygulanan bu kirli pazarlık ve oyuna karşı çıkmaktır. Devletin "benden para alma da kimin sırtından ve ne kadar alırsan al" mantığını mahkum etmek ve buna karşı savaş açmaktır. Sağlık çalışanlarının insanca yaşayabilecek bir ücret talebini bilince çıkarmaktır.

Sağlık emekçileri bir parça pay almak uğruna hırsızlığa ortak olamaz/olmamalıdır. Tam tersine, hastanelerin bir ticari işletme haline getirilmesine karşı çıkmalı, herkesin ücretsiz ve eşit sağlık hizmetlerinden koşulsuz yararlanmasını istemeli ve ısrarla savunmalıdır. Haklarımızı primlerle değil, fiili ve meşru zeminde ve kararlı sınıf perspektifiyle yürütmeye militem bir mücadele ile kazanabiliriz ancak.

Eşit, parasız ve koşulsuz sağlık hizmeti herkes için bir haktır. Ancak kapitalizmin herşeyi meta haline getiren sömürü düzeni bu en temel insani hakkın kullanılmasına olanak

tanımamaktadır. Kapitalizmin derinleşen krizi, tüm alanları olduğu gibi sağlık alanını da etkilemektedir. Astronomik ilaç fiyatları, tedavi ücretlerinin çok yüksek olması, ilaç tekellerinin aşırı kârı sonuçlardan bazılarıdır. Dünya ilaç tekelleri gelinen aşamada sömürünün bu düzeyiyle yetinmemektedir.

Sermayenin sağlık çalışanlarının geçmiş kazanımlarına yönelik arsız saldırısı ve özelleştirme politikası, ilaç tekellerinin aşırı kâr hırsına dayanan gerçekliğinin bir parçasıdır. Sağlık üzerindeki iğrenç politika ve sömürü ancak toplumsal bir devrimle yerle bir edilebilir.

Komünist bir sağlık çalışanı

Mutlu Akü'nün Devrimci İşçileri Sesleniyor:

İşçi arkadaş!

Sermaye düzeni gün geçtikçe zulmünü ve sömürüsünü artırmakta, işçi ve emekçileri her geçen gün açlığa ve sefaletle itmektedir. Bir avuç asalak sömürücü kendi zenginliklerine zenginlik katmak için bize en ağır koşullarda, en düşük ücretlerle kölelik yaptırmaktadır.

Dostlar!

En azından kendi fabrikamızdan biliyoruz. Sürekli zehir soluyarak ailemizi geçindirebilmek, karnımızı doyurabilmek için bir ölüm kalım savaşı veriyoruz. Fakat bunlar işverenin hiç umurunda bile değil. O yalnızca bizi daha çok sömürebilmenin yollarını arıyor. Fabrikaya sürekli işçi alıp köle gibi çalıştırıp sonra da bir çöp gibi atıyor. Son birkaç günde ikiyüze yakın kardeşimiz işten atıldı. Boynumuzu eğerseniz unutma ki yarın sıra bize gelecek. Bir dakika bile geç kalsak kesilen saat ücretleri çok gerekli olduğu halde verilmeyen izinler, tazminatların yükseltilmesi için keyfi işten çıkarmalar, geç ve baştan savma yapılan sağlık kontrolleri, kurşun aldığı için tedavi masraflarını ödememek için işten atmalar, sürekli standardın üstünde imalat yapmamıza karşın verilmeyen imalat primleri, sendikaya başvurularını işten çıkarmalar, zorla mesaiye bırakmalar, bunların dışında sürekli olarak manevi olarak yıpratmamız.

Şimdi de işveren senelik izin hakkımızı zorla elimizden almaya çalışıyor.

Dostlar!

Umutsuzluğa kapılmanın hiç gereği yok. Tarihte örnekleri olduğu gibi, işçi sınıfı birleşir ve tek bir güç olursa onun önünde durabilecek hiçbir güç yoktur. Yine kendi fabrikamızdan biliyoruz, yakın dönemde fabrikamızda iki grev oldu ve işçilerin birlik olup birbirlerine kenetlenmesiyle grevler başarıya ulaştı.

Arkadaşlar!

Sermaye sınıfının bize ve tüm işçi sınıfına uyguladığı zulüm ve sömürünün yalnızca bir bölümüdür yukarıda saydıklarımızı. Ama tarih tüm bu sömürünün ve baskının sosyalist toplumlarda ortadan kalktığını bize göstermiştir. Artık işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin tek kurtuluş yolunun sosyalizm olduğu çok açık bir gerçektir. Biz bir grup devrimci işçi olarak fabrikamızda yaşanan haksızlıklara boyun eğmeyeceğimizi anladık. Bunun için mücadeleye kendi fabrikamızdan başlamalıyız. atılan arkadaşlarımızın ve kendimizin hakkını tek bir güç olup savunmalıyız. Aramızdaki öncü arkadaşları belirleyerek komiteler oluşturalım. Sendikanın her seferinde bizi satmasına birlik olup karşılık verelim. Kendi fabrikamızı kendimiz denetleyelim. Çünkü fabrikanın ve Türkiye'nin can damarı bizler ve diğer sınıf kardeşlerimizdir.

Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!

Bu Sömürü Böyle Devam Edemez!

Haklarımız İçin Mücadeleye!

Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

Devrimci Mutlu Akü İşçileri

İMF'nin Türk-İş Çıkarması

Sendika bürokratlarının sınıf ihaneti ve sermayeye hizmetteki pervasızlıkları artarak sürüyor. 1 Mayıs sonrası, sermaye devletin estirdiği gerici rüzgarı ilk elde destekleyen Türk-İş yönetimi, şimdi de, sermayenin uluslararası merkezlerinden İMF'nin, yeni saldırı planları için ülkeye gelen heyetiyle görüştü.

Emperyalistlerle yapılan bütün görüşmeler gibi, İMF-Türk-İş görüşmesinin ayrıntıları da, kuşkusuz, kamuoyundan gizlendi. İşçi sınıfına ve emekçi halklara karşı işlenen bütün suçlar gibi, bunun da üstü örtülmek istendi. Suçlu sermaye devleti veya bir sermaye grubu olduğunda, bu gizlilik elbette anlaşılırdır. Ama söz konusu olan, Türk-İş gibi, güya sınıfın temsilcisi bir işçi sendikasıysa bunun adı ihanettir. Bürokratlar ihanet sözcüğünden, sözde son derece rahatsızdırlar. Ve kendilerine karşı bu sözü çok fazla kullanmak zorunda kalan devrimcilere öfke püskürürler. Fakat ne yazık ki, ihanet, birilerinin yakıştırmamasından öte, maddi olarak ve bürokratların iğrenç gerçekliği halinde, kendileri tarafından içselleştirilmiş bulunuyor. Şimdi, örneğin Meral, sözde rahatsızlığı bir yana bırakıp, İMF heyetiyle görüşmesini, üyelerine bütün gerçekliğiyle açıklayabilir mi? Görüşmenin ardından neden açıklamamıştır? Bu gizliliği sınıfa nasıl açıklamayı düşünmektedir? Bu ve benzeri sorulara Türk-İş'in verebileceği bir yanıt bulunduğunu sanmıyoruz. Ama kamuoyundan ne denli gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, İMF'nin Türk-İş'ten isteyebileceklerini tahmin etmek güç değildir.

Onlar tabii ki, bu sarı sendikadan İMF patentli yeni kemer sıkma politikaları ve topyekün saldırılar karşısında işçi sınıfının direnişini paralyze etmesini isteyecekler. Sermayeye uzlaşma yollarının aranmasını, işçilerin satılmasını emrecekler. Her ne pahasına olursa olsun, İMF paketleri uygulansın diyeceklerdir. Kısacası daha fazla ihanet talep edeceklerdir.

Sermayeye uşaklıkta kusur etmeyen sendika bürokrasisinin emperyalizmi geri çevireceği düşünülebilir mi? Öyleyse, bu kirli işbirliğini bozmanın tek bir yolu var. Mücadeleyi bağımsız militan bir çizgide yükseltmek ve hain sendika bürokratlarını devrimci bir mücadeleyle önümüzden süpürüp atmaktır!

Çukobirlik Direnişi Deneyimi-2

Siyasal Değerlendirme:

Çukobirlik direnişi, mevzi direnişlerin sınıfın genelinde yaşanan zaafı taşıyarak birlikte, bazı güçlü yanların da ortaya çıktığı bir süreç olarak yaşandı. Denebilir ki, sınıfın genel zaafı, Çukobirlik'teki ek bazı özgül zaafarla birleşerek direnişin tam bir başarı sağlamasını engelledi. Süreci baştan koşulladı.

Türkiye proletaryasının en ciddi zaafı olarak değerlendirilebilecek ihtilalci bir sınıf partisinden yoksunluk ya da başka deyişle devrimci siyasal önderlik boşluğu, Çukobirlik direnişinde belli ölçülerde aşılmakla birlikte gene de etkisini hissettirmiştir. Önderlik alanı, ortaya konan düzeye bakıldığında, ciddi başarıların sağlandığı ama ideal bir niteliğin de ortaya konulmadığı, güçlü ve olumlu yanların gittikçe ağır basıp geliştiği ama zayıflıkların ve eksikliklerin de yaşandığı diyalektik bir bütün olarak kavranabilir.

Direnişi gerçekleştiren kitlenin gerilikleri şöyle sıralanabilir: Burjuva ideolojisinin (özellikle sosyal demokrasinin) güçlü etkisi, öncü işçilerin şahsında reformizmin etkisi, sendikal bürokrasinin aşınan ama henüz kırılmayan etkisi ve sınıf dayanışmasının zayıflığı. İç içe geçen, farklı momentlerde bir veya birkaçı öne çıkabilen bu etkenlerin, esas kaynağı siyasal sınıf bilincinin zayıflığıdır.

Çukobirlik Direnişinin Sınırları

13 Mart tarihli genelgenin özelleştirmenin yolunu döşemek amacıyla işçileri parça parça tasfiye edeceği açıktı. Burada net bir bilince sahip olan sınıf devrimcileri, toplantılar düzenlenmesine önyak olarak sürece müdahale ettiler. Hazırlık dönemi olarak yaşanması gereken bir aylık sürecin neden yetersiz kaldığı, iç etkenler öne alınarak ayrıca tartışılmalıdır.

Burada da etkenleri tartışmak gerekmektedir. Nesnel ve öznel nedenlerin rol oynadığı, hazırlık ve direniş süreci bu açıdan şöyle özetlenebilir:

Birincisi, atılan işçilerin sınıfsal konumudur. Bunların büyük çoğunluğu iki ay önce makina başına geçmiş küçük burjuvalardı. Henüz işçileşmemiş, daha doğrusu buna zaman bulamamış insanlardı. Ücretli emeğinden başka geçim kaynağı olmayan, işten atıldığında aç kalacak insanlar değillerdi. Bir kısmının geldiği yerde işi veya bir ekonomik uğraşı vardı. Atılmaları halinde işleri "hazır"dı.

Bilinç planında ise, bir küçük burjuva gibi düşünüyor ve davranıyorlardı. Sınıfın ortak çıkarlarından çok, bireysel çıkarlar ön plandaydı. Bireysel çıkarlarla birleştiği oranda genelin çıkarları önem kazanıyordu. Geldikleri bölge olan Hatay'a damgasını vuran küçük burjuva yaşam ve kültürle yoğrulmuşlar ve bu sınıfın siyasal kimliğini değişik biçimler altında taşıyorlardı. Ama öte bölgeden gelmiş olmaları da önemli bir avantajdı.

İkincisi, Çukobirlik'te sınıfın devlet tarafından daha önce belirtildiği gibi yapay bir takım bölünmelere bilinçli olarak sokulduğu, bunun da kalıcılığı için kesintisiz bir faaliyetin olduğu bir gerçektir. Sınıf devrimcilerinin sınıf içindeki çitleri yıkmaya çabalarının pek başarılı olamadığı, direniş boyunca süren yeni-mevsimlik-kadrolu işçi ayrımının gücünden anlaşılmaktadır. Atılan

işçilerin direnişine, kendileri de ikinci elden atılacakken mevsimlik işçilerin sınırlı, kadrolu işçilerinse hemen hiçbir destek vermemeleri ve sonuç olarak sınıf dayanışmasının üretim alanından bile yaşanmaması, direnişin kaderini büyük oranda belirlemiştir. İçeride başarılabilen birlik ve dayanışma, dışarıda hiç başarılamazdı. Direniş boyunca en sık haykırılan "Yaşasın İşçilerin Birliği!" ve "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganları, bir niyeti ve uyarıyı ifade etmekten öteye geçemediler. Ne iş yavaşlatıldı, ne de üretim durduruldu.

Öncü işçilerin çabası bu konuda belirleyici olabilirdi. Ama tam da burada, öncü işçilerde güçlü olan reformizmin etkisi ve bunun doğal sonucu sendikanın (aşınan ama aşılabilen) otoritesi esas barikattı.

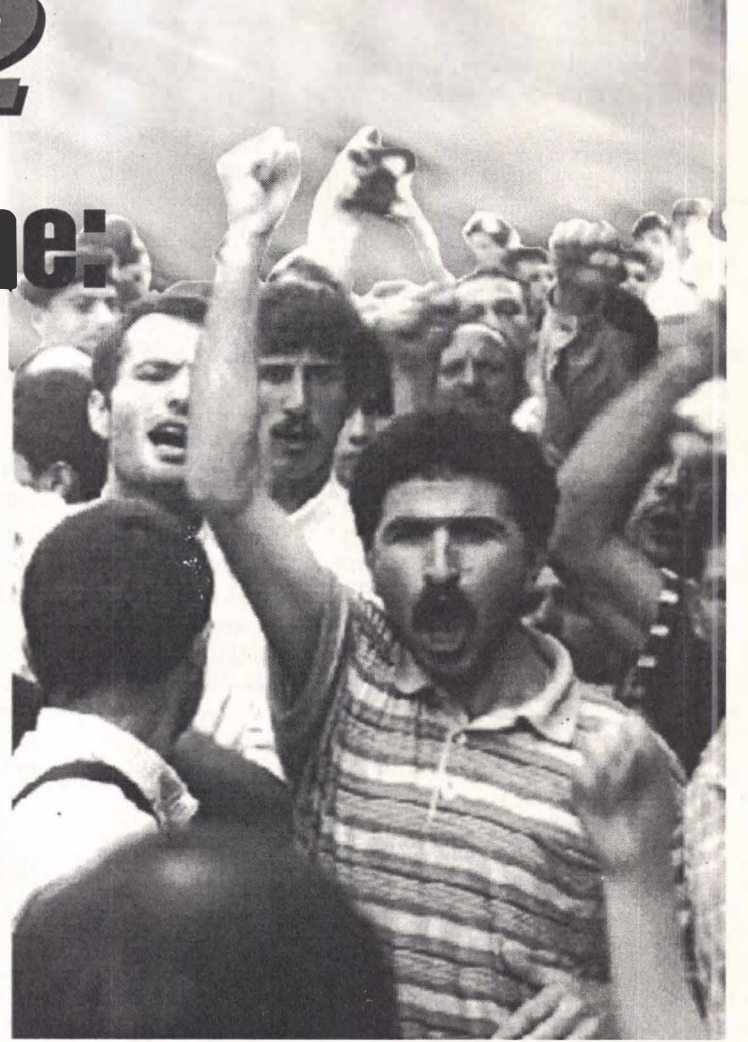
Üçüncüsü, sendikaların bugün için sınıfın kitlesel anlamda tek örgütlenmeleri olmalarından dolayı, sınıf hareketi üzerindeki ağırlıklarındır. İşçiler sendikaya fazla güvenmemekte ama onun dışında da hareket etmemeye özen göstermektedirler. Sınıf, kendisine önderlik edecek sağlam bir güç göremediği ölçüde, dönüp bu geriliğe saplanmaktadır. Bu bilinçli bir tercihten çok, içgüdüsel bir davranıştır. Devrimci bir sınıf partisinden olmadığı koşullarda, düzen içi düşünce ve davranışlar kaçınılmazdır.

Bu bize, mevzi direnişlerde kapitalist köleci düzenin genel politik teşhiriyle birleşmiş bir devrim ve sosyalizm propagandasının yetersizliğini gösterir. Bu alan kuşkusuz boş bırakılmaz. Ama somut durumun somut tahlili ve gerçekçi devrimci taktikler öne çıkarılmalıdır. İşçilerin toplamına yönelik propaganda ve ajitasyon, öncü işçilerde belirginleşen reformist ve sendikal birleşik barikattı hedefleyerek derinleştirilmelidir. Sınıf, ancak ihtilalci proleter sosyalizmine kazanılmış öncüleri üzerinden devrimcileşebilir.

Yeniden özetlersek, direniş, diğer işçilerin cılız desteği nedeniyle esas olarak atılan işçilerin işi oldu. Çeşitli devrimci hareketlerin taraftarı öncü işçilerin üzerlerine düşeni yapmamaları nedeniyle, öncülük sınıf devrimcileriyle bir grup kararlı devrimcinin pratiği oldu. Ve en son, örgütün yetersiz desteği nedeniyle de direnişe komple örgütsel müdahale değil, esas olarak bireyler üzerinden bir örgütsel müdahale yapılabildi. Bütün bunlar direnişi sınırladı ve ancak kısmi bir başarı sağlanabildi.

Devrimci Önderlik Boşluğu Nasıl Dolduruldu?

Siyasal öznenin tarihsel rolünün, ekonomik-sosyal nesnel koşullar tarafından koşullandığı, üstyapı kurumlarının da bunu şu ya da bu şekilde etkilediği bilinir. Öte yandan, nesnel koşulların (altyapının) kendisine denk düşen üstyapıyı zorunlu olarak geliştirdiği, kapitalizmin bir nesneliliği olan sınıfların kendi çıkarlarını savunan siyasal akımlara ve örgütlere ihtiyaç duyduğu da doğrudur. Bu altyapı-üstyapı

diyalektiğini hesaba katmayan, dikkate almayan bir siyasal akımın veya örgütün kalıcılığı ya da gerçek bir yaşama şansı olamıyor.

Örneğin, Şeyh Bedrettin'in "Yarın yanağından gayri her yerde, her şeyde beraber" şiarı, üretici güçlerin henüz toplumsallaşmadığı feodal çağda gerçekleşemezdi. Bu, tarihsel olarak erken ya da zamansız bir girişimdi. Diğer yandan, bugünün tekeli kapitalist çağında, dünya sosyalizminin altyapısı mevcuttur ve bu hem tek tek ülkelerde, hem de dünya çapında komünist bir siyasal öncünün ortaya çıkışını zorlamaktadır. İlkine biçimsel olarak karşıt görünen buradaki her gecikme, gerçekte öz olarak bir tasfiyeye yol açmakta, toplumda ve toplumun temel bir parçası olan proletaryada bir çürümeye neden olmaktadır.

Türkiye'de bugün ekonomik-toplumsal koşullar, sınıfların ve düzenin durumu ihtilalci bir sınıf partisini zorunlu kılmaktadır. 30 yıldır bunun sancıları çekilmektedir. Komünist bir ideolojik-politik-örgütsel düzeye sıçrayan sınıf devrimcilerinin parti eşliğine dayanmış, ama hala bunu gerçekleştirememiş olmaları, "siyasal süreçlerde tıkanma" olarak ifade edilen durumun sürdüğünün temel göstergesidir.

İşte Çukobirlik deneyiminde bu bir kez daha karşımıza çıkmış, devrimci önderlik boşluğu doldurulabilirdiği oranda başarılı olunabilirdi. Öncüsüz bir direnişin veya kitlesel hareketin en temel ihtiyaçlarını karşılaması bile düşünülemez. Yenilmeye mahkumdur. Çukobirlik direnişinin başından beri temel zaafının devrimci önderlik boşluğu olduğunu tesbit ettikten sonra, bu kritik halkaya yüklendik.

Devrimci bir konumlanışa sahip olmak yetmiyordu. Direnişin hedeflerini net bir biçimde somutlamak, mücadelede kararlı olmak, özgül/yerel sorunları genel sorunlarla bağlantı içerisinde kavramak, ilerici-demokratik-devrimci kamuoyunu ve sınıfı duyarlı hale getirip harekete geçirecek araçları planlamak, kitle psikolojisiyle kitle eyleminin iniş çıkışlarını gözetmek ve doğru zamanda doğru tarzda müdahale etmek, devletin ve

sendikacı kılığındaki sınıf korucularının manipülasyonları karşısında devrimci taktikler geliştirmek ve en önemlisi bunları olanaklı kılacak kolektif bir önderlik ekibi oluşturmak gerekiyordu.

İşçilerle belli avantajlar üzerinden sıcak bir temas kuruldu. Siyasal perspektiflerimizin ışığında direnişin pratik seyrini önden kestiren, ani gelişmeleri de karşılayabilen taktikler, sınıf devrimcileriyle bir grup bağımsız kararlı devrimciyi direnişin fiili önderi haline getirdi. Önderlik en küçük bir imkanı bile heba etmemeye çalıştı. Öncü işçileri sosyalizme kazanmak, kitleyi kararlı direnişçiler haline getirmek ve düzenden koparmak, eylem boyunca perspektiflerimizi ve kendimizi sinayip geliştirmek doğrultusunda hareket ettik.

İşçi kitlesinin ağırlıklı olarak CHP'ye yakın olduğu hesaba katılırsa, komitenin ancak 1/3'ünün devrimcilerden oluşması anlaşılabilir. Bu üçte birlik grup kolektif hareket etmiş, hem komiteyi, hem de direnişi yönetmiştir. Ağırlığımız niceliğimizden değil, taktiklerimizin gücünden ve işçiler üzerindeki otoritemizden kaynaklanıyordu. CHP'lilerden ikisi kendilerini basına komite başkanları olarak tanıttı direnişi CHP'nin kontrolündeymiş gibi göstermek istediler. Bu tavır işçilerle yapılan kitlesel bir toplantıda teşhir edildi ve geri adım atırıldı.

Ancak devrimci temelde gelişme şansını yakalayabilecek eyleme, reformizmin ve sosyal demokrasinin sahiplenme çabaları devrimci önderlikle kenetlenen işçilerce bir tokluk içerisinde boşa çıkarıldı. Önderlik devlete, sosyal demokrasiye, sendikal bürokrasiye cepheden saldırdı. Teşhir etti, gerilettili ve açtığı alanı doldurdu. Bu halka önemlidir ve direnişin en güçlü yanını oluşturmaktadır. Adeta düzenin uzantısı olarak ne varsa ona saldırılmıştır.

Önderlik en acımasız eleştiriyi kendine yöneltmekten kaçınmamıştır. Kendisindeki eksiklikleri, gerilikleri tesbit etmiş ve hızla gidermeye çalışmıştır. İşçilerin artan eleştirilerine istifa özeleştirisiyle yanıt vermiş, bu ise işçiler tarafından reddedilmiştir. Bu, kuşkusuz direniş komitesinin tasfiyesi anlamına gelmiyordu. Daha ileri bir komitenin kurulabilmesi için varolanın çekilmesiydi. Ama varolandan daha ileri bir önderlik ortaya çıkamayacağını farkında olan işçiler, komitenin varlığını sürdürmesini ama eksiklerini de gidermesini istediler.

Ne komite, ne de komite üyeliği kazanılmış kalıcı bir hak değildi. Komitenin işlevi belirlenmişti ve buna uygun davrandığı ölçüde yaşayabilirdi. Komitenin istifasını iki kez sunması ve bunun iki kez reddedilmesi bu çerçevede anlaşılabilir. Komite, belirlenen pratik işlerin bir kısmını başarmışken, bir kısmında hantal davranabilirdi. Bu zorlanmanın gerçek nedeni deneyimsizlikti. Devrimci kolektif canla başla çalışıyordu. Günlük olarak 2-4 saat arasında değişebilen uyku süresi hariç tutulursa, geri kalan zamanın tümü işçilerin arasında, genel politik sorunlardan özel sorunlara kadar tartışmalar, eğitim vb. ile geçiriliyordu. Komite, işçileri bilgilendirip kendisiyle birlikte geliştirmeye, muhtemel

gelişmelere hazırlamaya özel bir özen gösterdi. Direnişin sonuna doğru çoğunluk, sendika mafyasının ihanetini, nedenleriyle birlikte kavramıştı. Sendikanın hain çizgisiyle çatışma yaygın davranış haline geldi. Öyle ki, insanları son günkü açık provokatif ortama düşmemeleri için kontrolde belli güçlükler çekti.

Direniş boyunca somut gelişmeleri karşılamakta zorlanmayan, biçimsel olarak esnek, özünde ise son derece kararlı ve net bir tutum vardı. İlkemiz savaş alanına en önde girmek, en son terketmekti. Ne dar kadro eylemine, ne de kitlesel olma kaygısı güderek geri eylem biçimlerine prim verdik. İşçilerden kopmayacak, onları sürükleyip ilerletecek bir tarz tutuldu.

Burada direnişin son gününe (fabrikanın terkedildiği güne) biraz değinmek gerekiyor. İşçilere artık yemek verilmemesi, gece yattıkları yerden atılmaları, sendika mafyasının saldırısı ve saldırmaya hazır jandarmanın varlığı, moral bozukluğuna yol açmıştı. Genel kanı fabrikada kalmanın hem güç, hem de anlamsız olduğu yönündeydi. Mücadeleyi dışarıda sürdürmek daha etkili olabilirdi. Bizim fabrikayı terketmeme tutumumuz, mevsimlik işçilerin muhtemel saldırılara ortak yanıt vermeye yanaşmalarını nedeniyle artık savunulamaz hale gelmişti. İşçiler haklı olarak, artık kendileri için değil, mevsimlik işçiler için mücadele ettiklerini düşünüyorlardı. Atılanların bir kısmı kendiliğinden fabrikayı terketti. Yaklaşık 2/3'ü ise hazırlıklarını tamamlayordu. Bu aşamada fabrikayı terketmeme yönündeki ısrar boş bir çaba olmaktan öteye geçemezdi.

Fabrikayı işçilerle birlikte terketmemizden sonra mevsimlik işçiler içindeki devrimci(!) ve reformist bir kaç öncü işçinin "fabrikayı terketmekle direnişi bitirdiler" şeklinde yaptıkları eleştirilerin hiç bir değeri yoktur. Ancak iş yapan eleştirebilir. Sormak gerekiyor; atılan işçilerin eylemine mevsimlik işçileri katmak için ne yaptınız? İşçilerin birliğine ve ortak mücadelesine katkınız nedir? Neden sendikacıların vaatleri doğrultusunda hareket ettiniz? Direnişin başında ağırlıklı olarak yer aldığımız iki komiteyi neden çalıştırmadınız ve sonradan ortak bir devrimci komite kurma önerimize neden bahaneler uydurarak engel oldunuz? vb. vb... Soruları çoğaltmak gereksizdir. Direnişe sınıfın ve devrimin genel çıkarlarından değil, grupçu çıkarlardan bakmanın zorunlu sonucudur bu. Bu eleştiriyi yöneltlerin devrimci proleter pusuladan yoksun oldukları anlaşılıyor.

Çukobirlik direnişi bir çok şeyin netleşmesini sağladı. Bu direnişe varolan imkanların toplamı üzerinden değil, sınırlı bir güçle müdahale edildi. Komünistlerin yapması gereken gücünü Çukobirlik kapısına yığmak değil, hangi alanda yer alıyorsa gündemi bu direnişle doldurmaya çalışmak ve şehrin dikkatini buraya odaklamaktır.

Ancak komple bir müdahalede yaşanan bu zayıflıklar, hiç bir şekilde komünistlerin direnişteki başarısını karartamaz. Direnişe müdahalede tek ölçütümüz proleter devrimin genel çıkarları idi. Buna dayanarak yoğun bir emek ve güçlü bir inisiyatif ortaya konulmuştur. Direnişte bizim hata

DİSK -Tekstil Kimden Yana?

Disk Tekstil, DİSK'e bağlı diğer sendikalar gibi, "sınıf sendikacılığı" yapma iddiasında olan bir sendikadır. Dediklerine bakılırsa, amacı işyeri sahibi burjuva karşısında işçilerin çıkarlarını savunmak, hak kazanımları sağlamak ve bunları koruyup geliştirmektir. Peki, gerçek böyle mi? Böyle olmadığını görebilmek için geçmiş tabloya bakmak yeterlidir:

1- Geçen yıl taban ücreti 9.300.000 TL olarak saptandı. Bu ücret geçinmek için yeterli midir? Elbette hayır. Ama DİSK-Tekstil % 151 artış sağladığını öne sürerek bu ücretle övünebilmektedir.

2- Ücretin düşüklüğünü gizlemek için, 3 ayda bir verilen erzak yardımını öne sürdüler. Ancak yapılan bu yardımın aylık tutarı 1.350.000 TL'yi geçmiyor. Bu da çok düşük bir aylık gelirdir.

3- Hepsinden önemlisi, DİSK-Tekstil'in yetki almasında ve 52 günlük grevin başarılı olmasında başı çeken öncü işçiler teker teker işten atılmaya başlandı. "Bizim için önemli olan iş güvencesidir" diyen bu sendikanın kılı kıpırdamadı. Dahası, işten atılmaları durdurmak için eyleme geçmek isteyen işçileri de, "merkez olarak desteklemeyiz" açıklaması yaparak, engellemiş oldular. İşten çıkarmalar, Sabancı ile sendika arasındaki gizli bir anlaşmanın sonuçlarıdır.

4- Aynı sendika, topyekün sınıfın çıkarlarını savunacağına, burjuva partilerle angajmanlara girmektedir. Bu tutum sonucunda şube yönetimi sınıfı bölen MHP'li kadrolara teslim edilebilmektedir. Sınıf sendikacılığı yaptığını iddia eden bir sendikada, burjuvazinin uşağı, en koyusundan sınıf düşmanlarının bulunması ne kadar ilginç!

Gördüğümüz gibi DİSK-Tekstil ne iş güvencesi, ne insanca yaşayabilecek bir ücret, ne de demokratik sosyal hak kazanımları sağlamıştır. Aksine var olanların kaybedilmesinde rol oynamıştır. Sabancılarla el ele verip şube yönetimini MHP'lileştirilmiş, öncü işçilerin atılmasını desteklemiştir. Bu sendika patronun, işçileri denetlemesinin bir aracına dönüşmüştür. İşçi sınıfının değil, burjuva sınıfının haklarını korur hale gelmiştir. DİSK-Tekstil geline aşamada Teksif'i aratır konumdadır.

Bunun sorumlusu kimdir ? DİSK merkezi, DİSK-Tekstil ve şube yönetimidir. Bir bütün olarak sendika bürokratlarıdır. Bununla birlikte, biz işçilerin de sorumluluğu gözden kaçırılmamalıdır. Aleyhimize işleyen bu süreci frenlemek için ne yaptık ? Şube yönetimine ve DİSK-Tekstil'e ne zaman, nasıl bir müdahale yaptık ? Sabancıların sendikaya yaptığı baskıyı aşan, ikiye üçe katlayan bir basıncımız söz konusu mu? Artık sendikaya el atmalıyız. Sendikaya gitmeli, toplantılar düzenlemeli ve sendikanın çalışmalarını düzenli olarak denetlemeliyiz. İşçileri bölen MHP'li kadrolaşmayı dağıtmalıyız. Bütün işçilerin ortak çıkarlarını savunan bir yönetimin işbaşına gelmesi için mücadele etmeliyiz.

Evet, DİSK-Tekstil bugün Sabancılar'dan yanadır. Bunu bozmak, sendikanın bizden yana tutum almasını sağlamak tamamen bizim çabamıza bağlıdır.

**Kahrolsun Sendika Ağaları !
Yaşasın İşçilerin Birliği !
İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek !**

Bir SY. Kızıl Bayrak okuru/ADANA

EKSEN

YAYINCILIK'tan YENİ KİTAPLAR

H.FRAT

ÇIKIYOR

"İş-Ekme-Örgürlük" Sloganı Üzerine

Liberal
Demokratizmin
Politik
Platformu

H.FRAT

Yakında

Kitapçılarda

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

15-16 Haziran'ın dersleri ışığında Sınıfın devrimciliği ve devrimcileştirilmesi...

Türkiye işçi sınıfı hareketinin tüm önceki ve sonraki mücadelelerine damgasını vuran zaaf, 15-16 Haziran'a da hastır. Bu direniş, devrimci bir önderlikten ve politik bir yönetimden yoksun kendiliğinden bir harekettir. O günün sol hareketi 15-16 Haziran'a gereken ilgiyi göstermemiştir. Ve tam da bu aynı ilgisizlik sonucu, işçi sınıfının o günkü mevcut bilincinin sınırlarının çok ötesine taşan 15-16 Haziran Direnişi kendiliğinden bir eylem olarak kaldı. Düzenin kurumlarıyla karşı karşıya geldiği, burjuva devletin kolluk güçleriyle sokak çatışmalarının yaşandığı 15-16 Haziran kuşkusuz ki işçilerin burjuva bilincini önemli ölçülerde sarstı. İşçilerin politik eğitimi ve devrimci sınıf bilincinin geliştirilmesi için son derece uygun bir zemin yarattı. Ancak o günün sol hareketi ne mücadeleyi kendi içerisinde dönüştürmek, daha bilinçli ve ileri hedeflere yönelmek doğrultusunda çaba sarfetti. Ne de daha sonra geleneksel devrimci hareket, 15-16 Haziran Direnişinin derslerini proletaryaya taşımak, bu dersler ışığında sınıfın ihtilalciliğini geliştirmek ve bilinçli örgütlü bir düzeye yükseltmek gibi yakıcı bir kaygı taşıdı.

Türkiye işçi sınıfının modern bir sınıf olarak şekillenmeye başlamasından bu yana yüzyılı aşkın bir zaman geçti. İşçi sınıfı bu süre zarfında, özellikle de '50'li yıllardan itibaren hızlanan sanayileşmeye paralel olarak, büyük kentlerde yoğunlaşan bir gelişme yaşadı. Gerek nicel gücüyle, gerek üretimdeki yeriyle, gerekse de üretimdeki yeri tarafından belirlenen nitelikleriyle işçi sınıfı, toplum içinde gitgide daha belirgin bir ağırlık kazanmaya başladı.

Türkiye kapitalizminin tarihi aynı zamanda işçi sınıfı mücadelesinin tarihidir. Bu tarih boyunca işçi sınıfı, mücadele gücünü ve kapasitesini açıklıkla gözler önüne seren birçok önemli direnişin altına imza atmıştır. Özellikle '60'lı ve '70'li yıllarda genel halk hareketi içinde işçi sınıfı hareketi belirgin bir yer tutmuş, geriye son derece önemli deneyimler bırakmıştır.

Ne var ki tüm bunlara rağmen, işçi sınıfı hareketi bu süre zarfında ve halen bağımsız bir politik kimlik kazanabilmiş değildir. Nesnel ve öznel nedenleri irdelendiğinde anlaşılır olan bu durum, Türkiye solunda işçi sınıfına güvensizliğin dayanağı yapılmıştır. Geleneksel sol hareket şahsında proletaryanın ihtilalci misyonuna duyulan inançsızlığın derin ideolojik kökleri tam da bu zeminden beslenmiştir. Zira küçük-burjuva devrimci akımlar, sınıf hareketinin neden devrimcileşemediği ve nasıl devrimcileştirilebileceği üzerine hiçbir zaman ciddi bir tarzda kafa yormadılar. Enerji ve güçlerini hiçbir zaman sınıfın devrimci mücadele ve örgütlenme potansiyelini ortaya çıkarmak ve

geliştirmek görevi üzerinde yoğunlaştırmadılar. Bunu yapmadıkları gibi, sınıftan kaçışlarını hep proletaryanın verili durumuyla izah etmek yoluna gittiler.

Bu kaçış şimdilerde öylesine belirgindir ki, kimi devrimci siyasal akımlar işçi sınıfını bugün yeniden halkın herhangi bir bileşeni konumuna indirgeyebilmektedirler. Teorik planda güya proletaryayı devrimin öncü ve temel gücü olarak kabul eden diğerleri ise, pratikte sınıfa dönük devrimci görevlerini geri plana itmekte, önceliği öteki halk katmanlarına vermektedirler. "Semt yoksullarının mücadelesi üzerinden sınıfı devrimcileştirmek" taktiği adı altında, bir kez daha sınıf çalışmasından uzaklaşmakta, yeniden öteki halk katmanları içerisinde güç olmak yolunu tutmaktadırlar.

Her siyasal akımın, kendi ideolojik şekillenmişliğine, sınıfsal kökeni ve eğilimlerine uygun düşen toplumsal zemin üzerinden gelişmeye çalışması, dikkat ve enerjisini buraya yoğunlaştırması bir yerde doğaldır. Elbette küçük-burjuva akımlar öncelikle küçük-burjuva tabakalar içerisinde güç olmaya eğilim duyacaklardır. Anormal olan bu değildir. Anormal olan bu tür akımların buna rağmen bilimsel sosyalizm ve işçi sınıfı devrimciliği iddiasını taşımalarıdır. Tutarsızlık hiç de ezilen küçük-burjuva halk katmanlarının, kent yoksullarının devrimci enerjisini değerlendirme çabasında değildir. Tutarsızlık, bu kesimler içinde çalışmayı, devrimin tek gerçek öncüsü olan, tüm diğer sömürülen ve ezilen toplumsal katmanları

beraberinde sürükleyecek motor gücü oluşturan işçi sınıfını gölgede bırakacak tarzda ön plana çıkarılmasıdır.

Sınıf devrimcileştirilmesi için onun ihtilalciliğine inanmak gerekir!

İşçi sınıfının küçük-burjuva akımlar tarafından kendi kaderine terk edilmesi elbette onun sahipsiz olması anlamına gelmemektedir. Aksine bu, ihtilalci sınıfın gerçek sahibine, işçi sınıfının devrimciliğine inanan ve onu devrimcileştirme yetenek ve gücü gösterecek olana, onun sorumluluğuna işaret etmektedir. Kim ki proleter sosyalizmin gerçek temsilcisi ve marksist-leninist kimliğin taşıyıcısıysa, dikkat ve çabasını sınıf hareketini devrimcileştirmek üzere yoğunlaştıran da elbette olacaktır.

"Marksist-leninist bir hareketin işçi sınıfına ayrı bir politik-pratik ilgi göstermesi deyim yerindeyse eşyanın tabiatı gereğidir. Zira Marksizm-Leninizm özü, devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfının modern kapitalist toplumdaki özel yerini, bu özel yerden kaynaklanan tarihsel misyonunu ve bu misyonu gerçekleştirmenin olanaklarını, araç ve yöntemlerini ortaya koymaktır. İşçi sınıfının tarihsel çıkarlarının ve amaçlarının temsilcileri olarak komünistlerin temel görevi ise, verili bir toplumda, işçi sınıfının tarihsel ve güncel hedeflerinin doğru bir tesbitini yapmakla yetinmeyerek, bu hedeflere ulaşabilmenin biricik toplumsal güvencesi olarak, bu sınıfın, politik ve örgütsel gelişmesi, bağımsız bir siyasal sınıf kimliği kazanması için her yolla çabalamaktır. Sosyalizmin işçi hareketiyle birliği bu kesintisiz çaba içinde gerçekleştirilebilir. Bu birliğin cisimleşmiş bir politik-örgütsel ifadesi olarak gerçek bir devrimci sınıf partisi, bu çaba içinde inşa edilip geliştirilebilir." (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Yayıncılık)

Bu görev kuşkusuz ki komünistlere aittir. Tarihsel ve teorik olarak ihtilalci niteliğine inandığımız işçi sınıfının devrimci mirasına sahip çıkmak, sınıf hareketinin tarihsel ve güncel deneyimlerinden dersler çıkarmak ve elde edilen açıklıklar ışığında proletaryanın devrimci eylemini geliştirmek, onun ihtilalciliğini ortaya çıkarmak zorundayız.

Geleneksel devrimci hareketin proletaryayı bir kez daha kendi kaderiyle başbaşa bırakma yolunu tuttuğu günümüzde bu görev çok daha yakıcıdır. Zira bugün, ezilen toplumsal katmanların görünürdeki daha hareketli kesimini oluşturan kent yoksullarına yönelen geleneksel devrimci hareket, temel önemdeki bir gerçeği gözden kaçırmaktadır. İşçi sınıfı hareketini kaderine terk etmek, yalnızca güncel çıkışlarla kendine yol arayan sınıf hareketinin peşpeşe yenilgiye uğraması ve yaşadığı hayalkırıklıkları sonucu özgüvenini yitirmesine neden olmayacaktır. Bu tutum aynı zamanda gelişen toplumsal mücadeleyi, onu sürükleyecek ve gerçek hedefine ulaştıracak devrimci öncü gücünden de yoksun bırakmak anlamına gelecektir.

Sınıf mücadelesi tarihine vurulan damga: 15-16 Haziran!

Türkiye işçi sınıfı tarihi, proletaryanın mücadele enerjisini ve devrimci potansiyellerini ortaya koyan birçok olaya tanıktır. İşçi sınıfının toplumsal bir kuvvet olarak kendini kurulu düzene dayattığı hareketlerin başında 15-16 Haziran gelmektedir.

15-16 Haziran'da işçiler Büyük Millet Meclisi'nin çıkarttığı bir kanuna karşı harekete geçmiştir. DİSK'in şahsında sınıf mücadelesinin 10 yıllık kazanımlarını tasfiye etmek isteyen

sermaye iktidarı, karşısında mevzilerini kararlıca savunan işçi kitlelerini buldu. Kocaeli ve İstanbul gibi iki büyük sanayi kentinde işçiler toplu olarak üretimi durdurdu. Ancak direniş fabrikalarla sınırlı kalmadı. O dönem için muazzam bir işçi kitlesini ifade eden yüzünü aşkın insan sokaklara taşıdı. Her türlü yasaya, yasağa, tehdide ve engele meydan okuyarak, önüne dikilen barikatlarla yüklendi. Düzenin anayasası, askeri, polisi, hükümeti ve parlamentosuyla, kısacası tüm kurumlarıyla karşı karşıya kalan işçiler militan bir tarzda çarpışmaktan geri durmadı. Ona asıl darbeyi indiren DİSK yöneticilerinin ihaneti oldu. DİSK yönetimi, tüm sendika bürokratlarına has bir tutumla, gelişen direniş üzerindeki hakimiyetini yitirdiğini, eylemin belki bilinçli bir yönelimle değil, ama fiilen sermaye devletinin temel kurumlarına karşı yöneldiğini farkederek, işçi sınıfını arkadan hançerledi. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, radyoda yaptığı bir konuşmada, bu tür tahripkar eylemleri tasvip etmediğini, bu olaylarla hiç bir bağlantıların olmadığını ve işçilerin üzerine kurşun yağdıran sermaye ordusunu "gözbeğimiz şerefli Türk ordusu" ilan eden bir açıklama yaptı. Ne var ki, bu yüzkarası ihanete ve olayların büyümesi üzerine ilan edilen sıkıyönetimle rağmen işçiler teslimiyeti seçmedi. 15-16 Haziran'ın ardından birçok büyük fabrika ve işletmede direniş iş durdurarak veya yavaşlatarak sürdürüldü. Eylemler ancak günler sonra, DİSK bürokratlarının sessiz desteğiyle gerçekleştirilen ve toplam 6 bin işçinin işten çıkarılmasıyla sonuçlanan toplu tensikatlar sayesinde noktalanabilmiştir.

Türkiye solunu derinden etkileyen bir eylem olarak 15-16 Haziran

Sermaye düzeninin tüm kurumlarıyla militan bir karşı karşıya gelişini ifade eden 15-16 Haziran'ın önemi salt sınıf hareketinin bugüne dek aşılmadık bir düzeyini, bir dönüm noktasını ifade ediyor olmasından gelmemektedir. Bu büyük eylem aynı zamanda Türkiye solu içerisinde, işçi sınıfının toplumdaki rolü ve devrimci misyonu üzerine süren tartışmalara önemli açıklıklar da getirmiştir.

"15-16 Haziran Direnişi işçi hareketini olduğu kadar, sol hareketi de derinden etkiledi. İşçi sınıfına güvensizliğin ve burjuva kurumlara umudun ifadesi teori ve politikalara büyük darbe indirdi."

İşçi sınıfına güvensizlik Türkiye sol hareketinin tarihsel bir özelliği ve geleneğidir. Her dönem, somut tarihsel koşullara bağlı olarak değişik teori ve tahlillerde ifadesini bulmuş, fakat hep yaşayagelmıştır. (...)

15-16 Haziran Direnişi yalnızca burjuvaziye değil -ki o işçi sınıfını zaten yeterince ciddiye alıyordu-, fakat özellikle sosyalizm adına konuşan revizyonist akımlara işçi sınıfının varlığını, gücünü, devrimci enerjisini, militan karakterini yeterli açıklıkta gösterdi." (Devrimci Hareket Reformist Eğilim, Eksen Yay., s.25-26)

15-16 Haziran Direnişi Nasıl Gelişti?

1970'de sermaye düzeni, sendika kanununda değişiklik yaparak, DİSK'in şahsında işçi sınıfının on yıllık kazanım ve birikimine saldırmaya hazırlanıyordu. Sınıfı doğal önderlerinden koparmak, örgütlülüğünü bölmek ve dağıtmak temel amacıyla girişilen saldırı, karşısında sınıfın kararlı direnişini buldu. Güçlü sınıf sezgisıyla saldırının DİSK'i çok aşan kapsamını ve topyekün niteliğini hisseden işçi sınıfı kendi örgütlülüğüne, örgütlenme haklarına ve uzun yılların mücadelesi sonucunda elde ettiği kazanımlarına kimsenin beklemediği ölçüde sahip çıktı.

15 Haziran 1970 günü İstanbul ve İzmit'te 113 fabrikada üretim durdurularak 70 bin işçi alanlara aktı. Pazartesi sabahı işyerlerine gelen işçiler önce sessizce direnişe geçtiler, sonra fabrikalardan sokağa akarak yürüyüşe başladılar. İstanbul'un tüm sanayi bölgelerinden, Gebze ve İzmit'ten işçiler merkezlere doğru çeşitli yürüyüş kolları oluşturdu. Bir çok yol trafiğe kapandı.

İlk gün devlet, bu denli büyük bir direnişle karşılaşmayı beklememenin de etkisiyle şaşkınlığını üzerinden atamamış, kolluk güçleri olaylara engel olmak için fazla bir çaba harcamamıştır. Ne var ki direnişin ikinci günü olan 16 Haziran olaylı başladı. Sabah'tan İstanbul ve Kocaeli'nde değişik kolların yürüyüşe başlayan işçiler polis barikatlarıyla karşılaştı. İstanbul ve Beyoğlu yakasındaki işçilerin birleşmesini engellemek için köprüler açıldı. Bir çok yerde işçiler kitlesel güç ve kararlılıklarıyla polis barikatlarını, güçlenerek, kolayca aştı. Ancak bazı yerlerde devlet güçleriyle büyük çatışmalar yaşandı. Kadıköy yakasında Otosan fabrikası önünde toplanan işçiler yürüyüşe devam etmek isteyince, polis üzerlerine ateş açtı. Yaşanan çatışma sonucunda barikat aşıldı. Bu yakadaki en büyük çatışma, Yoğurtçu Parkı civarında oldu. Bir polis öldü.

Gebze'den yürüyüşe katılan işçiler 10 binin üstündeydi. İzmit'te ise işçiler ard arda iki komando barikatını yararak Good-Year fabrikası önüne gelmeyi başararak, buradaki sınıf kardeşlerinin direniş katılmasını sağladılar. Geriye dönüştü yine barikatlar kurulmuştu. Ancak üç barikat da işçilerin yüklenmesine dayanamadı.

Olaylar sonucu Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram, Mehmet Gıdık adlı işçiler ve Abdurrahman Bozkurt adında bir emekçi şehit oldu.

150 bin işçinin katıldığı, devletin kolluk güçleriyle militanca çarpışıldığı, 4 şehidin verildiği eyleme TÜRK-İŞ üyesi işçiler de büyük oranda katıldılar. Direnişin kitlesel gücü, militan karakteri karşısında ve daha da sertleşmesinden duyulan korkuyla İçişleri Bakanı, Vali, devlet yetkilileri ve DİSK yöneticileri bir toplantı yaptılar. Ardından DİSK'in eylemi lanetleyen ve sınıfı arkadan hançerleyen yüzkarası ihaneti geldi. Türk-İş ise gerekirse kendi güçleriyle direnişi kıracağını basın yoluyla açıkladı.

Ancak ne TÜRK-İŞ'in düşmanlığı, ne DİSK'in ihaneti, ne de ilan edilen sıkıyönetim ve ardından başlatılan yoğun gözaltı ve tensikat furyası direnişi kıramadı. Fabrikaların çevresi askeri birliklerce sarılmış olmasına rağmen DİSK ve TÜRK-İŞ'e bağlı işçiler çalışmama ve iş yavaşlatma biçiminde direniş sürdürdüler. Sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergileyerek bir çok arkadaşlarının gözaltına alınmasını kararlıca önlediler.

Sonunda burjuvazi bu şanlı direnişin ve yükselen sınıf mücadelesinin basıncına dayanamadı ve değiştirilen yasanın bazı bölümlerini geri çekmek zorunda kaldı. Ancak işçi sınıfının asıl kazanımı 15-16 Haziran'la yaratılan militan mücadele geleneği oldu.

15-16 Haziran Direnişi'nden hareketle hafızaları tazelemek, bu muazzam kalkışmanın işçi sınıfı nezdinde açığa çıkarttığı devrimci kararlılığı ve enerjiyi gerçek kapsamıyla görebilmek kuşkusuz ki çok önemlidir. Ancak bugün en az onun kadar önemli olan, 15-16 Haziran Direnişi'nin neden bugüne dek aşılamadığının anlaşılmasıdır. Bunun için ise herşeyden önce onun yaratıcısı olan işçi sınıfının gelişimine bir göz atmak gerekmektedir.

Çoğu ülke proletaryasından farklı olarak Türkiye işçi sınıfının politik ve ihtilalci geleneği görece zayıftır. Aşağıdaki alıntı işçi sınıfı hareketinin politik ve örgütsel gelişimindeki zayıflıklara ışık tutan olguları özetlemektedir:

"Birincisi, Türkiye kapitalizmiyle yaşatılarak 1919'dan itibaren bir geçmişi olmakla birlikte, Türkiye kapitalizminin asıl atılımını son 40 yılda yapmasına paralel olarak, Türkiye işçi sınıfı da asıl şekillenmesine, bugünkü ağırlıklı toplumsal gücüne bu aynı tarihsel kesitte kavuşmuştur. Bundan çıkan sonuç büyük bir kesimiyle onun

henüz çok yeni ve genç bir toplumsal oluşum olduğu gerçeğidir.

İkincisi, Türkiye burjuvazisinin kendi tarihinin son derece sınırlı ve güdük burjuva demokratik atılımlarını yüzyılın ilk döneminde yaşamaması ve işçi sınıfının ise bu aynı dönemde son derece cılız olması, onu burjuva demokratik gelişme içinde yer almanın sağlayacağı demokratik siyasal gelişme olanaklarından hemen hemen yoksun bırakmıştır. Oysa evrensel tarihe bakıldığında, birçok ülkede proletarya, ya burjuvazinin önderliğindeki demokratik ya da ulusal devrimler süreci içinde kendi siyasal gelişmesinin ilk tarihsel aşamasını yaşamış, ya da bizzat bu süreçte inisiyatif ve önderliği ele geçirecek biçimde ve egemen bir siyasal kuvvet haline gelmiştir. Türkiye işçi sınıfı ise bu iki gelişme çizgisinin de dışında kalmıştır.

Üçüncüsü, dünya tarihinde örneği az bulunan bir durum olarak, sol hareketin 70 yıllık geçmişine rağmen, Türkiye işçi sınıfı, dünya görüşü, program, taktik ve örgüt olarak kendisinin siyasal sınıf bağımsızlığının temsilcisi bir devrimci partiyeye

bugüne dek sahip olmamıştır. Dolayısıyla da böyle bir partinin önderliği altında yaşayabileceği siyasal ve örgütsel gelişme ve olgunlaşma olanaklarından yoksun kalmıştır." (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Yay. s.160-161)

15-16 Haziran hangi birikimin ürünüdür?

Peki, böylesine önemli dezavantajlara sahip bir sınıf, nasıl olur da tüm toplumu derinden sarsan ve yankısı ta bugünlere taşan 15-16 Haziran gibi muazzam bir direnişin mimarı olabilmıştır? İşçi sınıfı hareketi bu başarısını, tüm ağır ve sancılı kendiliğinden gelişim süresince edindiği küçümsenmeyecek mücadele deney ve birikimine borçludur. '50'lerde şekillenmeye başlayan işçi sınıfı, özellikle '60'lardan '70'lere uzanan tarihsel kesitte sürekli bir hareketlilik içerisinde olmuştur. O uzun yılların hiç dinmeyen eylem, direniş ve grevler dizgesine daha yakından bakıldığında ise, sınıf mücadelesinin hiç de, çoğu kere yanlış bir tarzda iddia edildiği gibi, salt ekonomik taleplerle sınırlı kalmadığı görülecektir. Aksine, uyur vaziyette de olsa, proletaryanın muazzam bir politik güç olduğu, hiçbir sınıfın taşımadığı devrimci potansiyeller taşıdığı daha rahat anlaşılacaktır.

'60'ların başına gelindiğinde, grev ve toplu sözleşme gibi en temel demokratik haklar uğruna süren mücadele, ülkenin dört bir yanından İstanbul'a gelen yüzünü aşkın işçinin gerçekleştirdiği Saraçhane mitingiyle yeni bir boyut kazanıyordu. Türkiye proletaryasının bir sınıf olarak gücünü ilk defa somut olarak hissettiği, yaşayarak gördüğü Saraçhane mitingi, sermayenin baskı ve sömürüne karşı çok değişik biçimler altında ve sürekli kapsamı artan tarzda süren yeni bir mücadele sürecinin yalnızca başlangıcı oldu. Bu süreçte, devletin kolluk güçleriyle çatışmaya varan, ancak işçilerin kararlılığı sonucu zaferle sonuçlanan '63 Kavel direnişi gibi, sermaye-sendika işbirliğine karşı kıran kırana mücadele yükselten maden işçilerinin şehit vermekten çekinmediği '65 Kozlu ve Ereğli direnişleri gibi bir çok önemli eylem yaşandı. Ancak proletaryayı 15-16 Haziranlara taşıyan mücadele birikimini anlayabilmek için, hafızalardan silinmeyen bu büyük direnişlerin yanısıra, aynı dönemde binbir biçim altında ve hiç durmadan süren bir sınıf hareketliliğinin varlığını gözardı etmemek gerekir. Ekonomik ve demokratik talepler uğruna yüzlerce grev yaşanmış, işgal, iş durdurma ve vavaşlatma, yürüyüş vb. gibi zaman zaman anti-faşist, anti-empyalist boyutlar da alabilen, sınıf dayanışmasını somutlayan direnişler hep yükseltilmiştir.

15-16 Haziran devrimci önderliğinden yoksun bir sınıfın militan kalkışmasıdır!

İşte 15-16 Haziran, işçi hareketinin bu birikimi üzerinde yükselen bir patlamadır. İlk bakışta ve yüzeyle sendika yasalarında dayatılmak istenen bazı değişikliklere karşı gelişen bu büyük direnişin derinden gelen bir dizi nedeni vardır. Nasıl ki burjuvazi, DISK'in şahsında gerçekte işçi sınıfının kazanımlarına saldırdıysa, işçi sınıfı da zorlu bir mücadele ile, binbir fedakarlıkla yarattığı mevzileri savunma içgüdüleriyle hareket etmiştir. 15-16 Haziran Direnişi'ne sağlanan geniş katılım ve bu katılımın üçte ikisinin Türk-İş bünyesindeki işçiler tarafından geliyor olması, sınıfın karşı karşıya kaldığı saldırının kapsamını güçlü bir sınıf sezgisıyla hissettiğinin kanıtıdır. Bundan öte, 15-16 Haziran şahsında ortaya çıkan mücadele enerji ve kararlılığı ve direnişin ulaştığı kapsamı da yasal bir değişikliği hedeflemeyi çok aşan bir boyuta sahiptir.

Kısacası 15-16 Haziran Direnişi, sınıflar mücadelesindeki her sıçrama gibi, geçmişin tüm çatışma, kaynaşma, deney ve birikimlerini kendi şahsında yoğuran ve yeni bir düzeyde dışarıya

Mücadele-Bilinç Diyalektiği ve Proleter Öncünün Rolü

Mücadele ve bilinç birbirinden ayrılmaz. Her mücadeleye, onu şu veya bu şekilde, şu veya bu yönde etkileyen belirli bir bilinç eşlik eder. Her mücadele, belirli maddi dürtülerle belirli bir bilincin birleşip kesişmesinin ürünüdür. Fakat bütün sorun mücadeleye eşlik eden bilincin ne tür bilinç olduğudur. Zira, ezilen ve sömürülen yığınlar söz konusu olduğunda, genellikle, bilinç eylemin gerisindedir, kimi zaman da onunla çelişki halindedir.

Neden?

Nedenine geçmeden önce, tanımlanan durumu, çok bilinen ve daha önce de sözü edilen bir olayla örnekleyelim.

15-16 Haziran Direnişi'nde, işçiler parlamentonun çıkardığı bir yasaya baş kaldırmışlardı. Bu direniş, esasta, baskı ve sömürünün o güne kadar işçilerde biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluğun, hükümetin sendikal hakları hedef alan keyfi bir tutumu karşısında, bu tutumun da baskısıyla eyleme dönüşmesiydi. Bunda, işçilerin, o güne kadar oluşmuş sınırlı, dar, kendiliğinden bilinçleri elbette belirli bir harekete geçirici rol oynadı. Fakat bunun etkisi taliydi ve zaten bilinç eylemin çok çok gerisine düştü. Eylemi ilerleten, genişleten değil, tersine, geriletten, sınırlayan, daraltan bir rol oynadı. Direniş, nesnel olarak, bilinci çok çok aşırıyordu. Burjuva devletin önlerine ördüğü polis, asker ve tank barikatlarını aşarak, düpedüz bu barikatlarla çatışarak ilerleyen işçiler, ellerinde bu aynı devletin simgesi bayraklar taşıyorlardı.

(...)

Marksist yazında, işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olması durumu ile kendisi için bir sınıf haline gelmesi arasında açık, net ve çok temel bir ayırım yapılır. Bu ayırım keyfi değil, nesnelidir. Üretim içindeki yeri ve özel mülkiyet karşısındaki konumuyla, proletarya, kapitalist toplumun en devrimci ve tek tutarlı sınıfıdır. Kapitalizmden sosyalizme geçişte ifadesini bulan temel tarihsel değişimin öznesidir. Ne var ki, işçi sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf haline gelebildiği ölçüde, bu rolünü bilinçle ve başarıyla oynayabilir.

(...)

İşçiler önce egemen bilincin etkisinden kurtulup sonra mücadele etmezler. Genellikle bunun tam tersi olur. Maddi yaşam koşulları, maddi dürtüler, onları mücadeleye iter. Bu mücadele, işçilerin burjuva bilincini, önyargılarını sarsar, bilinç kılıcını, tohum halinde bilinç öğeleri yeşertir. Fakat bu henüz devrimci sınıf bilinci değildir. Bu bilinç kıvılcıklarından da yararlanarak, işçilerin sınıf bilincini geliştirmek, kendiliğinden hareketi bilinçli ve örgütlü bir düzeye yükseltmek, bilinçli ve ileri hedeflere yöneltmek proleter öncünün görevidir.

İşçiler önce kendiliğinden bilinçlenirler, sonra mücadele ederler anlayışı, mücadele eden yığınların bilinçleri ile eylemleri arasındaki çelişkiyi ve bu çelişkiyi gidermede ifadesini bulan proleter öncünün hayati rolü ve önemini karartan kuyrukçu bir görüştür.

Elbette sınıf mücadelesi 'hacivat-karagöz oyunu' değildir, ama her kim ki, bu mücadelede proletaryanın ezilen, burjuvazinin ise egemen konumunu unuttur, her kim ki, egemen burjuvaziye karşı kendiliğinden mücadeleye giren proletaryanın, toplumsal-nesnel nedenlerle, bu aynı egemen burjuvazinin egemen bilincinin şu veya bu biçiminin etkisi ve baskısı altında olduğu gerçeğini unuttur, o iflah olmaz bir kuyrukçudur.

Burjuvazi toplumun egemen sınıfı olarak tam anlamıyla bilinçli ve örgütlüdür. Oysa proletarya gerçek sınıf bilincinden yoksundur ve örgütsüzdür. Onun maddi dürtülerle, sınıf içgüdüleriyle ortaya çıkan kendiliğinden mücadeleleri bu durumda esaslı bir değişiklik yapmaz. Daha önce de belirtildiği gibi kendiliğinden mücadele bilinçlenmede belirli ilerlemeler sağlar. Ama kim ki, bunu abartır, bunun teorisini yapar, o gerçekte bir kuyrukçu, bir ekonomisttir. Komünistlerin görevi, proletaryanın kendiliğinden bilincinin teorisini yapmak, proletaryanın kendiliğinden bilinçlenmesinin olanaklarını araştırmak ve abartmak değil, her yolla proletaryayı bilinçlendirmek, örgütlemek, ileri mücadele hedeflerine yöneltmektir

kusan bir doruk noktasıdır.

Ancak Türkiye işçi sınıfı hareketinin tüm önceki ve sonraki mücadelelerine damgasını vuran zaaf, 15-16 Haziran'a da hastır. Bu direniş, devrimci bir önderlikten ve politik bir yönetimden yoksun kendiliğinden bir harekettir. Bir grup devrimci öğrenci dışında, o günün sol hareketi 15-16 Haziran'ın içerisinde yer almamıştır. Bırakalım yer almayı, gereken ilgiyi dahi göstermemiştir.

Ve tam da bu aynı ilgisizlik sonucu, işçi sınıfının o günkü mevcut bilincinin sınırlarının çok ötesine taşan 15-16 Haziran Direnişi kendiliğinden bir eylem olarak kaldı. Düzenin kurumlarıyla karşı karşıya gelindiği, burjuva devletin kolluk güçleriyle sokak çatışmalarının yaşandığı 15-16 Haziran kuşkusuz ki işçilerin burjuva bilincini önemli ölçülerde sarstı. İşçilerin politik eğitimi ve devrimci sınıf bilincinin geliştirilmesi için son derece uygun bir zemin yarattı. Ancak o günün sol hareketi ne mücadeleyi kendi içerisinde dönüştürmek, daha bilinçli ve ileri hedeflere yönlendirmek doğrultusunda çaba sarfetti. Ne de daha sonra geleneksel devrimci hareket, 15-16 Haziran Direnişi'nin derslerini proletaryaya taşımak, bu dersler ışığında sınıfın ihtilalciliğini geliştirmek ve bilinçli örgütlü bir düzeye yükseltmek gibi yakıcı bir kaygı taşıdı.

Proleter sosyalist bir öncü kuvvetin olmadığı koşullarda, bu boşluğun burjuva ideolojisinin çeşitli biçimleri tarafından doldurulması doğaldır. Sonucunda, her zaman için işçi sınıfının kendiliğinden bilincinin verili geriliğine hitap eden sendika bürokrasisi ve reformistler, bu bilinci çok çok aşan eylemi de sınırlandırmayı ve saptırmayı başardılar. Daha da önemlisi bu eylemin tüm kapsamıyla sınıf hareketi tarafından içselleştirilmesinin, gerçek bir kazanıma dönüştürülmesinin de önüne engel oldular.

15-16 Haziran'dan bugüne: Küçük-burjuva akımlar cephesinde değişen bir şey yok!

İşçi sınıfına güvensizlik ve onun devrimci misyonuna inançsızlığı geleneksel devrimci hareketin bugün malül olduğu bir zaaf sanmak ciddi bir yanılgı olacaktır. Türkiye geleneksel devrimci hareketi, ilk şekillenmişliğinden bugüne bilimsel proleter sosyalizmden uzak olduğu kadar işçi sınıfı ihtilalciliğine de uzak durmuştur. Onun tarihsel konumunu, devrimci güç ve enerjisini kavrayamadığı gibi radikalizmi de hep küçük-burjuva katmanlar içerisinde aramış, militan eğilimlerini burada tatmin etmiştir.

15-16 Haziran'ın Türkiye sol hareketini derinden etkilediğini yukarıda vurgulamıştık. Fakat onun tüm sarsıcı etkisine, işçi sınıfının ondan sonraki dönemde ve bugüne dek ortaya koyduğu

tüm mücadele enerjisi, istek ve azmine rağmen, proletaryaya inançsızlık geleneksel devrimci hareket içerisinde çürütücü varlığını hep sürdürmüştür.

"71 Devrimci Hareketi, devlete ve burjuva kurumlara karşı tutumuyla ve bir süreç içinde burjuva sosyalizminden ayrıştı. Bu ayrışmanın köklü bir kopuşa dönüşmesinde 15-16 Haziran Direnişi özel bir rol oynadı. MDD kampının "devrimci ordu" teorisi öldürücü bir darbe yedi. Fakat bu aynı kampın işçi sınıfına güvensizliği teorisine çıkarılma eğilimi, '71 Devrimci Hareketinin şahsında değişik bir biçime bürünerek yaşadı. Asya ve Latin halkçılığının 'ideolojik önderlik' tezi bu güvensizliğin yeni kılığı oldu. Bu gruplar işçi sınıfına değil, 'öncü savaşı' lara ve köylülüğe güveni esas aldılar.

"74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanısıra 'ideolojik önderlik' tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat 'kitlelere' gitmek başarısı gösterenler uzun süre işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoydu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyle onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi sınıfını 'halk'ın bir parçası ve 'halk devrimi'nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

"15-16 Haziran Direnişi'nden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık birçok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünebiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve birçok mevziyi terketmiş bulunmakla birlikte, bu güvensizlik hala yaşıyor. Onun son mevzisi halkçı devrim görüşüdür. Emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu burjuva-kapitalist Türkiye'de, burjuva-demokratik devrim görüşü işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisiydi.

"Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırın emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceği, Türkiye devrimini bir proleter devrimi olarak başarıya ulaştırabileceğine hala inanmıyor, inanmıyor.

"İşçi sınıfına güvensizlik hala yaşıyor."
(Devrimci Hareket Reformist Eğilim, Eksen Yay. s. 26-27)

Evet, '70'lerin devrimci yükselişinin taşıyıcısı olan küçük-burjuva popülist hareket '80 askeri darbesiyle kesin bir yenilgiye uğradı. Ancak geleneksel devrimci hareket, pratikte yaşadığı bu yenilgiden teorik planda gereken sonuçları çıkarmayı hiçbir zaman başaramadı. Bugün küçük-burjuva devrimci yapılar, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bir yana bırakıldığında, 12

Eylül'ün karanlık perdesini eylemlilikleriyle ilk yırtan gücün işçi sınıfı olduğunu unutma yoluna gidiyorlar. Dahası, çançeşir haldeyken, tam da, '90'lı yılların başında toplumsal mücadelenin odağına oturan sınıf hareketinin yarattığı ortam sayesinde yeniden toparlanma gücü ve olanağı bulduklarını da gözardı ediyorlar. O yıllarda toparlanma ve güç olma umuduyla sınıfa yönelenler, bugün ona en kaba biçimiyle yeniden sırt dönebilmekteler.

'90'ların başında geleneksel devrimci yapıları saran "sınıf yönelimi"ni basit bir pragmatizmden ibaret kılan en önemli gelişme Gazi Büyük Halk Direnişi oldu. O günden bu yana, büyük bir gayretkeşlik içerisinde geçmişin halkçı klişeleri yeniden parlatılmakta, işçi sınıfını halkın herhangi bir parçası ve halk devriminin basit bir bileşeni sayan köhne teoriler yeniden keşfedilmekte, "ideolojik önderlik" tezi daha inceltilmiş biçimler altında tekrar güncellenmektedir.

Tüm bunlar küçük-burjuva devrimci hareketini karakterize eden ideolojik önyargıların ne denli kemikleşmiş, eski politik alışkanlıkların ne denli güçlü olduğunu göstermektedir. Geleneksel devrimci hareketin dün sınıfa bakışı ile bugün ona yönelik tutumu arasında özde hiçbir fark yoktur.

Türkiye solu 15-16 Haziran gibi büyük bir işçi direnişini sendika bürokrasisinin ihanetiyle başbaşa bırakmıştır. Aynı şekilde geleneksel devrimci hareket bugün sınıf mücadelesi alanını bir kez daha reformistlere ve yeni liberallere terk etmektedir. O günden bu yana işçi sınıfının ortaya koyduğu onca mücadele kararlılığı ve isteğine rağmen, 15-16 Haziran'ın sınıf hareketi tarafından halen daha aşılamamış olmasının sırrı temelde buradadır.

15-16 Haziran'ın sınıf önderleri veya işçi sınıfının kayıp kuşakları

Örgütlü, devrimci bir önderliğe sahip olmayan 15-16 Haziran'ın taşıyıcısı sınıfın doğal öncüleriydi. Tabandan gelen bir basıncın ve direnme isteğinin ürünü olan bu direnişin ön saflarında yer alan ileri ve önder konumundaki işçiler, 15-16 Haziran'ın ardından, sermayenin kapsamlı bir saldırısı sonucu tasfiye edildiler. Binlerce işçi işten atıldığı gibi, yüzlercesi de gözaltına alındı, mahkemelerde sürdürüldü ve tutuklandı. Fakat fiziki tasfiyeden daha önemli olan, bu büyük direnişin ve ihtilalci bir geleneğin mimarı olan öncü işçi kuşağının proleter sosyalizmle örgütlü bir buluşma yaşayamamış olmasıdır. Böylesi bir olanağa sahip olamadan heba edilmesidir.

Devrimci hareketin işçi sınıfına ilgisizliği bugün olduğu gibi, o gün de kaçınılmaz sonuçlarını doğurmuştur. Herşeyden önce 15-16 Haziran gibi muazzam ve militan bir direnişten, sınıf hareketini politikleştirmek ve devrimcileştirmek doğrultusunda yararlanılamadı. Hayat boşluk tanımıyor. Devrimci güçlerin eğilmediği bu alanda, reformistler ve sendika bürokrasisi hızla gelişebilmenin zeminini buldu. Bu akımlar, tüm işçi düşmanı politikalarına rağmen, sınıf içerisindeki nüfuzlarını giderek artırdı. Bu gerçek gözönüne alındığında, 15-16 Haziran Direnişi'nin ön saflarında bulunan bir dizi işçi militanının daha sonra bu tür yapılar içerisinde yer almasına, burada erimesine veya yozlaşmasına da şaşırılmamak gerekir. Düşman saflara

derin sonuçlar çıkaran, sınıfın devrimciliğini ulu orta tartışanlar durup düşünmelidirler. 15-16 Haziranlar'ın mimarı olan işçi sınıfını önderliksiz, öncü bir partinin saflarına çekilebilecek binlerce militan işçiyi de sahipsiz bırakan kendi sorumlulukları değil de nedir?

15-16 Haziran'ın da gösterdiği gibi, sınıf hareketindeki her yükseliş dalgasının ortaya çıkardığı öncü işçi kuşağı devrimci bir önderlikle birleşemediğinde, dalganın kırılmasıyla birlikte geriye çekilmektedir. Büyük bir kısmı, 15-16 Haziran sonrası girilen geniş tasfiye hareketında olduğu gibi, öncüsüzleştirme politikasının kurbanı olmaktadır. Arta kalanların bir çoğu ise daha devrimci politikayla tanışmadan reformizmin ve sendika bürokrasinin ideolojik ve örgütsel etkisi

altına girmektedir.

15-16 Haziran Direnişi'ni, hak ettiğinden daha büyük bir anlam atfederek, "ihtilal provası" olarak nitelendiren burjuvazi, işçi sınıfı mücadele tarihini her zaman büyük bir dikkatle izlemiş, ondan önemli dersler çıkarmıştır. Ulaştığı sonuçların en önemlilerinden biri, sınıf hareketini en diri, en bilinçli kesimlerden yoksun bırakan, mücadelenin sürekliliğini sekteye uğratan, ders ve deneyimlerinin dolaysız olarak sınıfın genç kuşaklarına aktarılmasına engel olan öncüsüzleştirme politikasıdır.

Evet, burjuvazi işçi sınıfı hareketini her daim ciddiye almıştır, düşmanından dahi öğrenmesini bilmiştir. Öğrenmemekte direnen geleneksel devrimci harekettir. O geleneksel devrimci

harekettir ki, Gazi Büyük Halk Direnişi karşısında gözleri kamaşınca, dar görüşlülükten de öte, büyük bir körlükle sınıfın devrimciliğini tartışma yoluna gidebiliyor. Büyük bir ciddiyetten yoksunluk örneği sergileyerek, sınıf hareketinin devrimci geleneğinin olmamasından, geriliğinden, reformizminden vs. dem vurabiliyor.

Sınıfa devrimci önderlik yapmadan devrimci enerjisi de harekete geçirilemez

Peki öyleyse, 15-16 Haziran Direnişi'ni sınıf mücadelesinin bir kilometre taşı yapan nedir? Bu direniş neden hiç unutulmazken, aynı yıllarda yaşanan sayısız semt direnişi, anti-faşist gösteri ve çatışmaların hafızalarımızda tuttuğu yer, birer devrimci cesaret ve fedakarlık örneği olmalarının ötesine taşmamaktadır?

Bu soruların yanıtı tarihsel olduğu kadar günceldir de. Tarihsel boyutu, işçi sınıfının kapitalist toplumda tuttuğu yer itibarıyla tek gerçek devrimci sınıf olmasında saklıdır. Mülkiyet düzeniyle şu veya bu düzeyde bağlı olan, güncel çıkarları farklılıklar gösterebilen ezilen küçük-burjuva yoksul halk tabakalarının aksine onun düzenle bağı yoktur, çıkarları ortakır. Çok çeşitli hareket noktalarına dayanan ve ancak sınıfın önderliği koşullarında istikrar kazanan küçük-burjuva halk katmanlarının radikal mücadelesinden farklı olarak proletaryanın yükselttiği her militan kavga düzenle dolaysız olarak karşı karşıya kalma konumuna sahiptir. İşçi sınıfının toplum ve üretimdeki eşsiz konumu ona aynı zamanda düzeni yıkma, dosdoğru iktidarı hedefleme güç ve yeteneğini de vermektedir. O an bilincinde olsun olmasın, bu gücü elinde bulunduran bir sınıfın militan kalkışmasıyla, bu güç, olanak ve yetenekten yoksun olan diğer ezilen katmanların radikal çıkışlarının doğurduğu sonuç ve toplum üzerinde bıraktıkları etkilerin farklı olması son derece doğaldır.

Sorun güncel yanına gelince; Küçük-burjuva halk katmanlarının en son ve en büyük devrimci direnişi olan Gazi Büyük Halk Direnişi geleneksel devrimci hareketin yıllardır çalışma yaptığı, küçümsemeyecek bir tabana sahip olduğu Gazi Mahallesi'nde yaşanmıştır. Burada yoğunlaşan nüfusun çoğu Kürt, Alevi vb. kimliklerinden dolayı devlete muhalif, sol bir politik konumlanmış sahip insanlardır. Daha direniş patlak verdiği ilk andan itibaren devrimci güçler oradadır ve eylemin önderliğine soyunmuştur. "Katiller karakolda!" parolasıyla harekete yön veren ve kitleleri devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya getiren yine devrimciler olmuşlardır.

Sormak gerekir. 15-16 Haziran'da hareketin önüne geçip sömürücüler, kan emiciler devlet konaklarında diyen, Mengen barikatına dayanan maden işçilerine sendika bürokrasisini ve ordu-polis güçlerini hedef gösteren, ilk taşı fırlatan olmuş mudur? İşçi sınıfının ihtilalciliğini küçümseyen geleneksel devrimci güçler o zaman neredeydi?

Küçük ama boyutunu çok aşan dersler barındıran Sertek direnişi, sınıfın, birakalım devrimci bir önderliğe sahip olmayı, yürekli bir devrimci sesle karşılaştığında devrimci potansiyellerini ne denli büyük bir hızla ortaya çıkarttığının çarpıcı bir örneğidir. Direnişten bir kaç gün öncesine kadar devrimci faaliyetle hiç tanışmamış, ezici ağırlığıyla da MHP'nin, RP'nin etkisindeki işçilerden oluşan bir fabrika Sertek. Çalışma koşullarının ağırlığı, sömürünün yoğunluğu işçileri adeta mücadeleye iteklemiştir. Sermayenin tensikat saldırısıyla yüzyüze kalan ve sendika bürokratlarının ihanetine uğrayan işçiler yenilgiyi kabul etmeye hazırdır. Tam bu noktada komünistler, olayların seyrini önemli ölçüde değiştiren müdahaleyi yapıyor. Bir tek sınıf devrimcisi militan direnişin önüne düşüyor, "Direnmeliyiz Arkadaşlar! Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" diyerek fabrikanın işgal edilmesine ön ayak oluyor. O güne kadar gerici partilere oy veren, burjuva bilincin tüm olumsuzluklarını üzerinde taşıyan

15-16 Haziran'ın ön günlerinde bir sendika toplantısından bölümler:

Arçelik işçi temsilcisi:

(...) Bizleri 669 seneden beri sömürmekte, bizlerden haraç almaktalar, bizleri soymaktalar, biz bu adamlardan 669 senelik alacağımızı istiyoruz. Bir de bunun faizi var, ya bize bunun hepsini verirler veyahut defolup giderler. Bitsin bu adamların senelerden beri yapmış oldukları haksızlıklar. Bunun için arkadaşlarım, bütün gücümüzle bundan sonra fabrikalara, fabrikalarda en iyi şekilde arkadaşlarımıza anlatma zamanıdır. Eğer biz fabrikalarda çalışan arkadaşlarımızla birlikte olursak ve bunun yanında diğer fabrikalarda çalışan işçi arkadaşlarımızı yanımıza alarak bizleri ezme isteyen, bizleri her an susturmak isteyen güçleri ve bu güçleri yok etmek için elimizden gelen ve kanımızın son damlasına kadar çarpışmamız gerek ve bu döğüşte, bu savaşta bütün arkadaşlarıma başarılar dilerim. (...)

Saffet Kayalar (Maden-İş temsilcisi):

Tüm değerleri yaratan bizleriz, emekçileriz. Halk bizim, gerçek adaleti bizler kuracağız, doğa yasaları, sosyal yasalar bizim yasalarımızdır. Bugün burada meselelerimizi, sınıfsal çıkarlarımıza sahip olmanın en somut örneğini veriyoruz. Aynı zamanda en canlı örneğini. Bir de sizleri buraya toplamaya sevk eden yasanın çıkarılışına bir göz atalım. 32 tane namussuz adam, toplum, bizim vekilimiz, bir de rey vermişiz, haklarımızı, can pahasına, hayatımız pahasına aldığımız hakları geri almak istiyorlar. Vermeyeceğiz, vermeyiz!

(...) Kararları kendimiz alacağız, hepimiz alacağız. Asalakları sırtımızdan silkeleyeceğiz arkadaşlar. Buraya kadar önemli cümleler kurmaya çalıştım. Heyecanım engel tabii. Fakat bunu iyi bilsinler, bunların değer verdiği tek şey para. Ve buradan eylemimizin niteliğini çıkartıyorum. Eylemimiz bunların paralarına, kapitallerine vurulan darbe olacaktır. Fabrikalarını işlemez hale getirecek, değerimizi bütün insanlarımızı, bütün emekçilere, köylülere, küçük esnafa, yanımızda olan herkese anlatacağız.

İsmet Demir (AEG-ETİ temsilcisi):

(...) Madem ki onlar Anayasa'ya aykırı olarak hareket edebiliyorlar, bizim de umumi bir grev yapmamız bu Anayasa'da yok. Ama madem ki onlar yapabiliyorlar bunları, biz de yapabiliriz. Umumi bir grev yapalım ve kanunu geri alıncaya kadar direnelim. Bütün gücümüzü ortaya koyalım. (...) Ya Ankara'ya kadar hep birlikte bütün işçi kardeşlerimizle gidelim devamlı surette protesto edelim, sonuna kadar direnelim. Ya da bütün iş kollarında bu kanun geri alınca kadar grev yapalım, çalışmayalım. Benim söyleyeceklerim bu kadar.

Ahmet Top (fabrika temsilcisi):

(...) Burada Türk işçisinin namus ve şerefine bir leke atılıyor. Dikkat buyurun, mücadelemizi vereceğiz. Ama bu mücadelede

her türlü meşakkate göğüs gereceğiz, aç da kalacağız, yoksul da kalacağız, icap ederse öleceğiz arkadaşlar. Çünkü bizden evvel şehit olan arkadaşlarımızın her türlü başka bir maksadı yoktu. Türk işçisinin bugünkü hakları için şehit olmuşlardı. Biz onların kemiklerini sızlatmayacağız ve onlar için elimizden geldiği kadar aynı yolda yürümeye azmedeceğiz arkadaşlar.

Burhan Şahin (İstanbul Matbaası işçilerinden):

(...) Yavuz hırsız ev sahibini bastırır demişler. Gerçekten biz yüzyıllardan beri sömürülmüşüz, fakat bunları kim sömürmüştür? Niçin sömürülmüşüz? Çoğunlukta olduğumuz halde azınlığın hakimiyetine niçin girmişiz. Onu bilemeyiz. Henüz daha yeni yeni bilmeye başlıyoruz. İşte şimdi bu mecliste Türkiye'nin genel nüfusunun % 95'ini hatta % 98'i fakir olduğu halde, ters orantıdaki meclis ancak bu kadar kanun çıkartabilir. Tabi ki fakirin lehine kanun çıkartmaz.

(...) Tüm meclis ters orantılı bir seçimle yani kasten bilimsiz bırakılmış, bilmeyerek rey vermiş, masum insanların reyleri ile meclise gelenlerin kapitalistleri korumak için çıkardıkları kanundur. Bunun 600'ü de 450'si de gelse aynı kanunu çıkartacaklardır.

(...)Greve gidelim, iş yerinde pasif direnmeye gidelim. Kabul. Fakat biz niçin % 98'i fakir halkı olan Türkiye'de kendimizi kabul ettirmiyoruz? Haklı olduğumuz halde bunu bilelim. Onun için benim bir teklifim var. Çoluğumuzla çocuğumuzla yürüyüş yapacağız. Topluma mal edeceğiz bunu. Mevcut düzenin kapitalistlerin elinde olduğunu biz, halka, bilmeyenlere bildirmeliyiz. Hareketimizi ona göre düzenleyip, ona göre yürüyüşler düzenlemeliyiz. (...)

Kemal Keskin:

(...) Arkadaşlar devrimci işçinin bir görevi vardır, burjuvanın çıkarttığı işçiden yana olmayan kanunu yırtıp onun suratına atmaktır. Biz, bugün bunu yapacağız, hiçbir kimse bunun önüne geçemeyecektir. DİSK yöneticileri son ihtarlarını vermişlerdir. Onlara ben şunu diyorum; eğer bu kanunu paşa paşa geri almazlar ise Türkiye'de işçi sınıfı gerçekten onlara gereken dersi verecektir. Arkadaşlar, büyük bir mesuliyet taşıyoruz. Bu devrede kader bize bu görevi vermiş oldu. Bakın yani Türk işçi sınıfının dünya tarihine baktığımız vakit aynı şeyler olmuştur. Bizim devremize tesadüf etti. Hepimiz temsilciyiz, işyeri görevlisiniz, sendika görevlisiniz. Görevlerimizi en iyi şekilde yapacağız ve bunlara dur diyeceğiz. Arkadaşlar, bu kanunu çıkartamayacaklar, meclise getirdikleri gibi geri alacaklar. Ben Kemal Keskin olarak şerefim üzerine yemin ediyorum size. Kanımızın son damlasına kadar mücadele edeceğim.

Soma, HÜSTAŞ'ta kaza değil cinayet

işçiler, bu yürekli sesin "komünistliğine" aldırmadan, ona kulak veriyor. Kendi bağımsız çıkarlarını, kendi davalarını savunmak üzere harekete geçiyor.

Polis saldırısıyla ve sendika bürokrasinin binbir oyunuyla karşı karşıya kalan direniş sonraki aşamalarda yeniliyor. Ne var ki birkaç günle ve tek bir örgütlü komünist militanın çabasıyla sınırlı kalan devrimci öncü müdahalenin yarattığı sonuçların büyüklüğü çok şeyi anlatmaya yeterlidir.

Benzer bir örnek ise Çukobirlik direnişidir. Bu stratejik önemdeki fabrikadaki direnişe de başından itibaren komünistlerin müdahalesi olmuş. Çok önemli mücadele dinamikleri ortaya çıkarılmış, kısmen de olsa harekete geçirilmiştir. Çukobirlik direnişinin buna rağmen tüm Çukurova'ya, tüm Türkiye'yi sarsan bir direnişe dönüşmemiş olması, doğrudan geleneksel devrimci hareketin buraya ilgisizliği, komünistlerin ise müdahaledeki yetersizlikleriyle bağlantılıdır. Çukobirliğin güçlü mücadele geleneği, güçlü bir ihtilalci öncü müdahaleyle birleştiği koşullarda, bu fabrikadan devrimci-militan bir rüzgarın esmesi ve civar fabrikaları sarmasının önünde hiç bir engel yoktur.

15-16 Haziran'dan pratik dersler süzmek Sertekleri çoğaltmaktan geçiyor

Eksik ve yetersiz olan işçi sınıfının ihtilalciliği değildir. Eksik ve yetersiz kalan sınıfın devrimciliğini ortaya çıkarmak için gösterilen ısrarlı, komple ve örgütlü çabadır. Kuruluşu çok eskilere dayanmayan, mücadele birikimine sahip olmayan genç ve deneyimsiz işçilerin çalıştığı, devrimci faaliyetle o güne dek tanışmamış olan Sertek, en elverişsiz koşullarda dahi işçi sınıfının devrimci potansiyellerinin ortaya çıkarılabileceğine çarpıcı bir örnektir. Sınıf hareketinin yüzyıllık tarihi birikimi üzerinde yükselen bir patlama ve doruk noktası olan 15-16 Haziran'dan öğrenmek, ondan pratik dersler süzmek büyük bir ısrar ve hırsla Sertekleri çoğaltmaktan geçiyor.

Yeni 15-16 Haziranlar, her geçen gün çoğalan Serteklerin, Çukobirliklerin, Polisanların, Öztekerlerin omuzunda yükselecektir. Burada, fabrika zemininde işçi sınıfıyla kalıcı bağlar kuran, parti çekirdekleri oluşturan, mücadele içerisinde işçi sınıfının politik bilincini ve eylemini geliştiren, onu daha ileri hedeflere yönelten sınıf devrimcileri yeni 15-16 Haziranların da devrimci önderliğine soyunacaktır.

İşçi sınıfının, 15-16 Haziran'da kendiliğinden bir tarzda ortaya çıkan devrimci enerjisi gerçek öncüsüyle buluştuğunda, ihtilalin yönlendiricisi ve sürükleyici gücü olan leninist bir partinin önderliği altına girdiğinde toplumsal devrimin de yolu açılacaktır. Sosyalist devrimin mimarı ve motor gücü, toplumun tüm diğer ezilen katmanlarını ardından sürükleyecek devrimci proletarya olacaktır!

Soma'daki özel şirketlerden biri olan HÜSTAŞ AŞ.'de çalışan Ali Bağdatlı isimli işçi 24.5.1996 tarihinde, ocakta çalışırken bir iş kazası sonucunda hayatını kaybetmiştir.

Kuşkusuz bu kötü olay bir yazgı değildi. Bu, kârına kâr katmaktan başka bir şey düşünmeyen kapitalistlerin sorumsuzluğu ve insan hayatını hiç sayan sermaye düzeninin vurdum duymazlığıdır.

Hayır, ökünün altında buzağı aramak ya da olayları abartmak değildir amacımız. Amacımız "kâr, daha fazla kâr" güdüsüyle hareket edenlerin gerçek yüzünü, gerçek kimliğini göstermektir.

O insan kimliğine girmiş canavarlar, biz emekçilerin hayatlarıyla, çalışma koşullarıyla hiç ilgilenmediler. Tam tersi karşımıza hep yeni saldırı planlarıyla çıktılar. Şimdi de bu planların en

kapsamlısı olan özelleştirmeye emek cephesinin karşısına çıktılar. Özelleştirmeyi bize kaliteli üretim, ucuz alım diye kabul ettirmeye çalışıyorlar. Fakat biz, sermayenin bu oyununa gelmeyeceğiz. Biliyoruz ki, özelleştirme bize daha kötü yaşam koşullarından, daha fazla sömürden, daha çok iş kazalarından başka bir şey getirmeyecektir.

Özelleştirme furcasını bize yutturmaya çalışan sermaye düzeni ve bu saldırıya çanak tutan işbirlikçi sendikacılar şunu iyi bilsinler ki; artık iş kazalarında verilecek canımız, akıtılacak kanımız yok. Tam tersinden haksızlıklara son vermek ve sömürüye dur demek için yükselttiğimiz sınıf mücadelesinde kanımızı akıtmaya seve seve hazırız.

Patron İçin Kâr, İşçi İçin Ölüm Makinesi: ÇOLAKOĞLU

Gebze/Çolakoğlu hurda demirden çubuk demir üreten, çok ağır çalışma koşullarının hüküm sürdüğü bir işletmedir. Çolakoğlu kapitalistinin aşırı kâr hırsı, iş güvenliğinin hiçe sayılmasını koşturmaktadır. Çolakoğlu patron için tam bir kâr makinesi haline gelirken, işçiler için bir ölüm makinesi durumundadır. Sadece son beş yılda ölen işçi sayısı 20'yi aşmakta, yaralananların sayısı yüzleri bulmaktadır.

En son 22 Mayıs günü Mehmet Ali Kuş kamağın altında kalarak hayatını kaybetti. Kamak sürücüsü taşeron işçisidir. Taşeron işçisi çok ağır sömürü koşulları altında, prim usulü ile çalıştırılmaktadır. Ve çoğu taşeron işçileri gibi gereken mesleki eğitimden yoksundur. Bir çok işçi M. Ali arkadaşın ölümünden dolayı kamak sürücüsünü sorumlu tutmaktadır. Halbuki bu kaza gibi hüküm süren ağır sömürü ve çalışma koşullarının tek sorumlusu Nuri Çolakoğlu ve temsilcisi olduğu sermaye düzenidir. Tepkiler de ona ve bizlere bu iğrenç ücretli kölelik düzenini dayatan sermaye iktidarına yöneltilmelidir.

Kazanın hemen akabinde bazı öncü işçiler ölüm haberini tüm arkadaşlarına ulaştırmaya, sınırlı da olsa bir tepki örgütlemeye çalıştılar. Ne var ki, bunda istenilen başarı sağlanamadı. Hatta ne yazık ki, belli bir duyarsızlıkla karşılaşıldı. Sınırlı sayıda işçi, temsilcilik odasına gitmiş, kimseyi bulamayınca camları indirmiş, içeriye girmişlerdir. Temsilcilik odasından çıkan "muzır neşriyat" sendika temsilcisinin şahsında sendikacının yozlaşmışlığını teşhir etmiştir.

Bu olay işçileri fazla şaşırtmamıştır. Zira çok iyi

biliyorlar ki, örgütlü oldukları Birleşik Metal temsilcisinin kendi haklarını savunmak, onları temsil etmek şöyle dursun, faaliyetini kendi akrabalarını ve çevresini taşeron firmaya sokmaya endekslemiş bulunuyor.

Cumhuriyet savcısının gelmemesi üzerine M. Ali'nin cesedi saat 4:00'e kadar yerde bekletilmiştir. Nöbetçi savcı tüm uğraşlara rağmen ilgisiz kalarak ancak sabah morga gelmiştir.

Eğer bu olay karşısında bir tepki örgütlenilseydi ve şalterler indirilseydi hiç kuşku yok ki, savcı, yanına sermaye devletinin kolluk kuvvetlerini de alarak işletmeye gelecekti. Fakat kötü çalışma ve iş güvenliği koşullarını araştırmak için değil, üretimi durduran işçileri zapturapt altına almak için.

Kesinlikle yasak olmasına karşın çalışır vaziyetteki ocakların sürekli tamir ettirilmesine (ki en çok iş kazaları bu esnada meydana gelmektedir), sağlık koşullarının elverişsizliğine ve taşeronlaştırmaya karşı çıkılacağına, gereken tepki örgütleneceğine sendikacının yaptığı tersidir. Patronun ekmeğine yağ sürmenin ötesine geçmeyen sendikacılık anlayışına karşı güçlü, militan ve kararlı bir taban örgütlenmesiyle karşı konulmalıdır. Hiçe sayılan güvenlik önlemlerine ve sömürüye dur denilmelidir.

M. Ali arkadaşın ölümünden daha 20 gün öncesinde Kadir arkadaş amirin ve müdürün gözü önünde parmaklarını kaybetmedi mi? Çoğu arkadaşımız ağır sağlık sorunları ile karşı karşıya değil miyiz? Kadrolu işçi sayısı eritilmekte değil midir?

Yarın sıranın sana gelmesini istemiyorsan bugünden sesini yükseltmelisin! Unutmamalısın

ki, kapitalistin aşırı kâr hırsı ve ondan kaynaklanan sömürüsü sadece burda değil, tüm sınıf için geçerlidir. Bunun önüne de ancak kendi sınıf örgütüllüklerimizle mücadele ettiğimiz, sınıf bilincimizle hareket ettiğimiz oranda geçebiliriz.

Daha geçtiğimiz günlerde yanbaşımızda yasadışı yollarla, taşeron işçileriyle üretimi sürdüren Polisan'da feci bir iş kazası meydana geldi. Keza aynı günlerde limanda da ölümle sonuçlanan kazayı biliyoruz.

İş kazalarının sık sık yaşanmasında, kapitalistin nasıl daha fazla kâr edebilirim düşüncesinin ötesine taşmayan yetersiz güvenlik önlemleri rol oynadığı kadar, taşeronlaştırma da önemli bir etkidir.

Taşeronlaştırma sınıfı girilen genel saldırının önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Ücretli köleliğin en keskin ve acımasız yöntemlerinden biridir. Taşeron firmalar aracılığıyla "pazarlanan" emek gücü, kapitaliste daha yoğun sömürü olanağını vermektedir. Taşeron işçiler sadece sefalet ücretlerine tabi tutulmamakta, uzun mücadeleler sonucu kazanılan sosyal ve ekonomik haklardan da mahrum bırakılmaktadır.

Aşırı kâr hırsının yanısıra taşeronlaştırma saldırısının en önemli hedefi sınıfı örgütsüzleştirmek ve paralize etmektir.

Ortak sorunumuz olan taşeronlaştırmaya, iş güvenliği/sağlığının gözetilmemesine, sömürü koşullarına vb.'ne karşı ortak, bağımsız mücadele hattımızı kurmalı, sermayeye karşı militan bir direniş çizgisinde birleşmeliyiz!

Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!
Kahrolsun Üretli Kölelik Düzeni!

Üniversiteli Gençlik Kurultayı'ndan çekilme kararımız üzerine Eylem Birlikleri ve Güç Sendromu

Büyük bir parçalanmışlık içerisinde bulunan devrimci gençlik gruplarının mücadele içerisinde güçlerini birleştirmesi, devrimci temel üzerinde eylem birlikteliklerine gitmesi ve bunu belli biçimler etrafında kurumsallaştırması temel bir ihtiyaçtır. *Ekim Gençliği*, bugüne dek bir çok defa bu yakıcı ihtiyaca işaret etmiş ve pratik çabası içinde olmuştur.

Ancak, devrimci yapılar arasında güç ve eylem birliktelikleri, geleneksel olarak hep zayıf olagelmıştır. Bu durumun temelinde hareketin küçük-burjuva ideolojik/sınıfsal yapısı yatmaktadır. Düzene karşı devrimci bir temelde yükselmesi gereken bu birliktelikler, çoğunlukla küçük-burjuva popülizminin geleneksel hastalıklarının sektesine uğramıştır.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan Üniversiteli Gençlik Kurultayı pratiği de bunun billur bir örneğidir. Hazırlık çalışmaları TÖDEF, *Ekim Gençliği*, *Kaldıraç* ve *SİP'li Öğrenciler* tarafından yürütülen bu Kurultay, bugün bir dizi tartışmanın odağındadır.

Ekim Gençliği, Kurultay'dan bir gün önce çekilme kararı almıştır. Bu kararın sebeplerini de kamuoyuna *Ekim Gençliği*'nin son sayısında da yayımlanan bir metinle duyurmuştur. Ancak, 1 Haziran tarihli *Kurtuluş* gazetesinde, Kurultay'a ilişkin çıkan yazılar bizi bir kez daha bu konuda yazmaya itti.

Kurtuluş gazetesinin büyük bir başarı olarak nitelediği bu Kurultay üzerine yayınladığı yazılar her nedense ağırlıklı olarak spekülasyon bir takım tartışmalar üzerine yoğunlaşmış. Kurultay ayrıntılı bir haber dizgesi ile sunulmuş ancak şu sözü edilen büyük başarı ve kazanımlar bir türlü anlatılmamış. Bunun da ötesinde, çıkan yazıların ağırlığı *Ekim Gençliği*, *SİP'li Öğrenciler* ve *Kaldıraç*'ın çekilme kararları üzerine yapılan spekülasyon tartışmaları oluşturmaktadır.

Asıl düşündürücü olan, TÖDEF'in Kurultay'dan çekilişimize ilişkin yaptığımız açıklamanın özüne ilişkin hiçbir söz etmemiş olmasıdır. Bu metnin faksla ellerine ulaşma saati ya da para hesapları üzerine bu kadar spekülasyon yaratmaya uğraşacaklarına, metni anlamaya çalışsalar daha tanımlı bir tartışma zeminine sahip olabilirdik. "Üniversiteli Gençlik Kurultayı Üzerine Zorunlu Bir Açıklama" başlığını taşıyan bu metin iki temel vurgu üzerine kuruludur. Birincisi, çok kaba hatları ile gençlik hareketinin ihtiyaçları ve bizim Kurultay'a bakışımızdır. İkincisi ve metinde de belirtildiği gibi daha önemli olanı; hareketin böyle kritik bir evresinde devrimci eylem birlikteliklerine bakışımızdır. Biz, TÖDEF gibi devrimci iddia sahibi bir gençlik örgütünden, spekülasyon bir saldırı yerine, iddialarına sahip çıkan

bir olgunlukta ve öğrenci hareketinin sorunlarını tartışan bir açıklama beklerdik. Ancak, daha önce de belirttiğimiz gibi, *Kurtuluş* gazetesinde ayrılan onca sayfada bu iki temel konu üzerine anlamlı bir açıklama bulamadık.

Güç ve Eylem Birlikleri Üzerine

Kurtuluş gazetesini, Kurultay ile ilgili yayınladığı spekülasyonist polemik yazılarının yanı sıra, bir de sol içi güç ve eylem birlikteliklerine yönelik "Kurultay, Birlik ve Sol" başlıklı, TÖDEF imzalı bir açıklama yayınlamış. Bu yazı da, diğerleri gibi polemikçi bir üsluba sahip olsa da diğerlerinden farklı bir iddiaya sahip. Genel bir birlik pratiği eleştirisi niteliği taşıyor. Güç ve eylem birliktelikleri içerisinde sıkça yaşanan pratik bazı sorunlardan yola çıkarak, bugüne, Kurultay'a göndermeler yapıyor. Küçük burjuva dar grupçuluktan, kendine güvensizlikten, ilkesizlikten, dürüst olmayan tavırlardan vb. sorunlardan yola çıkarak genel olarak solun birliklere yaklaşımını, özel olarak da Kurultay'da yaşanan süreci eleştiriyor. Yazılanlar tüm eklektizmine, yetersizliğine rağmen genel çerçevede doğruları ifade ediyor. Ancak, bu doğruları ifade etmek maalesef dostlarımızı, Kurultay ile ilgili tartışmalarda haklı çıkarmıyor. Daha da ötesi, eleştirdikleri bu zaafı geleneğin yaratıcılarından (ve sürdürücülerinden) olmaları nedeniyle, söyledikleri çok da fazla anlam taşıyor. Eğer dostlarımız, şu an içinde buldukları savunma ruh halinden kurtulup, kendi gerçekliklerine bakabilmeyi başarırlarsa ne söyledikimizi anlayacaklardır.

Devrimci eylem birlikteliklerini belirleyen, birliğin düzene karşı devrimci bir konumlanışla kendisini ifade edebilmesi ve devrimci bir temelde yükselmiş olmasıdır. Böyle bir birlik yönetsel açıklıklar ve ilkeler üzerinde oluşur. Kurultay'da bu zemin TÖDEF'in dayatmacı tavrı sonucu boşa çıkarılmıştır. TÖDEF'li dostlarımız önerdikleri şeylerde ve

yaptıklarında ne kadar doğru olduklarını düşünürlerse düşünsünler, bu onlara alınan ortak kararları hiçe sayma hakkı vermez. *Kurtuluş*'ta sayfalar dolusu yazı içinde birkaç satırla geçirilen ortak kararlar bağlayıcıdır ve bunlara uyulmak zorundadır. Eğer TÖDEF bunları doğru bulmuyorsa, zamanında ve doğru bir yöntemle bunu tartışma platformuna getirmeliydi. Alınan tüm kararları kabul edip, arkasından son gün bunları boşa çıkarmak savunulacak bir şey değildir.

İÖDF-TÖDEF tartışma süreçleri ve o dönem yaşananlar hala hatırlardadır. Buna benzer birçok irili ufaklı başka örnekler de sıralanabilir. Bu dayatmacı tarz TÖDEF tarzıdır. TÖDEF eğer; "*Solun tüm bu olumsuzluklarına rağmen biz birlik konusunu hep zorlayıcı olacağız. Fakat, birlikleri ilkel birlikler temelinde yükseltmeyi hedefleyeceğiz.*" (*Kurtuluş*, sayı 47, *Kurultay Birlik ve Sol*, sayfa 27) iddiasında samimi ise önce kendi tarzını gözden geçirmeli ve özeleştirisini vermelidir.

Kendine Güvensizlikten Güç Sendromuna

Kurtuluş'ta yayımlanan yazılarda, birlik sorununa ilişkin önemli bir tespit var. Herhangi bir tahliye dayalı bilinçli bir ifade şeklinde sunulamayan bu gerçeklik, *Kurtuluş* sayfalarında "birinin peşine takılır giderim korkusu" olarak adlandırılmış. Politik zayıflığın, iddiasızlığın ve güçsüzlüğün, birçok yapıda güç ve eylem birlikteliklerinden kaçışı ya da ilkesiz yaklaşımları doğurduğu gerçeğidir bu. *Kurtuluş*, güç ve eylem birlikteliklerine bu sağdan yaklaşımları eleştirirken, bunun bir de tersinden yansıması olduğu gerçeğini görmüyor. Ve bu tersinden yansıma, TÖDEF'in bu Kurultay'a yaklaşımında kendisini çok açık bir tazda ortaya koymuştur. Çok kaba bir ifade ile "güç sendromu" diyebileceğimiz bu durum, bugünlerde TÖDEF'e ve genel olarak onun siyasi çizgisine damgasını vurmuş durumdadır. Kitle hareketindeki yükselişle birlikte,

hitap ettiği sosyal zeminden kan bulan ve kitleselleşmeye başlayan bu siyasal çizgi, geleneksel devrimci hareketin kronik hastalıklarından biriyle malül. Bu, en büyük kitleye sahip olmakla, doğru bir politik hatta ve konumlanışa sahip olmayı karıştırmaktır. TÖDEF'in, gerek Kurultay öncesi tartışmalarında gerekse *Kurtuluş* sayfalarındaki dayatmacı tavrının ve pervasızlığının ardında bu çarpık kavrayış yatmakta. "Benim söylediklerim olmazsa olmaz. Benim politikalarım doğrudur. Ben olmazsam olmaz. Çünkü ben en kitleselim" mantığıdır bu.

Nasıl Bir Kurultay?

Kurtuluş'un satır aralarında eriyen ve hak ettiğince öne çıkamayan temel bir konu daha var. Yazıda, "*Biz Kurultay'ın birimlerden ve fakültelerden gelecek olan öğrencilerin delegasyon usulüyle hangi modeli kaç kişi destekliyorsa açıklanmasını sonuçta herhangi bir modelin karar olarak çıkmayacağını fakat merkezileşmeye ve kitleselleşmeye yönelik eğilimin daha önceden dört yapının belli bir konsensus sağlayarak diğer gruplarında imzasını katmayı düşündüğümüzü söyledik*" (*Kurtuluş*, sayı 47, *Kurultay ve Sol*, sayfa 26) deniliyor. Bu satırları takip eden bölümde ise zaman darlığı gerekçesi ile diğer yapıların delegasyon usulünü kabul etmediklerini açıklıyorlar. Evet bu yazılanlar büyük ölçüde doğrudur. Ancak büyük bir eksikliği de içinde barındırmaktadır. Konsensüs üzerine yapılan tartışmalarda bu eksiklik.

TÖDEF'in yazıda "*merkezileşmeye ve kitleselleşmeye yönelik eğilim*" olarak tanımladığı şey, tartışmalar boyunca bizim önümüze TÖDEF tarafından sunulan anlaşma metninde daha farklı bir boyuttaydı. Tamamıyla sınırları çizilmiş, eğilim olmaktan öte isim konusunda bile öneriler taşıyan bir örgütlenme modelidir bu. Burada asıl düşündürücü olan şey elbetteki bu değildir. Bir politik yapı bu tür bir yaklaşıma ve öneri getirme hakkına sahiptir. Burada asıl sorun, TÖDEF'in yazıda ortak eğilim olarak geçirdiği mantığın, pratikte neye denk düştüğüdür. TÖDEF açık bir şekilde, bu konsensusun Kurultay sonrası kararlar olarak çıkarılması gerektiğini dayatmıştır. Düşünün, geniş katılımlı bir tartışma platformu örgütleyeceksiniz ama bu tartışmaların sonuçları önceden belli olacak. Delegasyon usulü ile Kurultaya göndereceğiniz kadrolarla da bu kararları Kurultay'dan çıkarmayı garanti edeceksiniz. İşte asıl tehlikeli olan mantık ve yaklaşım budur.

Pratik Bazı Sorunlara Dair

Kurtuluş'tan yapılan bir alıntı ile

başlayalım.

"Ekim Gençliği ve Kaldıraç'ın bizce çekilmesinin en büyük nedeni, SİP'li Öğrenciler'in parti binasını kullanılmayacağından kaynaklanmaktadır. Kurultay'a Yıldız'da başlamamıza rağmen bağlayıcılığı bulunan hiçbir açıklama yapılmazken Ekim Gençliği çekildiğini saat 13.30'da Kurtuluş Gazetesine çektiği faksla açıklıyor. (...)

Bizce bunların bu saatte açıklamaları bizim kurultay için tuttuğumuz yerin valilik tarafından izin verilmeyip, polis tarafından kuşatılması sonucu çekildiklerini açıklıyor." (Kurtuluş Gazetesi, sayı 47, Kurultay ve Sol, sayfa 27)

Çekilen faks ya da açılan telefon saatleri üzerinden dedektifçilik oynamayı bırakıp, yaşanan gerçeklik üzerinden tartışalım. Ekim Gençliği dergisinin, birçok kurum ve kuruluşa çektiği basın açıklamasının saat kaçta Kurtuluş'a ulaştığı tartışmayı çok bağlamıyor. TÖDEF'e birkaç şey hatırlatalım. Birincisi; Kurultay'tan çekilme açıklamamız hiç de rastgele insanlara yapılmamıştır. Çekilme ile ilgili bir açıklama Ekim Gençliği'ni temsilen Kurultay'da bulunan yoldaşlarımızın biri tarafından bizzat kürsüden okunmuştur. İkinci olarak; yine Ekim Gençliği'ni temsilen Kurultay'ı izleyecek ve yazılı açıklamamızı dağıtacak yoldaşlarımızın da, Esenler'deki Dügün Salonu'na gittiklerini hatırlatmak isteriz. Ancak TÖDEF bir gün önce yüksek perdeden açıkladığı gibi orada değildi ve sabahın erken saatlerinde açıklamamıza ulaşmak şansını bu yüzden kaçırdı.

Her eylemi kendi koşulları ve hedefleri içinde değerlendirmek gerekir. Kurultay'a öğrenci gençliğin yakıcı ihtiyacı olarak yaklaşım, en sağlıklı ve güvenli bir tarzda yapılması gerekliliği üzerinde anlaşıldıktan sonra yapılan bu spekülatif tartışma, TÖDEF'in minareye kılıf uydurma çabasıdır. Son dönem öğrenci eylemleri içerisinde düzene ve onun kolluk güçlerine karşı tavrı hep net olan ve cepheden-militan bir savaşım veren Ekim Gençliği'ni "valilik izin vermediği ve polis kuşatması olduğu için" Kurultay'dan çekilmekle suçlamak, en hafifinden, ne söylediğinin farkında olmamaktır. 29 Şubat işgalinden, Kurtuluş'un son dönem göklere çıkardığı DTCF işgaline kadar tüm eylemlerin gerek karar aşamalarında, gerekse pratik uygulamasında belirleyici rol oynayan bir kaç gruptan biridir Ekim Gençliği. Özellikle DTCF işgalinin gerçekleşmesinde iki grupla birlikte (ki bunların arasında TÖDEF yoktur) önemli bir sorumluluğa sahiptir. Burada ister istemez insanın aklına şu soru geliyor. "Acaba TÖDEF, Kurultay üzerinden yaratmaya çalıştığı bu tartışma ile DTCF işgalinde yaşadığı ikircikli tutumun ve tuttuğu ara konumun üzerini mi örtmeye çalışıyor?"

Her konu, Kurultay öncesi yapılan toplantıların bir çoğunda gündeme gelen ve üzerinde sürekli tartışılan bir sorun oldu. Tartışmaların eksenini hep bu kurultayın en sağlıklı ve verimli şekilde nerede gerçekleşebileceği

oldu. Bu çerçevede, öncelikle birkaç okul (Boğaziçi ve Yıldız) üzerinden yürüyen tartışmalar, SİP'li Öğrenciler'in parti binası önerisi ile sona erdi. Ancak bu anlaşma hiç de Kurtuluş'un yazdığı gibi "şurası olmazsa burası" tarzında muğlak değil, açık ve net bir şekilde, parti binaları üzerine oldu. (Hatta bu anlaşma üzerine, seçilen yer ile ilgili bazı pratik sorunların çözümü için işbölümü bile yapıldı. Örneğin, kapalı devre TV yayını için organizasyon gibi)

Bir devrimci eylemin başarısını belirleyen temel şey, amacına uygun araçlarla hedefine ulaşabilmesidir. Kurultay ile amaçlanan geniş bir öğrenci kitlesi ile gençlik hareketinin sorunlarının tartışılması ve bir takım ilk sonuçlar elde edilmesi ise, Kurultay'ın en güvenli ve sağlıklı bir yerde gerçekleştirilmesi düşünülür. Ancak hedeflenen, devrimci grupların militanlarını ve yakın çevresini harekete geçirip, bir kadro eylemi ile sürekliliği sağlamaksa, bunu Kurultay adı altında önermemek gerekir.

Yasal başvuru tartışmasına gelince. Kurultay yeri için yasal başvuru bizim için hep iki anlam taşıdı. Birincisi; legalite sınırlarının zorlanması, bunun sonucunda başarılıyorsa yasal bir mevzi kazanabilmek. İkincisi ve en büyük olasılık, devletin izin vermemesi üzerinden bir teşhir çalışması yürütmek. Yoksa, Kurultay'ın yapılması bu başvuruya endekslenmemiştir. Zaten yapılan tartışmalarda da (son güne kadar) kimse yasal başvuru yapılan yer üzerine tartışmadı bile. Son gün yasal başvuru tartışmasını açan ve Yüksel Dügün Salonu'nu dayatan da TÖDEF'in kendisi oldu.

Burada ilginç birkaç noktayı da açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Kurtuluş Gazetesi aynı sayısının orta sayfasında şunları yazıyor. "Daha önce Esenler'de Yüksel Dügün Salonu'nda yapılacak açıklanan Kurultay 1 gün önce valilik tarafından güvenlik gerekçesi ile iptal edildi."

Birincisi; TÖDEF'li arkadaşlar madem Kurultay'dan bir gün önce düğün salonu başvurusunun reddedildiğini biliyorlardı da, niçin aynı gün ve ilk defa olarak Kurultay'ı burada yapma tartışmasını açtılar. İkincisi; tartışmalarında gerçekten samimiyseler, niçin Kurultay'ı yasal başvurunun yapıldığı yerde yapmak için bir çaba sarfetmediler. "...DTCF işgali ile haramilerin başkentini sarsan" devrimci örgütlere spekülatif suçlamalarda bulunmadan önce bunu açıklamalıdır.

Ekim Gençliği, güç ve eylem birliklerine yönelik tutumunda bundan sonra da ısrarcı olacaktır. Gençlik hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda devrimci bir temelde yükselen ilkeli birliklerin yolunu zorlayacaktır. Tüm diğer devrimci yapıların da aynı sorumluluk ve misyon duygusu ile hareket etmeleri dileğimizdir.

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın geçtiğimiz sayısında da duyurusu yapılan Üniversiteli Gençlik Kurultayı çalışmalarından Ekim Gençliği'nin çekilmesi ile ilgili ve Devrimci Gençlik çevresinin eleştirilerine konu olan metni aşağıda yayınlıyoruz:

Zorunlu Bir Açıklama

Ekim Gençliği olarak, ön hazırlık süreçlerinde aktif bir katılımcı ve düzenleyici olarak yer aldığımız Üniversiteli Gençlik Kurultayı'ndan çekiliyoruz. Gerek öğrenci hareketinin bugün geldiği aşamadaki ihtiyaçları, gerekse devrimci eylem birliklerine yaklaşımımız bizi Kurultay'ın öngününde böyle bir karar almaya itti.

Genç komünistler devrimci eylem birliklerini hep sürecin ve hareketin ihtiyaçları üzerinden tanımladılar. Düzen ve devrim kampaşmasında; devrimci hareketin önünü açacak, kitle muhalefetinin ihtiyaçlarını yanıtlayacak güç ve eylem birliklerinin aktif katılımcısı, örgütleyicisi olduk. Bu tür birlikteliklerde mümkün olduğunca grup çıkarlarını arka planda tutarak, ancak devrimci ilkelerden taviz vermeden üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirdik.

Son dönem yükselen öğrenci hareketi içerisinde tuttuğumuz yer ve sergilediğimiz pratik bunun tartışmasız kanıtıdır. Kurultay sürecine bakışımız ve yaklaşımımız da bundan farklı olmadı. Ekte sunmuş olduğumuz "Kurultay Bir Tartışma Platformudur" başlıklı metin ana hatları ile bir süreç değerlendirmesini ve Kurultay'a bakışımızı özetler.

Ancak gelişen aşamada, bu metinde işaret ettiğimiz kaygıların birer gerçeklik olarak karşımıza çıktığını görüyoruz.

Kurultay önerisinin tartışılması sonucu bizim diğer üç yapı ile (SİP, TÖDEF ve Kaldıraç) ortaklandığımız zemin bugün ortadan fiilen kalkmış bulunuyor. Bu kendisini iki cepheden ortaya koymakta. Birincisi; öğrenci hareketinin ihtiyaçları üzerinden yaptığımız tartışmalar sonucu vardığımız ve Kurultay'ın misyonunu belirleyen ortak bakışın TÖDEF'li arkadaşlar tarafından hiçe sayılması ve boşa çıkarılmasıdır. TÖDEF; yaptığımız onca tartışmayı, üzerine anlaştığımız ilke ve kararları hiçe sayarak, Kurultay'ı önceleyen günlerde gerek kendi yayın organlarında gerekse günlük basına verdiği ilanlarla (ki bu ilanlarda iznimiz olmadan bizim imzamız da kullanılmıştır) Kurultay'ı merkezi bir örgütlenmenin ön çalışması olarak lanse etmiş ve bunu da kendi "Gençlik Cephesi" politikaları üzerinden gerçeklemiştir. Oysa ki Ekim Gençliği soruna hiçbir zaman bu cepheden yaklaşmamış ve Kurultay'a bu bakışla katılmamıştır. Yapılan ön tartışma sürecinde ve dört yapı tarafından imzalanan protokolde "Kurultay'dan hiçbir örgüt modeli çıkmayacağı", "Hiçbir örgütlenme modelinin Kurultay'a maledilemeyeceği" ortak bir karar olarak alınmıştı. Bu karara rağmen, TÖDEF'in yarattığı bu fiili durum bizim açımızdan kabul edilemez. Aynı çerçevede; Kurultay'ın yapılacağı yer konusunda ortak karara rağmen, son gün yaşanan

tartışmalar ve yaratılmaya çalışılan fiili durum, TÖDEF'in Kurultay'a bakışını ve beklentilerini gösteren bir diğer noktadır. Tüm bunlara, ortak çağrı metninde yapılan keyfi değişiklikleri de eklemek gerekir.

TÖDEF'in kendi politik açımları ve ihtiyaçları doğrultusunda bu tür bir Kurultay örgütlenmesi en doğal hakkıdır ve bizim tarafımızdan da olumlu karşılanır. Ancak söz konusu olan ortak bir zemin üzerinde yükselen ve devrimci eylem birliğine dayanan bir çalışma ise, herhangi bir grubun kendi ihtiyaçlarını bu zemine dayatması anlaşılır değildir. Öğrenci gençlik kitlelerinin politiklaştırılması ve düzene karşı mücadele saflarında örgütlenmesi bizim de temel kaygımızdır. Ancak hareketin bu temel ihtiyacı, hareketin gelişim süreçleri ve stratejik yönelimleri hiçe sayılarak karşılanamaz. Zor ve asıl olan, devrimci mücadele içinde yer alan gençlik örgütlenmelerinin merkezi koordinasyonunu sağlamak değil, geniş kitle içinde sürekli politik faaliyeti örgütleyerek, öğrenci gençliğin birim örgütlülüklerinin yaratılması ve merkezi çatının bunun üzerine inşa edilebilmesidir.

İkinci olarak ve bizim için içinden geçtiğimiz dönemde belirleyici olan nokta ise devrimci eylem birlikteliklerine yaklaşım sorunudur. Düzeni tüm kurumlara devrimci harekete ve meşruluk zeminlerimize saldırdığı bir dönemde, devrimci eylem birlikteliklerinin yakıcı ihtiyacının en hissedilir olduğu bir evrede TÖDEF'in bu tutumu bizim için üzücüdür. Dostlarımızın, elbetteki perspektiflerinden ve süreç tahlillerinden soyut olmayan bu yaklaşımlarını tekrar gözden geçirmelerini tavsiye ederiz. Yukarıda en kaba hatlarıyla yürüttüğümüz tartışmayı bir kenara bırakarak, dostlarımızın söylediklerinde ve yaptıklarında "doğru" olduklarını varsayarak bile, bu "doğruluk" onlara ortak kararları hiçe sayma hakkını vermez. Önümüzdeki süreçte devrimci iş ve güç birliklerine zarar verebilecek bu tür yaklaşımlar hiçbir biçimde meşru görülemez.

Üniversiteli Gençlik Kurultayı, yukarıda çerçevesini çizdiğimiz nedenlerden dolayı bizi ifade eden bir zemin olmaktan çıkmıştır. Ekim Gençliği üstlendiği devrimci sorumluluk ve misyon gereği önümüzdeki süreçte de devrimci iş ve güç birliklerinin yolunu zorlayacaktır. Ancak, aynı sorumluluk ve misyon duygusunu karşısında bulduğu sürece.

ABD Ortadoğu'da Güç Dengelerini Yeniden Düzenlemek Peşinde: İsrail Terörü Lübnan'da

- Geçtiğimiz hafta İsrail'de yapılan seçimler, hükümet değişikliği ile sonuçlandı. Bugüne kadar politika yaşamı boyunca bulunduğu hiç bir makama seçim yoluyla gelemeyen Şimon Perez, I. Rabin'in ölümü üzerine yerleştiği başkanlık makamını da, ABD'nin açık desteğine rağmen, ilk seçimlerde az farkla kaybetti. Onun yerine Likut partisi başkanı Benjamin Netanyahu seçimleri kazandı. Fakat hükümet değişikliği ne İsrail'in bölgedeki temel politikalarıda, ne de ABD emperyalizminin bölgedeki saldırgan konumunda herhangi bir değişiklik yaratmayacaktır. Clinton daha seçimlerin öngününde yaptığı açıklamada kim kazanırsa kazansın, taşeronuna kol kanat gereceğini boşuna açıklamamıştır.

Körfez savaşı ile Sovyetler Birliği'nin çöküşü Ortadoğu'daki ilişki ve dengeleri büyük ölçüde değiştirdi. Ortaya atılan "yeni dünya düzeni" görüşüyle birlikte Ortadoğu'nun işçi sınıfı ve emekçi halklarına yoğun bir biçimde demagojik barış rüzgarı pompalanmaya başlandı. Oysa Ortadoğu istikrarsızlıklarının ve kaynaşmalarının tam merkezinde bulunuyor. Yalnızca, emperyalistlerin terör zirvesi, İsrail-Türkiye askeri işbirliği anlaşmasıyla Siyonist rejimin Lübnan'ı istilası bile bu gerçeği fazlasıyla ortaya koyuyor.

Uzun süredir kamuoyunun gündemine sokulan "Ortadoğu barış süreci" aldatmacası, emperyalistlerin, öncelikle de ABD emperyalizminin bölgedeki nüfuz ve tahakkümünü meşrulaştırmada ideolojik bir kılıftan başka bir şey değil. Gün geçmiyor ki, ABD emperyalizminin bölgedeki iki temel taşeronu Türkiye ve İsrail saldırgan yüzlerini göstermesinler. Türkiye Kuzey ve Güney Kürdistan'a yaptığı saldırılarla, İsrail de Filistin ve Lübnan'a karşı yürüttüğü saldırgan politikalarla "Ortadoğu barış süreci"nin ne anlama geldiğinin ipuçlarını veriyor.

İsrail'in Güney Lübnan'da estirdiği terör ilk değildir. Güney Lübnan'da yıllardan beri işgal altında tutulan topraklardan geri çekilmesini için ulusal bir mücadele verilmektedir. Bunun önderliğini bugün için Hizbullah yapmaktadır. İsrail ve ABD bir çok defa Hizbullah'ın silahsızlandırılması için

Lübnan rejimine baskı uygulamış ve uygulamaya devam etmektedirler. Ancak Lübnan yönetimi bir ülkenin toprağı başka bir ülke tarafından işgal edildiğinde, buna karşı koymanın meşru olduğunu ifade ederek Hizbullah'ın meşru mücadelesini engellemeyeceğini açıklamıştır. İsrail'in saldırganlığı hiçbir zaman işgal ettiği bölgedeki faaliyetleriyle de sınırlı kalmamış, Lübnan'ın içlerine kadar yayılmıştır. Uluslararası kamuoyuna demagojik bir uzlaşmacılık maskesi sunabilmek amacıyla, 1993'de ABD'nin de "arabuluculuğu"yla, taraflar arasındaki çatışmaların sadece işgal edilen bölgeyle ve buradaki askeri hedeflerle sınırlı kalması yönünde bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşmaya Hizbullah uyarken İsrail uymadı. Geçtiğimiz günlerdeki son çatışmaların başlaması da gene İsrail'in bir provokasyonuna dayanıyor. Nisan başında iki yol işçisi işgal altındaki bölgenin sınırında, Birleşmiş Milletler askerlerinin gözü önünde İsrail askerleri tarafından sözde yanlışlık sonucu katledildi. Ardından 8 Nisan'da gene sınıra yakın bir yerde patlayan bir bomba 6, 8 ve 16 yaşlarında üç çocuk ve bir yetişkin Lübnanlı'nın ölümüne neden oldu. Bu olayı, yapılan anlaşmanın ihlali sayan Hizbullah karşı saldırıya geçti. Bunun üzerine İsrail sivil-askeri ayrımı gözetmeksizin yaptığı topçu ve uçak bombardımanıyla Güney Lübnan halkına saldırdı ve büyük bir göç dalgasına neden oldu. 400 bin kişi Kuzey'e göçetti. İşgal altındaki

bölgeden İsrail güdümünde yapılan radyo yayınlarıyla da göç sürekli teşvik edildi. Bu göç dalgasının yaratacağı toplumsal baskı ile Lübnan yönetiminin Hizbullah'ı silahsızlandırması hedefleniyordu. Aynı hedef doğrultusunda Beyrut'ta bulunan Suriye askeri birliklerine yönelik saldırılar da gerçekleştirildi. Suriye'nin Lübnan'a yapacağı basınçla Hizbullah'ın silahsızlandırılması/tasfiyesi amaçlanmıştı.

Hizbullah bugün İran güdümlü bir örgüttür. Lübnan ve Suriye'nin Hizbullah'ın tasfiyesine yönelik girişimleri olduğu taktirde bu, İran'la olan ilişkilerini zedeleyecek ve Ortadoğu'daki güç dengelerini önemli bir biçimde değiştirecektir.

İsrail'in son saldırganlığını hemen önceleyen dönemde İsrail ile Türkiye arasında yapılan askeri işbirliği anlaşmaları ve İsrail uçaklarının Türkiye'de konumlanması, Ürdün-İsrail göstermelik barışı (Çünkü Ürdün ve İsrail arasındaki ilişkiler hiçbir zaman bozuk değildi) ve bunun hemen ardından ABD uçaklarının Ürdün'de konumlanması Ortadoğu'da güç dengelerinin köklü bir biçimde sarsılmasının hedeflendiği işaretlerini veriyor.

Bölgedeki işçi ve emekçiler kan üzerine oynanan bu oyunlara karşı tavır almak zorundadırlar. Dökülen insan kanıdır, hedeflenen ise emperyalizmin bölgedeki tam hakimiyetidir.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Almanyalı İşçi-emekçiler Sermayenin Saldırı Paketini Durdurmaya Hazırlanıyorlar: Almanyalı İşçiler Eyleme!

Almanya'da sermaye devletinin yıllara yayarak gerçekleştirdiği işçi-emekçilere yönelik sosyal hak gaspları, reel ücretlerin düşürülmesi, işsizleştirme vb. saldırılar, artık işçi sınıfında ve toplumun diğer ezilen katmanlarında, kendiliğinden de olsa belli bir tepkinin/öfkenin oluşmasına neden oluyor. Bugüne kadar iki Almanya'nın birleşmesinin faturası olarak, şovenist bir propaganda eşliğinde yutturulmaya çalışılan bu hak gaspları ve saldırılar, bundan böyle tepkisiz kalmayacağına benzer.

Geçtiğimiz günlerde Almanya Kamu Çalışanları Sendikası'nın (ÖTV) başlatmış olduğu ve yer yer devam eden uyarı grevleri, reformist sendika yönetiminin tabandan gelen tepkilere daha fazla karşı koyamadığının bir göstergesidir. Kamu emekçilerinin bu grevleri kısmen diğer işçilerden/sendikalardan da destek almaya başlamıştır. Özellikle metal işkolundaki bazı nispeten ilerici sendikalar, destek grevelerine oldukça sıcak bakıyorlar. Bu uyarı grevlerinin patlak vermesinde özellikle Alman tekellerinin son dönemde yürürlüğe koymaya çalıştıkları "tasarruf paketi"nin önemli bir etkisi vardır. 50 milyar Mark'ı işçi-emekçi-emeklinin cebinden alacak olan "tasarruf paketi", toplumun bütün kesimlerini etkiliyor. Bu paket hemen her kesimden çalışanların/emeklilerin sosyal haklarını yok ettiği gibi, ücretlerinde de somut düşüşlere neden olacak. 3.2 milyon üyesi bulunan Kamu Çalışanları Sendikası'nın (ÖTV) toplu iş sözleşmelerinin de gündeme gelmesiyle, Almanya'da genel bir toplumsal hoşnutsuzluk havası hakim olmaya başlamıştır. Bu genel hoşnutsuzluk önümüzdeki günlerde Almanya'nın değişik yerlerinde, değişik eylem biçimleriyle kendini açığa vuracak gibi görünmektedir. Bunlardan en önemlisi ve en kitlesel olacağı tahmin edilen Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) merkezi olarak planladığı "tasarruf paketine hayır" mitingi. Bu miting 15 Haziran 1996 tarihinde Bonn'da yapılacak. Sadece DGB çatısı altında 300 bin ile 500 bin kişilik bir işçi-emekçi katılımı bekleniyor.

Bu kıpırdanışın geçtiğimiz yılın sonunda Fransalı kamu çalışanlarının ve öğrencilerin eylemlerinden de etkilendiği gözlemlenebiliyor.

Alman işçi sınıfının son dönemde girdiği bu eylemlik sürecinde ona enternasyonalist dayanışma sunmak, elde edeceği kazanımları ve deneyimleri dünya işçi sınıfının mücadelesinde ileriye sıçramaya dönük bir basamak olarak kullanabilmek, tüm öncü proleterler için bir sorumluluktur.

Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!

'95 Eylül'ünden Bu Yana Süren Militan Mücadele: Liverpool Liman İşçileri Direniyor!

Tüm dünyada işçi sınıfı kapitalist düzenin her geçen gün artan, pervasızlaşan saldırılarıyla yüzyüze gelmektedir. Tarih içerisinde büyük mücadelelerle, kan ve can pahasına kazanılan haklar gaspedilmeye çalışılmaktadır. Ancak yeni saldırılar beraberinde yeni direniş destanlarını da getirmektedir. Burjuvazinin on yıllardır süren ideolojik-politik-pratik saldırılarının işçi-emekçi sınıflar üzerinde yarattığı tahribat ve atomizasyon yerini yavaş yavaş bir toparlanma, birleşme sürecine bırakmaktadır. Bunun yeni örneklerinden biri de Liverpool liman işçilerinin tensikat saldırısına karşı aylardır süren direngen mücadeleleridir.

Mersey Docks & Harbour Company'de (MD & HC) çalışan 500 işçiden 5'i, parası ödenmeyen mesailere kalmayı reddettikleri için tensikat saldırısına uğradılar. Bunun üzerine geride kalan işçi arkadaşları işi durdurma kararı aldılar. Ve ardından topluca işten çıkarıldılar. Eylül 95'den beri bu işçiler işverene karşı sabırlı ve militan bir mücadele yürütüyorlar. Mücadele güçlerini tarihlerinden ve geleneklerinden alıyorlar. İşverenin saldırısının asıl hedefi de işçilerin bu mücadele geleneğini ve birliğini kırmak, sendikayı işyerinden uzaklaştırmaktır.

İşçilerin kararlı direnişleri, Thatcher döneminde sinsice getirilen sınıfa yönelik saldırı yasalarının dar çerçevesine sığmadı elbette. Dolayısıyla meşru eylemleri "yasadışı" ilan edildi. İşçilerin buna aldırılmayarak direnişlerini sürdürmeleri ise ileri bir tutum oldu.

İşçilerin mücadelesini yönlendiren, kurdukları eylem komitesidir. Bu komitenin aldığı ilk karar ulusal ve uluslararası bir dayanışmayı ve sınıf desteğini örgütlemek oldu. Seslerini duyurabilmek için bir direniş gazetesi çıkarılmaya başlandı. Çünkü medya tekelleri ve yerel basın onların eylemlerine ilgisiz kaldı. Bu ilgisizlik aslında düzenin mevzi direnişleri yalıtma politikasının bilinçli bir ürünüdür. Yerel bir direniş işçi sınıfının büyük bir bölümüne ulaşarak burada bir heyecan yaratması riskini bile göze alamaz düzen. Ancak işçiler eylemlerini

yaymaya öz güçlerini kullanarak devam ettiler. Geçtiğimiz Şubat ayında uluslararası bir konferans düzenlediler. Bu konferansa katılım oldukça zengin oldu. Kanada, ABD, Yeni Zelanda, Avustralya, İsveç, Danimarka ve Fransa'dan sendikacı ve işçiler katıldılar. Katılımcıların bir bölümü Liverpool'a giden gemilerin yüklenmesini boykot etme, işi yavaşlatma ve mesaiye kalmama kararları aldılar ve bunları çalıştıkları/örgütlü oldukları limanlarda uyguladılar. Sadece Batı Arupa'nın bazı limanlarında çalışan işçiler ve sendikaları bu eylemlere ve dayanışmaya ilgisiz kaldı. Konferansta yapılan tespate göre liman işçisinin ve genelde işçi sınıfının karşı karşıya kaldığı saldırılar aynıydı: düşük ücretler, örgütsüzleştirme, taşeronlaştırma, tensikat.

Liverpool işçileri kazanacakları bu mevzi direnişin aslında tüm dünya işçilerinin bir kazanımı olacağını bilinci içinde hareket ettiler.

Grev kırıcılığı İngiliz burjuvazisi tarafından kurumsallaştırılmıştır. Genellikle eski paralı askerlerden ya da azıllı faşistlerden oluşan "profesyonel grev kırıcıları" vardır. Bu profesyonel grev kırıcılar pervasızca gazetelere "eğer işçilerle sorunlarınız varsa bizi işe alın, grevi bozarız" şeklinde ilan vererek kendilerini tanıtır. İşverenin limana getirdiği bu grev bozuncuları liman patronları ve polislerin tam desteğini aldılar. Bu destek sayesinde sadece grevcilerin işinde çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda saldırgan davranışlarda bulundular.

Liman işçilerinin eylemleri sadece grevle sınırlı kalmadı. Her hafta bir miting düzenleyerek bir önceki haftanın değerlendirmesini yapıp bir sonraki haftanın programını belirlediler.

Liverpool liman işçilerinin kendilerinin de bir dayanışma geleneği var. 1980'de madencilerin greviyle dayanışmak amacıyla iki hafta greve çıkmışlar, Güney Afrika'daki ırkçı rejime karşı Aranyum ve Kömür eylemlerine katılmışlardı.

Liverpool'daki diğer işçi ve emekçiler liman işçilerinin eylemlerine sokaklara çıkıp onları alkışlayarak destek verdiler. İşçilerin eşleri ve çocukları da sokaklarda mücadeleye destek oldular.

Liverpool liman işçilerinin savaşı tüm işçi sınıfının savaşıdır ve halen sürmektedir. Yaşanan sorunlar Türkiyeli işçilerin yaşadıkları sorunlarla temelde aynıdır. Düşman ortak, kurtuluşun yolu birdir: Devrim ve Sosyalizm!

Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!

Rusya'da Başkanlık Seçimleri: İkiyüzlülüğün Seçim Politikası

Rusya'da geçtiğimiz aylarda yapılan Duma seçimlerini "eski komünistler" kazanmıştı. Şimdi sırada cumhurbaşkanlığı seçimleri var. Batılı emperyalist ülkeler var güçleriyle Yeltsin'i destekliyorlar. Ancak bu kesinlikle "eski komünistler" in lideri Zyuganov'un seçimi kazanabileceği endişesinden kaynaklanmıyor. Çünkü eski Sovyetler Birliği Komünist Partisi zaten uzun yıllardır revizyonist bir partiye evrilmişti ve bugün onun devamı olduğu iddiasındaki Zyuganov'un partisi, verdiği beyanlarla aslında sosyal-demokrat bir parti olduğunu ortaya koymuştur. Aynı parti, Rus işçi-emekçisini sefalet ve açlığa sürükleyen "reformları" daha iki yüzlü bir tarzda uygulayacağını müjdesini vermiştir. Bu parti işçi ve emekçilerin Lenin'e, Stalin'e, Bolşevik Partisi'ne duydukları sempatiyi istismar etmek için sahtekarca söylemleri olan bir partidir. Emperyalistler debu gerçeği iyi bildiklerinden busahtekarları komünist olarak lanse ederek bu komünizm kaçınları şahsında, karalama ve gözden düşürme hesabıyla sahte korku çığlıkları atmaktadırlar. Burada amaç işçi ve emekçilerin devrimci/komünist bir önderliğe yönelmelerine set çekmek ve sahte bir komünist partisi ile sosyalizmin yeniden güçlenen prestijini yıkmaktır.

Yeltsin çetesinin mafya düzenine karşı işçi ve emekçiler her geçen gün alanları daha güçlü ve kalabalık olarak doldurmaktadırlar. Bu protesto hareketlerinde Lenin, Stalin resimleriyle kızıl bayraklar dalgalanıyor. Emperyalizm, Zyuganov iktidara gelip maskesi düştüğünde, bugün alanları dolduran kitlelerin gerçek bir marksist-leninist önderlik altında burjuvazinin iktidarını yıkıp yerine proletarya diktatörlüğünü kuracak tarihsel bilgi ve deneyime sahip olduğunun ve bunun doğurduğu potansiyel tehlikenin bilincindedir. Emperyalistlerin kaygısı Zyuganov'u mümkün olduğunca uzun süre muhalefette tutarak bu maskeyi korumaktır. Bu nedenle var güçleriyle Yeltsin'i desteklemektedirler. Ayrıca Yeltsin bugüne kadar uyguladığı politikalarla sadık bir işbirlikçi olduğunu yeterince kanıtlamıştır.

Bugün Yeltsin'in özel kaygısı ordunun desteğini almaktır. 4 milyon kişilik Rus ordusu sadece önemli bir seçmen potansiyeli olmakla kalmamakta, aynı zamanda seçimleri kaybetmesi durumunda bile iktidarını koruyabilme alternatifini de teşkil etmektedir. Rus ordusunun üst ve orta düzey kurmayları aylardır ödenmeyen maaşlardan, Rus ordusunun yitirdiği itibarından ve Çeçenistan'a karşı yürütülen savaştan dolayı (belki bu savaşın kendisinden değil, ancak yürütülüş biçimini ordunun itibarını zedelemesinden) Yeltsin'e kızgın. Ordu kurmaylarını sakinleştirebilmenin yolu maaşların ödenmesi ve Çeçenistan'daki savaşın mimarı olarak

tanımlanan savunma bakanı Graçev'in istifa ettirilerek yerine ordunun belirleyeceği bir ismin getirilmesi olacaktır.

Seçimler ve Çeçenistan Politikası

Ordudaki huzursuzlukları gidermeye yönelik ilk adımlar aslında Çeçenistan ile ateşkes ilan edilmesiyle atıldı. Bu, Çeçenistan'ın bağımsızlık mücadelesine yönelik baskı ve zulüm politikalarındaki köklü bir değişiklikten çok, konjonktürel bir seçim dönemi politikasını çağırıyor. Nitekim Çeçen liderin Moskova'da yapılan görüşmenin ardından çok da anlamlı bir sonuç açıklanmadan geri dönmesi, görüşmenin esas amacının ateşkes sürecini seçim sonrasında kadar yaymak olduğu kanısını güçlendiriyor.

Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist ülkeler Çeçenistan'a yönelik katliam ve baskı politikalarını başından beri Rusya'nın bir iç meselesi olarak değerlendirip bu katliamları sürdürmesi konusunda Rusya'ya yeşil ışık yakmışlardır. "Yeni dünya düzeni", "düşük yoğunluklu savaş" ve "kriz yönetimi" gibi '90' yılların burjuva ideolojisinin temellerini oluşturan teori ve stratejiler dikkate alındığında bunu anlamlandırmak zor değildir. Dünya'nın pek çok yerinde olduğu gibi Kafkaslar'da da yerel savaşların sürmesi dünya çapındaki emperyalizmin yapısal krizinin aşılması, ya da daha doğru bir deyişle yönetilebilmesi için gereklidir.

Bugün ABD'nin Çeçenistan'da barış süreci adına ortaya koyduğu çabalar sahtedir ve dünya ve Rusya kamuoyunda Yeltsin'in imajını kurtarmaya yönelik bir seçim yatırımıdır. ABD'nin seçim öncesinde Yeltsin hükümetine verdiği milyarlarca liralık kredi bile, bugün ABD emperyalizminin her koşul altında sadık uşakları Yeltsin'i seçirmek istediğinin kanıtıdır.

Düzenin pislğine hükümet dayanmıyor Parlamentoda ve politikada kokuşmuşluk

Burjuva siyaset dünyası haftalardır bin türlü rezillikle çalkalanıyor. Skandallar birbirini izliyor. Yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, yağma ve talan, mafyalaşma, çalıp çırpıma dayalı her türlü suç ve ahlaksızlık, bizzat bu düzenin doğasında, tüm yapısında vardır. Bunun en çirkin, en rezil, en utanç verici biçimde yansıdığı, dayanılmaz bir kokuşmuşluk olarak kendini gösterdiği alan ise her zaman burjuva politika sahnesidir. Bu kokuşmuşluk kendisini parlamento, partiler ve politikacılar şahsında dışa vurmaktadır. Dünyanın her yerinde, tüm kapitalist ülkelerde bu böyledir. Fakat Türkiye, bu tür bir kokuşmuşlukta kötü bir üne sahip olan İtalya'yı bile çoktan sollamış durumdadır.

Türkiye'de, kokuşmuş burjuva politika sahnesi, yıllardır partilerin ve politikacıların hırsızlık ve yolsuzlukları üzerinden sürdürülen bir "dosyalar savaşı"na tanıklık etmekteydi. Fakat yakın zamana kadar bu dosyalar daha çok bir tehdit, şantaj ve yıpratma aracı olarak kullanılmaktaydı. Hem bu yolla gerekli sonuçlar az çok elde edildiği için ve hem de kitleler nezdinde rejimin daha fazla yıpranmasına yol açmamak kaygısıyla, sonuçta dosyalar açıklanmaz, "işlem"e konulmazdı. Oysa şimdilerde bunlar karşılıklı olarak ortaya dökülüyor, parlamentoda soruşturma istemlerine konu ediliyor, "Yüce Divan"a göndermeler hedefleniyor. Dosyalar düzen partilerinin kendi aralarındaki politik çatışma ve rekabetlerinin neredeyse tek malzemesi olarak kullanılıyor.

Bugün iş çıkırından çıkmış, kokuşmuşluk kendini en çirkin ve rezil biçimler içinde açığa vurmuştur. Parti liderleri birbirlerini artık politik terimlerle değil, en kaba küfürlerle tanımlamaktadırlar. Televizyon ekranlarından ve milyonların önünde, birbirlerini artık cepheden "hırsız", "şerefsiz", "çamur", "entrikacı" olmakla itham etmektedirler.

Düzenin tüm pislği ve kokuşmuşluğu, kendini bir kez daha parlamento, partiler ve politikacılar şahsında dışarı vuyuyor. Fakat elbeteki bunlar yalnızca sahnenin ön planındakilerdir. Oysa bu kıyasıya savaşın perde gerisinde sermaye grupları, devlet aygıtının farklı yerlerini tutan güç odakları, medya patronları ve nihayet çeşitli emperyalist odaklar var. Gerçekte yaşanan düzen cephesinin tamamındaki bir "iç iktidar" mücadelesidir. Devletin ve ekonominin kritik karar noktalarına hakim olmak, devlet kaynaklarından ve özelleştirme yağmasından en iyi biçimde pay koparmak kavgasıdır. Oysa devlet, ekonomi, politika ve medya alanlarında kritik yerler tutan bu aynı çıkar ve suç çeteleri, işçi-emekçi düşmanı iç politika, Kürdistan'da yürütülen kirli savaş, toplum genelinde yürütülen sistematik baskı ve terör, nihayet uluslararası politikada emperyalizme sadakat ve uşaklık söz konusu olduğunda, kendi aralarında sözü edilebilir herhangi bir ciddi görüş ayrılığı yaşamıyorlar. Kendi aralarında zaman zaman sert biçimler alan bir dalaşma yaşayanlar, işçiler ve emekçilere karşı gerektiği her durumda sıkı bir biçimde kenetlenilebiliyorlar.

Son haftalarda iyice kızışan yeni "dosyalar savaşı"nın kendine özgü yanı, bunun aynı zamanda ANAYOL koalisyonunu oluşturan iki

parti arasında yaşanıyor olmasıdır. Kuşkusuz bu dalaşmayı şiddetlendiren bir temel etken de, tarafların politik sahnede düzen sağının asıl temsilcisi olmak istemeleridir. Zira gerek emperyalist odaklar, gerek tekkelci sermaye, gerekse politikanın ve yürütmenin dümenini tutan asıl güç olan Genelkurmay, artık daha ısrarlı bir biçimde, "merkez sağ"da tek parti istemektedirler. Bu gerçek güç odakları, düzenin gitgide ağırlaşan sorunlarının da, göstermelik parlamenter yapının da, bugünkü "bölünmüşlüğü" artık daha fazla kaldıramayacağını düşünüyorlar. Dahası, bunun tercih edilmeyen bir Refah Partisi seçeneğine zemin hazırladığını görüyorlar ve kaygılanıyorlar.

ANAYOL koalisyonunu özel zorlamalarla kurduran bu güçler, bununla, kısa vadede hükümet, orta vadede ise "merkez sağda bütünleşme" meselelerini çözmeyi umuyorlardı. Oysa ortaklar daha doğru dürüst hükümet bile olamadan bu "bütünleşme" meselesini kendi lehlerine çözmeye kaygısına düştüler. Bunun yol açtığı didişmeler çok geçmeden çirkinliği ölçüsünde sert bir dalaşmaya dönüştü. Sonunda kuruluşu daha üç ayı bile bulmamış bir hükümeti çöküşe götürdü.

Tüm bu gelişmeler, düzenin partiler ve parlamento düzleminde yıllardır yaşadığı bunalımının tepe noktasını oluşturmaktadır. Düzenin çok yönlü krizi, kendini düzenin en zayıf, en iğreti, en göstermelik kurumları üzerinden en aşırı biçimlerde dışa vurmaktadır.

Yine de bu olgu, düzenin içsel zayıflığına açık bir gösterge olsa bile, gereğinden fazla abartılmamalıdır. Hükümet gerçekte kurulduğundan beri krizdedir. Fakat buna rağmen sermayenin döneme özgü temel saldırı politikalarında herhangi bir ciddi aksamadan söz edilemez. Bugün terör aygıtları tam kapasite çalışıyor. Kirli savaş bütün hızıyla sürdürülüyor. Zamlar peşpeşe uygulanıyor. Özelleştirmeler birbirini izliyor. Sınıfın sınırlı kazanımlarından arta kalanını da gasp etmeye yönelik hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Özetle işçi sınıfı ve emekçileri baskı ve terörle denetim altında tutmak, böylece sömürü ve yağmaya yeni boyutlar kazandırmak için ne gerekiyorsa hep yapıyor. Aynı şekilde dış politikada emperyalizmin bölgesel çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre adımlar atılıyor. Tüm bunlar aksamıyor; zira aldatıcı iddianın aksine, ne parlamento yasama ve ne de hükümet yürütme organıdır. Yasama da yürütme de generallerin, polis, MİT ve kontr-gerilla şeflerinin hakimiyetindeki MGK'dır. Parlamento ve hükümet cephesinden doğan boşlukların yarattığı tek gerçek sıkıntı, gerçekte yığınlaraya yönelik bir aldatmaca olan "parlamenter demokrasi" görüntüsünün bozuluyor olmasıdır. Kaldı ki, dalaşmanın tepe noktasında bile, düzenin ihtiyaç duyduğu yasal düzenlemeler bugün parlamentoda gerekli oy çoğunluğu ile yapılabilir. (Buna en son örnek, hükümet krizinin tepe noktasında, cezaevlerine yönelik saldırının gerektirdiği bazı düzenlemelerin bizzat RP'nin de desteği ile yapılmış olmasıdır.)

Tüm bunlar, burjuva politika sahnesindeki

krizin önemini elbette azaltmıyor. Düzen partilerinin, kitleler önünde, birbirlerinin hırsızlığına ve yolsuzluğuna ilişkin olarak dosyalara dayalı tanıklığının politik önemi küçümsenemez. Bu, düzen payına büyük bir zaafiyet göstergesidir. Ortadaki durum ve bu arada ortaya dökülenler, düzenin teşhiri için son derece önemli bir malzeme oluşturmaktadır. Pislğin bir tarafını da Refah Partisi'nin tutuyor ve temsil ediyor olması ayrıca önemlidir. Sisteme demagogik muhalefetiyle emekçi kitlelerin önemli bir kesiminden oy alan, sistemdeki kokuşmuşluğu geleneksel değerler temelinde bugüne kadar başarıyla istismar eden bu partinin boğazına kadar aynı batağın içinde olduğunu kitlelere gösterebilmek şimdi çok daha kolaydır.

Öte yandan, düzenin genel işleyişi içindeki rolleri ne kadar biçimsel olursa olsun, parlamento ve politik partilerin bugünkü çöküntüsü, düzenin genel krizini ağırlaştırır, sıkıntıları artıran bir etkiye bulunmaktadır. Hükümetin çökmesi ve yeni durumda RP'siz bir hükümet seçeneğinin neredeyse olanaksız görünmesi, mevcut krize yeni boyutlar ekleyecektir.

EKİM

DÜZELTME

Geçen Sayımızda 24. sayfada EKİM'den köşemizde yayınlanan "popülizm ve Sosyalizm-1" başlıklı yazının birinci paragrafında yapılan dizgi hatası sonucunda bir anlam karışıklığı oluşmuştur.

Düzeltilen bölümü koyu dizerek aşağıda yayınlıyoruz. Okurlarımızdan özür dileriz.

(...) Dünya tarihi içinde, kapitalist üretim ilişkilerindeki (dolayısıyla modarn sınıf ilişkilerindeki) az gelişmişlik aşamasının bir ürünü olan **ütopik sosyalizmden**, sanayi devrimi sonrasının bir ürünü olan bilimsel sosyalizme geçişi işaretleyen temel fikir de budur.

SOSYALİZM YOLUNDA

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

Yurt içi 375 000 TL.
Yurt Dışı 75 DM.

1 Yıllık
Yurt içi 750.000 TL.
Yurt Dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,

Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2,

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

“haziranda ölmek zor!,”

Sanatlarıyla mücadeleyi güzelleştiren iki büyük ustayı, iki devrimci şairi haziran ayında yitirdik. Onlar, “yarın yanağından gayri, her yerde, her şeyde hep beraber diyebilmek için” yaşadılar. Sömürsüz, zulümsüz, özgür bir ülkenin “hasretinden prangalar eskittiler”.

Bugün Nazım Hikmet ve Ahmet Arif yaşamıyor, ama şiirleri kavga alanlarından grev yerlerine, zindanlardan işkencehanelere kadar devrimci mücadelenin sürdüğü her yerde sesimize ses, soluğumuza soluk oluyor.

Yanda ozan Hasan Hüseyin'in Nazım'ın anısına yazdığı şiirden bir parça yayınlıyoruz:

...yillar var ki ter içinde
taşıdım ben bu yükü
bıraktım acının alkışlarına
3 haziran '63'ü

bir kırmızı gül dalı
şimdi uzakta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
yattıyor oralarda
bir eski gömütlükte
yattıyor usta
bir kırmızı gül dalı
iğilmiş üzerine
okşar yanan alnını
bir kırmızı gül dalı
nazım ustanın

gece leylak
ve tomurcuk kokuyor
bir basın işçisiyim
elim yüzüm üstümbaşım gazete
geçsem de gölgesinden
tankların tomsonların
şuramda bir çalkuşu ötüyor
uy anam anam
haziranda ölmek zor!

Sahip olduğumuz tek mülkiyet kimliğimiz! Teslim alınmasına asla izin vermeyeceğiz!

Bayrampaşa Özel Tip B Blokta kalmakta olan bir adli tutukluyum. Suçum yaralama. 1980'de ve Körfez Savaşı sırasında siyasi nedenlerle cezaevinde kaldım. 1989 yılında evlendim. 1994 yılının Temmuz'unda baba oldum. 15 sene bilfiil işçi olarak çalıştım. 15 sene fiili ve ideolojik olarak işçi sınıfını savundum, ya da öyle sandım. Sınıfımı savunurken bir yandan da düzen içi yollar aradım. Bir çok şeye tanık oldum. İnsanlarımızın öldürülmesine, zehirlenmesine (uyuşturucu vs.), sindirilmesine, yozlaştırılmasına ve benzeri şekilde yok edilmesine... Bir gün baktım ki, ben de o insanlardan biri haline getirilmişim. Ailemi kaybettim. Eşim demokrat bir insan olduğu halde evliliğimizi yürütemedik ve boşandık. Babadan kalma bir miras yüzünden kardeşimle düşman oldum. Kendisi iki kardeşinin ve benim hakkımı vermek istemiyordu. Bu insan bir kamu işinde makam sahibi. O iş yerinde işçi atılmasında rolü olmuş. Adı faşiste çıkmış. Yaptıklarının yanlış olduğunu defalarca söylememe rağmen kulak asmadı. Ve işyerine giderek uyarı amacı ile ayaklarından vurdum. Tutuklandım. Cezaevinde düzenin temsilcilerinin yönettiği bir blokta yatmaktayım. Burdaki faşist kafalı insanlar tarafından, geçmişime rağmen siyasi kimliğim kabul edilmedi. Saldırıya dahi uğradım. Tabi başka kılıflar altında. Şu anda cezaevlerinde süren açlık grevine süresiz katıldım. Bu süreç içinde bazı şeyleri fark ettim. Ben bir işçiyim ve onun ideolojisi olan sosyalizme inanmaktayım. Bundan kaçış yok. Ve bugün artık biliyorum ki, ne kadar kaçarsan kaç, kapitalizm seni evinin içinde dahi arayıp buluyor. Aileni kaybediyorsun, kardeşinle hasım oluyorsun, kimliğini kaybediyorsun vs. vs. Herşey bir yana kimliğini kaybediyorsun. Bizler zaten hiç bir şeyimizin olmamasına alışkın insanlarız. Sahip olduğumuz ve olabileceğimiz tek mülkiyetimiz kimliğimiz. Onu da elimden almalarına bir daha asla müsaade etmeyeceğim.

Türkiye işçi sınıfına sözlerim, çevrenize iyi bakın. Yok edilmeye çalışıldığınızı göreceksiniz. Tek dostunuz ise örgütlü sınıfınız. Onunla örgütlenin ve onu örgütleyin. Başka bir seçeneğiniz de yok zaten.

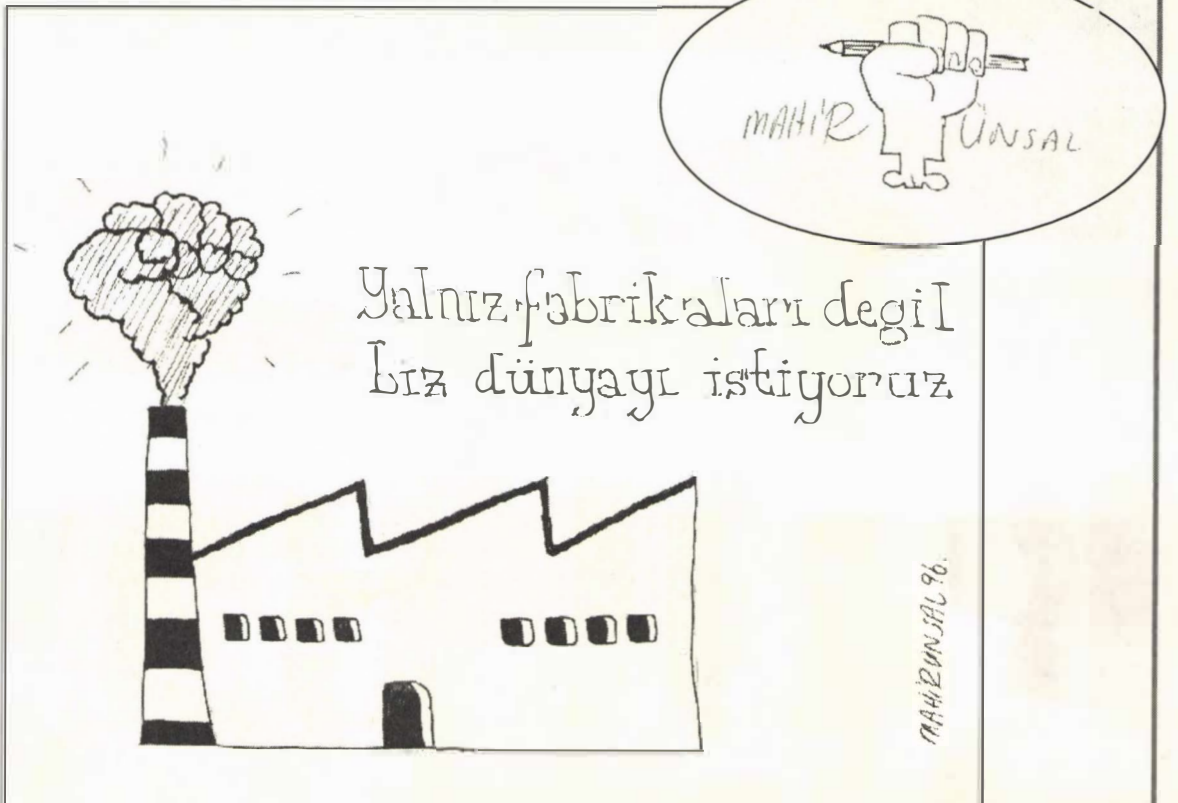
Sonuna kadar savaş!

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nden Bir Adli Hükümlü

Çürümüş düzeninizi başınıza yıkacağız!

Selam sana işçi-emekçi kardeş. Sermaye sistemi işçi-emekçi insanların üzerinde yoğunlaştırdığı zulmünü estimmeye devam ediyor. Bugüne kadar görülmemiş yüzde ikiyüzlere varan zamlarla insanları bunalıma sürükleyen ekonomik kriz adeta toplumu kemiren bir virüs halini almış bulunuyor. İşçiye-emekçiye zulmünü esirgemeyen sermaye sistemi faturasını acımasızca yoksul emekçilere ödetiyor. Sermayenin saldırılarına karşı Çukurova'da da işçiler direnişe geçiyor. İşçi ve emekçi insanlar bilek gücüyle alınteri haklarını almak için direnmektedirler. Kapitalistler bu insanların sırtında trilyonları götürürken sanmasın ki bu devran böyle gider. Ey ağalar, beyler! Adana işçi sınıfının ayağa kalkmasından duyduğunuz korku boşa değil. İşçi-emekçilerin çocuklarının rızıkına el koyarak, bir gecede yüz milyona gazinolarda, partilerde yiyip yiyip tiskırana kadar tepinmeyi ihmal etmezsiniz. Elbet korkmak da sizin payınıza düşecek! İşçinin kanını bir vampir gibi emen sizlerin başına yıkacağız bu düzeni!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi / Adana

**İşçi sınıfının sermayeye
başkaldırısında bir kilometre taşı**

15-16 Haziran

Direnışı

**İşçiler!
Sermayenin
saldırılarına karşı
15-16 Haziran ruhuyla
MÜCADELEYE!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete